Cynthia Harrod-Eagles

ŢINTEŞTE INIMA

"Clasă înaltă. Stil rapid, amuzant şi furios, intrigă ocolită şi vulcanică, iar dezvăluirile îşi urmează cu perseverenţă cursul. Un roman palpitant."
Irish Times

SENZAŢIONAL – INCITANT – ŞOCANT

CYNTHIA HARROD-EAGLES

Ţinteşte inima

DEAD END

by Cynthia Hairod-Eagles cynthia

Tehnoredactor: DOINA CÂLIN
Traducere de Radu Timnea
Editura:
MIRON

ISBN 973-95063-1-3

CAPITOLUL 1

Zile de nenorociri şi înălţări

Când detectivul superintendent „Ivan cel Groaznic” Barrington din Shepherd’s Bush îţi spunea răspicat că îţi va transforma viaţa într-un infern dacă nu accepţi să te transferi din secţia lui, puteai să-l înfrunţi, dar o făceai pe riscul tău. Căci muntele de hârtie pe care-l putea revărsa asupra ta era un şuvoi nesfârşit de îngrăşăminte ale departamentului.

Astăzi, de exemplu, detectivul inspector Bill Slider fusese prins toată dimineaţa la biroul lui cu un raport plictisitor despre legătura dintre stres şi absenteism, pe care-l primise de la Barrington ca să facă un referat pe baza lui, în regim de urgenţă.

Ca urmare, Slider se duse atât de târziu să ia prânzul, încât primi ultima bucată de lasagne „făcut în casă”, care rămăsese acoperit cu crustă, în colţul tigăii.

Era rece, dar nu îndrăznea să ceară să fie încălzit din nou, de teama efectului pe care l-ar fi putut avea asupra dinţilor lui. În plus, era

alternativa cu brânză de oaie, pe care o mai încercase o dată.

— Vrei şi cartofi prăjiţi, scumpule?

— Da, te rog.

Ce altă plăcere mai putea exista în viaţa unui bărbat, care fusese părăsit şi de soţie, şi de amantă? Oftă, iar chelneriţa bufetului îl privi cu tandreţe. Slider avea acel aspect zburlit, de căţeluş trist, care le făcea pe femei să-şi dorească să-l mângâie.

— O să-ţi dau un supliment de cartofi prăjiţi pentru că ai primit ultima bucată şi pentru că a fost puţin cam mică.

Întoarse cartofii, cu o mişcare calmă.

— Sos, dragule? întrebă ea, turnând deja şi apoi îi întinse farfuria, cu degetul ei mare înfipt cu hotărâre în bucăţica maronie.

Dar până ce Slider să ajungă la o masă, amprenta degetului se umpluse cu sos, aşa încât abia dacă o mai putea observa. El nu ceruse sos sau cartofi prăjiţi – nici lasagne, de fapt –, dar ea i le dăduse, ca supliment, din compasiune.

De ce toţi oamenii nepotriviţi îi găseau irezistibil? Iar el încă nu-şi terminase raportul. Îl despăturise morocănos lângă farfurie, înfipse furculiţa în cartofii cei mai uscaţi pe care-i zări şi continuă să citească.

„Cercetările sugerează că indispoziţiile cu componente psiho-somatice – dureri de cap,

indigestii, constipaţii, hipertensiune şi ulcere – sunt mai frecvente la ofiţerii de poliţie, decât în rândul celorlalţi cetăţeni, în general”. O înşiruire foarte atractivă, categoric. Sări mai jos. „Ce produce stres-ul?” îl întrebă raportul, într-un subtitlu timid.

Era destul de sigur că raportul avea să i-o spună, aşa că nu răspunse, şi raportul o făcu, într-adevăr, imediat, într-un tabel de două pagini.

La numărul unu era trecut: „Să fii luat ostatic de un terorist", urmat de „Să ai în faţă o persoană înarmată".

Nicio surpriză, până aici. Ah, iată o mică uşurare, totuşi: „Să fii prins făcând o greşeală” era, se pare mai stresant decât: „Să vezi corpuri mutilate” sau „Să fii implicat într-un accident groaznic de maşină”. Totuşi, oricine mânca regulat într-un bufet al poliţiei se obişnuia cu accidentele groaznice.

Împinse raportul într-o parte. Era o pedeapsă corectă pentru un om care refuzase să plece şi să se joace în altă parte? Nici nu era vina lui că ajunsese atât de categoric în dizgraţia lui Barrington.

În mai, în timp ce investiga o crimă banală, descoperise nişte fapte neplăcute despre fostul şef al lui Barrington, care era, totodată, din nefericire pentru Slider, eroul lui Barrington.

Un om poate ierta multe lucruri, dar nu şi să-i fie răpite visurile. Barrington nu putea face nimic pe cale disciplinară, căci Slider îşi făcuse doar datoria, aşa încât sugerase, cu toate ameninţările de care dispunea, ca Slider să accepte o promovare de inspector-şef şi să se mute la secţia Pinner.

Slider ştia că şi-o făcea cu mâna lui atunci când refuzase, dar asta nu însemna că trebuia să-i facă şi plăcere, atunci când primise ce căutase.

Bineînţeles, promovarea şi transferul la Pinner ar fi însemnat o creştere a salariului, iar banii fuseseră întotdeauna importanţi.

Dar el nu dorise niciodată să ajungă detectiv inspector-şef şi nu-i convenea să se mute la o secţie periferică, unde viaţa se desfăşura într-un ritm mai paşnic.

Cei de la Pinner câştigau cu regularitate în competiţia „Cea mai frumoasă jardinieră din Poliţia Metropolitană”. Probabil că ei aveau timp să citească rapoarte ca acela, în fiecare zi. Lui Slider îi plăceau secţiile din interior, ca Shepherd’s Bush, unde erai mereu ocupat.

Un om are nevoie de o viaţă familială stabilă, ca să poată face faţă introspecţiilor favorizate de un ritm lent la slujbă, iar în prezent viaţa lui familială era la fel de stabilă ca a lui Michael Jackson.

Abandonă raportul, tăie o bucată de lasagne şi

scoase din buzunar un anunţ pe care-l primise de dimineaţă de la partenerul lui, detectivul sergent Jim Atherton.

Era un „fluturaş” despre un concert ce urma să aibă loc seara, într-o biserică locală, a Sfântului Augustin, în Addison Gardens. O simfonie Mahler, cu un dirijor foarte faimos, sir Ştefan Radek.

Spre deosebire de Atherton, Slider nu era un mare admirator al muzicii clasice, totuşi îi plăcea o parte din piesele celebre – Ceaikovski, Beethoven, The Planets, genul acesta.

Singura bucată de Mahler pe care o ascultase vreodată i se păruse că suna precum coloana sonoră a unui film MGM, ceea ce era în regulă într-un cinematograf, dar nu şi când trebuia să asculţi un întreg concert cu aşa ceva.

Dar adevăratul motiv, cel pentru care Atherton îi vorbise despre concert, era că Royal London Philarmonic – orchestra care interpreta concertul – era cea în care era violonistă Joanna. Joanna, iubita lui pierdută.

O cunoscuse cu doi ani şi jumătate în urmă, în timpul unui caz, şi – în jargoul poliţiei – „căzuse peste bord cu un plescăit răsunător”.

Pe vremea aceea era căsătorit de paisprezece ani şi nu se gândise niciodată până atunci să fie infidel, con- siderând că promisiunile făcute nu trebuia încălcate, iar soţiile alese nu trebuia

părăsite.
Dar nu se putuse abţine şi, timp de doi ani, se luptase cu sentimentele de vinovăţie şi responsabilitate, dorind cu disperare să se căsătorească cu Joanna, însă negăsind un mod de a-i spune lui Irene, soţia lui, că voia să o părăsească. Cea mai groaznică situaţie, pentru ei toţi. În cele din urmă, după o seară deosebit de umilitoare, Joanna îl părăsise şi, de atunci, refuzase cu fermitate să se împace.
Ironia cea mai grozavă era că exact după ce Joanna îl părăsise, Barrington îi sugerase, cu o aluzie foarte fină la „picioarele rupte”, că ar fi trebuit să se mute la Pinner, care era chiar lângă Ruislip şi oficiul de căsătorii –, Atât de plăcut şi convenabil pentru tine”, zisese Barrington ameninţător. Iar Slider, de dragul liniştii şi pentru o mărire a pensiei, era gata să accepte, ca o mişcare înţeleaptă în carieră, când Irene îl anunţase că îl părăseşte..
Probabil existase o conjuncţie cu adevărat groaznică a planetelor lui călăuzitoare, pentru ca toate acele lovituri să vină deodată. Şi ceea ce era mai trist era faptul că, în întreaga lui viaţă, el iubise numai două femei, care îl părăsiseră amândouă, la un interval scurt.
Fusese părăsit atât de total, încât se simţea ca o felie de castravete în garnitura unui sandviş.
Iar acum, Joanna, cea pierdută şi atât de

dorită, interpreta un concert, chiar alături.

— Ar fi o şansă să o vezi, îi spusese Atherton ademenitor, când îi dăduse „fluturaşul”. O şansa să-i vorbeşti.

— Dar ea nu vrea să vorbească deloc cu mine, replicase Slider. Aşa a spus.

— Nu trebuie să o crezi pe cuvânt. Oricum, Radek dirijând un Mahler nu trebuie ratat. Ştii că este autoritatea mondială în Mahler?

— Atunci de ce dirijează într-o biserică din Shepherd’s Bush? obiectase Slider.

— Cred că pentru fondul de restaurare. Radek locuieşte în apropiere, în Holland Park Avenue. Este o biserică frumoasă, adăugase Atherton convingător.

— Da? zisese Slider inutil.

— Şi repetă acolo azi după-amiază. De la 2:30 la 5:30.

Zăbovind asupra lasagnei reci, Slider se gândea la scenariul spre care îl îndemna Atherton. Schimbul lui se terminase la ora patru, iar Slider urma să fie liber atunci, cu excepţia cazului în care apărea ceva. Se putea duce la biserică, întâmplător, să arunce o privire înăuntru şi apoi să dea accidental peste Joanna, când ea va ieşi. „Oh, bună. Vrei să bem ceva? Tocmai au deschis”.

Dar dacă ea refuza? îi spusese că nu mai voia să-l vadă, iar provocarea unei umilinţe publice

nu era un mod de a-ţi duce viaţa.

Nu, se gândi el, oftând. Mai bine nu. Avea destule de făcut, oricum. Pe biroul lui mai erau încă două rapoarte ce trebuia examinate, după ce-l termina pe acela şi trebuia să aducă la zi statistica accidentelor de maşină. Aruncă o privire disperată şi înfometată lasagnei, care se retrăsese cu reproş, ca o femeie umilită, sub mantaua sosului care se întărea.

În orice caz, sandvişul uriaş cu fasole pe care-l consumase la bufet la micul dejun plutea încă, trist şi nedigerabil, într-o baltă de grăsime, undeva sub coastele lui, şi nu considera că era bine să mai adauge ceva problemelor lui, în faza aceea.

Îşi împinsese scaunul în spate şi se îndreptă spre uşă, unde aproape se izbi de Mackay.

— Oh, aici erai, şefule?

Faţa lui Mackay era luminată de plăcere; probabil că se întâmplase ceva minunat.

— A fost o împuşcătură în biserica aceea mare din Addison Gardens, Sfântul Cum-îl-cheamă – un mort. Tocmai am aflat de la serviciul de gardă. A fost ucisă o celebritate. Şi chiar pe terenul nostru! Ce noroc, nu?

— A mai fost rănit cineva? se auzi întrebând.

— Tot ce ştiu este că a fost tras un singur foc, un cadavru, şi amicul a scăpat.

— În regulă. Am pornit. Unde este Atherton?

— A plecat deja, şefule, strigă Mackay după el, în timp ce dispărea.

Atherton îl aştepta în curte. Zvelt, elegant, cu un costum fără cute, şosete de mătase şi un after-shave pe care-l puteai mirosi doar când te apropiai, Atherton nu arăta deloc ca un detectiv. El şi Slider lucrau de mult împreună, şi Atherton era omul care se apropia cel mai mult de noţiunea de prieten, pentru Slider. Era un bărbat competent, care îşi risipea capacităţile şi era mult prea devotat ca să-i facă plăcere să avanseze în carieră. Dacă nu ar fi fost atât de leneş din punct de vedere intelectual, ar fi putut ajunge comisar, deja. Iar dacă nu ar fi fost incurabil de onest, ar fi putut fi un politician de frunte.

— Mergem cu maşina mea, da? Este un iad să parchezi acolo.

— Oh, deci ai auzit despre ce este vorba.

— Am auzit.

Îi aruncă o privire rapidă lui Slider şi nu mai spuse nimic până când nu ieşi cu maşina din şuvoiul traficului. Nu era prea rău, la acea oră – nu reprezenta o provocare pentru un bărbat care era îndrăgostit de volan. Asta chiar dacă la volanul unui Ford nu puteai conduce cu adevărat, l-ar fi plăcut mult un Aston Martin, dar, în afară de preţ, mai era şi problema parcării. În Londra nu avea niciun rost să

conduci o maşină a cărei ciocnire să te deranjeze.

Slider tăcea, iar Atherton îi arunca priviri piezişe, neavând probleme prea mari în a-i ghici gândurile. Erau puţine lucruri pe care nu le ştia despre viaţa particulară a şefului său, iar ceea ce ştia nu merita sărbătorit.

Era destul de rău chiar faptul că Slider fusese căsătorit cu o femeie nepotrivită timp de şaisprezece ani: Irene nu avea simţul umorului şi considera că mâncarea era ceva necesar ca să rămâi în viaţă, o combinaţie atât de nefericită, încât era bizară, după părerea lui.

Adăugând la asta amplasarea casei lor pe o proprietate Ruislip, Atherton considera că lucrurile nu puteau merge mai rău de atât pentru şeful lui; numai că specialitatea notorie a lucrurilor este de a merge şi mai rău. Situaţia actuală era, în termeni tehnici, o adevărată nenorocire.

— Cum merg lucrurile? întrebă Atherton compătimitor.

Slider nu îl privi.

— Este viaţă, Jim, dar nu aşa cum o ştim noi.

— A fost un ghinion, zise Atherton. Ironia sorţii.

„Ironie, într-adevăr”, se gândi Slider, pornind pe un drum deja familiar. Nu l-ar fi deranjat chiar atât de mult dacă Irene ar fi fugit cu un

chelner italian sau cu un lăptar tânăr emigrant, dar ea îl părăsise pentru partenerul ei de bridge, care era cel mai plictisitor individ care trăise vreodată. Ernie Newman avea personalitatea dinamică a unui om care dormea, intrând şi ieşind din comă; fusese, odată, membru la Northwood Golf Club, iar locul i se păruse prea agitat pentru el.

Dar lui Irene îi plăcuse; el se pensionase cu o pensie enormă şi se deplasa cu un Volvo pe care ea îl admira atât de mult.

— El este întotdeauna acolo. Îşi poate petrece timpul cu mine, zisese Irene.

Cel mai succint comentariu despre singurătatea unei soţii de poliţist pe care-l auzise Slider vreodată. Când el protestase în legătură cu caracterul plictisitor al lui Ernie, ea spusese:

— M-am săturat de viaţa palpitantă. Vreau un bărbat care să mă considere captivantă.

Slider nu se gândise la Irene ca la o femeie captivantă nici măcar în zilele în care-i făcea curte. Ea fusese întotdeauna simplă, exactă, lipsită de imaginaţie şi convenţională; dar trebuia să recunoască faptul că, alături de Ernie părea Ecaterina cea Mare.

Îi luase pe cei trei copii cu ea, lăsându-l pe Slider singur în casa în stil ranch, decorată în „albatros” modern, casă pe care o urâse întotdeauna, în modul înţepător al unui om care

iubea arhitectura şi era forţat să trăiască între ferestre care dădeau spre privelişti frumoase şi spre o scară exterioară. O cumpărase doar pentru că îi plăcuse soţiei lui şi aceasta urma, în definitiv, să-şi petreacă mai mult timp decât el în casă. Şi asta era tot o ironie!

Ernie Newman, văduv, avea o casă cu cinci dormitoare, în Chalfont, aşa încât erau camere suficiente pentru Irene şi pentru copii.

Ea dorise întotdeauna să locuiască într-un loc ca acela. Iar Ernie urma să plătească pentru ca Matthew şi Kate să meargă la şcoli particulare, alt lucru spre care Irene năzuia demult.

Ernie nu avusese niciodată copii – se părea că Mavis nu putea aşa încât abia aştepta să devină tată prin procură, după spusele lui Irene. În acel moment, toate instinctele masculine ale lui Slider se treziseră, dar conştiinţa propriei sale vine tăinuite îl împiedicase să atace. Irene nu aflase niciodată despre Joanna.

Iar Joanna nu voia să-l primească înapoi, în ciuda faptului că acum era liber. A doua ironie. Avea parte de mai multă ironie decât un om cu o placă de oţel în cap.

Evenimentele acelei veri îl lăsaseră total debusolat. Ce Dumnezeu trebuia să facă acum cu tot restul vieţii lui? Nici măcar munca nu era suficientă ca să umple golul. Datorită temperamentului lui sanguin, înainte găsea

satisfacţie chiar şi în treburile de rutină, care reprezentau o parte atât de mare din munca lui.

Dar spargerile, furturile, posesiunile ilegale de armă şi restul măruntişurilor nu mai aveau acum puterea să-l scoată din nefericirea lui buimăcită. Ştia, creştin fiind, că nu trebuie să se bucure de o crimă, dar un caz serios era cea mai bună metodă „de a se desprinde de sine”, cum spunea mama lui.

— De unde ştiai că vor avea repetiţie în după-amiaza aceasta? întrebă Slider, în timp ce coteau la capătul lui Sheperd’s Bush Green.

— Mi-a spus Joanna, bineînţeles.

— Oh!

Slider rezistă impulsului de a întreba unde şi de ce vorbise Atherton cu Joanna. Nu avea niciun drept asupra nici unuia dintre ei şi, categoric, nu avea dreptul să se simtă înşelat din cauză că, deşi lui îi dăduse papucii, Joanna îşi continua prietenia cu Atherton, relaţie ce exista doar pentru că ea fusese iubita lui Slider. Îşi întoarse gândurile de la problemele lui personale.

— Presupun că sir Ştefan Radek este cel care a fost împuşcat, nu? Mackay a zis doar: „o mare celebritate”.

— Atât am auzit şi eu. Nu există niciun solist, aşa încât cred că este vorba de Radek, zise Atherton.

Radek era unul dintre puţinii muzicanţi serioşi

care ajunsese la faimă generală pentru „oamenii de pe stradă”. Slider îşi aminti că fusese chiar şi la televizor. Avusese un serial cu un an în urmă, „Clasicii pentru idioţi” sau aşa ceva, în care explica diferenţa dintre un concert şi un dublu-bas cu ajutorul graficii pe computer şi al unui comic popular, pentru ca totul să fie accesibil. Iar acum, cineva îl împuşcase. Asta avea să-l înveţe minte să mai facă pe filantropul.

Tot ce ştia Slider despre Radek provenea dintr-un joc de cuvinte scurt şi amuzant pe care îl spusese Joanna într-o seară, după un concert. „Care este diferenţa dintre Radek şi Radox?

Radox îţi reface picioarele”. Totodată, îşi mai amintea că, după un alt concert, când ea clocotea din cauza greşelilor unui dirijor (nu Radek, altcineva), Joanna spusese că dacă dirijorul avea să fie găsit mort în seara aceea existau optzeci de suspecţi numai în orchestră. „Jumătate dintre noi am ridica mâinile din pură recunoştinţă”.

Glumise, bineînţeles. Dar îţi dădea de gândit. Cineva se gândise, evident, că singurul tip bun de dirijor era cel mort, şi fusese gata să şi facă neapărat ceva în sensul acesta.

Sfântul Augustin era o biserică nepotrivit de mare faţă de străzile în mijlocul cărora se afla, ca o aluzie la congregaţiile mai mari, mai bogate sau, oricum, mai devotate din trecut. Era

construită în stil bizantin, al secolului XIX, din cărămizi roşii.

Înăuntru era o catedrală Westminster în miniatură, cavernoasă şi răsunătoare, cu arcade măreţe pierdute în umbră.

Dincolo de locul corului erau nişte portaluri înalte, din fier forjat, iar orchestra fusese plasată în spaţiul de sub ele, pe platforma joasă.

Nu se vedeau decât scaunele, portativele muzicale şi timpanele. Muzicanţii fuseseră conduşi în altă parte – probabil în locul care fusese amenajat pentru ei ca garderobă. Slider spera că nu dispăruseră cu toţii. Ca şi ceaiul, declaraţiile cele mai bune erau cele imediat.

Merse împreună cu Atherton pe culoarul central, spre scenă, care era luminată de sus. Cadavrul era întins, cu faţa în jos, pe micul podium dintre pupitru, pe care se afla partitura deschisă, şi scaunul cu picioare lungi al dirijorului. Căzuse destul de drept, fără să le doboare, ceea ce îi sugera lui Slider că glonţul nu îl lovise cu o forţă prea mare; omul se încovrigase, în loc să se clatine sau să cadă în picioare. Iar în locul boului şi măgarului erau doi oameni care păzeau cadavrul.

Slider îi recunoscu pe unul din ei ca fiind Tony Whittam, cel care se ocupa de aranjamentele orchestrei. Celălalt era un bărbat agitat, grăsuţ şi chel, care stătea în genunchi la capul

cadavrului şi plângea.

Din când în când îşi ştergea lacrimile de pe faţă cu o batistă mare pe care o ţinea în mâna stângă. În dreapta ţinea bagheta dirijorului, de vârf, aşa încât capătul mai gros se odihnea pe podea. Părea ceremonialul de înmânare a unei săbii.

Imediat ce-l văzu pe Slider, Tony Whittam se apropie de el, cu un strigăt de uşurare:

— Mă bucur să văd o faţă prietenoasă! Sunteţi aici în calitate oficială?

— Da, zise Slider. Este în zona mea.

— Ei, ăsta este un noroc, spuse Whittam.

Faţa lui, de obicei jovială, era acum brăzdată de cutele neobişnuite ale şocului şi neliniştii. Era un bărbat energic, bine hrănit, de cincizeci şi doi de ani, mergând pe cincizeci şi trei, într-un costum de culoarea pesmetului şi cu o cravată care ar fi pus la încercare credibilitatea unui tânăr de douăzeci şi cinci. Managerul de personal

— „mătuşa în agonie” – avea o mulţime de bijuterii de aur, etala un bronz suspect de pronunţat şi un zâmbet alb, artificial, lăsând impresia, în ansamblu, că era gata să izbucnească precum o floare la butonieră, la cea mai mică provocare.

Arăta ca un pierde-vară, dar de fapt era excelent în meseria lui, eficient ca un automat şi

cu o inimă cu adevărat bună. Slider îl văzuse de multe ori în mijlocul unei mulţimi de muzicanţi, toţi strângându-şi în mâini calendarele, toţi sperând să fie liberi într-o anumită zi. Iar el reuşise să-i arunce o privire lui Slider şi să încline din cap prietenos, în timp ce se ocupa, răbdător, de cererile contradictorii ale lui Mahler Cinci, de exemplu, şi ale vieţilor personale ale unei sute de artişti independenţi şi, în consecinţă, temperamentali.

Poate că nu fusese frumos din partea lui să-l plaseze mental în rolul măgarului.

— Cine este tipul? întrebă Slider încet, făcând un gest cu capul spre „bou”.

— Este costumierul lui Radek. Este puţin cam supărat.

Afirmaţia moderată a anului.

— Costumier?

— Aşa îşi spune chiar el. Un fel de valet, servitorul lui personal, ceva de genul acesta. Este cu el de ani de zile. Toată lumea îl cunoaşte.

Slider îşi dădu seama că Whittam justifică prezenţa omului acolo.

— Numele?

— Keaton. Arthur Keaton, dar toţi îi spun Buster.

— În regulă. Şi unde sunt ceilalţi?

— Jos, în criptă – acolo sunt cabinele şi un gen de cameră a orchestrei, pentru cafea şi pentru

încălzit. M-am gândit că este mai bine să-i ţin pe toţi la un loc, până venea cineva, spuse Whittam neliniştit. Des este cu ei, să-i ţină liniştiţi.

Era vorba de Des Riley, însoţitorul orchestrei, care pregătea platforma şi descărca instrumentele – un tip brunet, de o frumuseţe desăvârşită, devotat culturismului şi păcatelor trupeşti. Nu toţi însoţitorii de orchestră erau cunoscuţi, prin tradiţie, drept „cocoşaţi”, acestea păreau cele două calificări esenţiale pentru slujbă.

— Ai făcut bine, zise Slider liniştitor. Toată lumea este bine?

— Oh, da. Adică, sunt şocaţi, după cum era de aşteptat, dar nimeni nu este rănit.

Înclină din cap cu subînţeles, ca să-i sugereze lui Slider că prin „toţi” se referea la Joanna.

— Cine mai era aici în afară de muzicanţi?

— Ei bine, era soţia şi puştiul lui Bill Fodham – corn principal – au venit să privească. Şi ultima „vrăbiuţă” a lui Martin Cutt, bineînţeles. Şi paracliserul, care îşi pierdea timpul prin partea din spate a bisericii. Mai era şi Georgina, asistenta mea, dar ea era în sacristie, dădea un telefon. Sunt cu toţii jos, în camera orchestrei. Impresarul lui Radek a fost aici mai devreme, dar a plecat înainte să se întâmple. Şi Spaz – şi el plecase deja. A dus furgoneta – aici nu avea unde să parcheze.

Era vorba de asistentul lui Des Riley, Garry Sparrow, cunoscut drept „Gaz the Spaz”, o poreclă deloc prea subtilă pentru el.

— În regulă. Ai făcut bine, zise Slider şi se aplecă să arunce o. Privire cadavrului.

Radek fusese slab şi înalt, unul dintre acei bătrâni vânoşi, care trăiesc o veşnicie şi arată ca la cincizeci de ani. Slider, oricât de ageamiu în ale muzicii era, îl recunoscu, aşa cum presupunea că ar fi făcut-o cam şaptezeci şi cinci la sută dintre oameni, indiferent dacă erau amatori de muzică sau nu, odată ce fusese la televizor. Căci Radek nu era numai extraordinar de faimos, dar şi distinctiv din punct de vedere fizic. Era foarte înalt, sfrijit şi avea un nas ca un cioc mare şi nişte sprâncene stufoase şi groase deasupra unor ochi cu pleoape grele, aşa încât arăta ca o pasăre de pradă pe jumătate beată. Claia de păr alb, mult prea lung, era pieptănată pe spate precum coama unui leu, dar odată ce Radek se dezlănţuia, părul îi flutura în jurul capului ca şi cum ar fi avut o viaţă proprie.

Era semnul lui distinctiv. Iar fotografia lui – întotdeauna luminată nuanţat şi pe un fond întunecat – înfăţişându-l sumbru, nemulţumit şi meditativ, apărea pe un milion de coperte de discuri, cu coama albă şi mâinile albe răsfirate pe fondul întunecat, imaginea arhetipală a supermaestrului.

Astăzi era îmbrăcat în haine civile, bineînţeles – cu pantaloni marinăreşti de piele şi, Dumnezeule! şosete galben-deschis.

— Nu arată la fel de impresionant ca atunci când avea cravată albă şi frac, îi murmură Slider lui Atherton.

Nu era nicio îndoială că era mort, se gândi Slider. Faţa lui Radek era cenuşie, cu o nuanţă albăstruie la buze şi nas, iar pielea avea un aspect neplăcut, de umed, ca brânză „transpirată”.

Ochii erau deschişi şi ficşi, holbându-se aşa cum nu o putea face ochii unui om viu, iar buzele erau trase în spate de pe dinţii lungi şi galbeni, ca şi cum acesta i-ar fi dezgolit, sfidător. Avea un miros aspru de sudoare, un iz de after-shave şi, sub acestea, răzbea acel miros slab, murdar, pe care Slider îl asocia cu moartea. Radek era lungit într-o poziţie oarecum odihnitoare, cu un picior uşor ridicat şi cu amândouă mâinile încleştate – cea dreaptă lângă cap, cealaltă prinsă sub el, părând prinsă în materialul puloverului.

Rana de intrare a glonţului era în partea dreaptă inferioară a spatelui, chiar sub cureaua pantalonilor. O

gaură destul de curată, înconjurată de o pată de sânge. Slider examină podiumul şi îşi strecură mâna sub corp, dar în cealaltă parte nu exista

sânge şi, se părea, nicio gaură.

— Nu există rană de ieşire, spuse el.

— Glonţul este încă înăuntru? întrebă Atherton.

— Probabil. Probabil că a fost lovit de la o distanţă foarte mare.

— Sau glonţul a ricoşat din ceva.

Slider mormăi aprobator şi se ridică, întorcându-se spre Whittam.

— În regulă, ai văzut cum s-a întâmplat?

— Mda, zise Whittam cu neplăcere, ca şi cum asta l-ar fi incriminat pe el. Stăteam pe margine, acolo, asigurându-mă că toţi erau la locul lor, şi aşteptând ca Radek să înceapă. După ce începeau, voiam să mă duc în sacristie la Georgina. Aveam multe de făcut şi eram deja în întârziere.

— De ce? interveni Atherton. Am auzit că Radek era maniac în privinţa punctualităţii.

— Aşa este. Vai de muzicanţii care întârziau. Radek nu se urca pe platformă, dacă lipsea cineva.

— Dar nu este şi el punctual? întrebă Slider.

— Oh, este, de obicei. Dar astăzi a fost într-o dispoziţie groaznică. M-a făcut să urc şi să cobor la cabine de vreo şase ori, plângându-se pentru toate nimicurile, dar Des nu putea face faţă. Îl tratează ca pe valetul lui personal, ştii, în ciuda…

Făcu un semn cu capul spre Keaton, care stătea încă îngenuncheat lângă stăpânul mort, ca

Bobby al lui Greyfiar.

— Apoi, când a catadicsit să urce, s-a oprit lângă sacristie să-mi spună ce aranjamente avea pentru diseară, ca şi cum nu le-am fi repetat de zece ori. Blestematele acestea de celebrităţi temperamentale! Vă spun eu, dragul de Norman Del Mar nu era aşa.

— În regulă. Continuă, îl îndemnă Slider.

Voia să afle tabloul general, înainte să sosească restul echipei şi scena să fie fragmentată.

— Ei bine, s-a urcat pe podium şi şi-a ridicat bagheta, toată lumea s-a pregătit, iar el a rămas aşa un minut întreg – chinuindu-se să înceapă, presupun. Şi apoi s-a auzit un „bang” – ca o uşă mare şi grea trântindu-se. Am simţit o strângere de inimă: credeam că era paracliserul, care umbla prin spate, şi un dirijor nu urăşte nimic mai mult decât să facă zgomot cineva în acele momente. Îi distrage concentrarea artistică, înţelegeţi? Mă aşteptam să se întoarcă şi să urle la mine, dar el s-a încovoiat şi a căzut. Iar apoi „vrăbiuţa” lui Martin Cutt a început să urle, bătrânul Buster a trecut, alergând, pe lângă mine, ţipând strident ca o găină şi abia atunci am adunat doi şi cu doi şi mi-am dat seama că fusese împuşcat. Am fugit acolo, dar era evident că era mort.

— Ai văzut cine a făcut-o?

— Nu, asta este problema, ştii, toată lumea se

uita la Radek. Până m-am gândit eu să mă uit în jur, tipul, oricine ar fi fost, plecase. Şi asta este valabil şi pentru ceilalţi. Dar paracliserul era sus, în spate, aşa cum am spus. Cred că este posibil ca el să-l fi văzut.

— Soseşte doctorul, şefule, murmură Atherton, privind peste umărul lui Slider, spre uşă. Şi se pare că fotograful este în spatele lui.

Slider aruncă o privire în spate.

— În regulă, spuse el. Avem cam o sută de oameni jos, pe care să-i interogăm. O să avem nevoie de cavalerie. Sună acasă şi cheamă-i aici pe toţi cei care ştiu să scrie şi să citească.

— Şi pe Melaren, domnule?

— Dă-i drumul. Iar când termini, vezi dacă Niobe ăsta de aici este în stare să vorbească.

Se întoarse spre Whittam.

— Poţi să-l duci undeva şi să-i găseşti o ceaşcă de ceai sau altceva? Doctorul va dori să ajungă la cadavru. Whittam sări, dornic să-l ajute.

— Da, desigur. O să-l duc în sacristie. Acolo este frumos şi linişte.

— Cum ajung jos? întrebă Slider.

— Pe acolo, pe uşa aceea, zise Whittam, arătând spre partea opusă sacristiei. Nu poţi greşi, nu duce decât acolo.

Uşa ducea într-un coridor rece şi umed, care se întindea pe toată lungimea bisericii. Pe el erau aliniate un sortiment variat de scaune pliante,

dulapuri vechi şi cutii de carton pline de pânze mucegăite.

Privind în dreapta, văzu la capătul îndepărtat o uşă spre stradă, iar lângă ea o altă uşă care conducea înapoi în biserică.

Întorcând capul spre stângă, văzu nişte trepte de piatră care coborau şi un iz de fum de ţigară care îi spuseră că privea în direcţia corectă.

La baza scării era un alt coridor şi, imediat în stângă, o uşă spre o cameră mare, mobilată cu scaune de diverse tipuri, mese demontabile, oglinzi şi un spalier plin de paltoane.

Pe o masă erau puse un ibric cu ceai şi tăviţe cu ceşti şi farfurioare, iar orchestra se învârtea în jurul ei, încercând să se simtă cât mai confortabil posibil, în stilul oamenilor obişnuiţi să se învârtă prin diverse locuri jalnice, în întreaga lume.

Discutau, moţăiau, fumau, citeau şi, în colţul îndepărtat, unde stătea în urmă secţiunea trombon, jucau cărţi pe o cutie a unui instrument, întoarsă invers. Joanna numea asta sindromul terminalului de aeroport, cu accent pe terminal.

Joanna stătea pe un radiator masiv şi demodat, chiar lângă uşă, legănându-şi picioarele, ţinându-şi mâinile împreunate între genunchi şi sprijinindu-şi capul de perete, cu ochii închişi. Părea foarte palidă, iar liniile din jurul ochilor şi

gurii păreau mai pronunţate decât şi le amintea el. Se întrebă cât de aproape fusese ea de podium, cât de şocată fusese. Era atât de bucuros să o vadă, încât avu nevoie de o clipă sau două ca să-şi recapete glasul.

— Nu ar fi trebui să stai pe radiatoare, zise Slider încet. O să faci degerături.

Ea deschise ochii. Îl privi aproape inexpresiv şi apoi, spre uşurarea lui, în expresia ei apăru o îmblânzire care, orice ar fi însemnat, semăna mai mult a plăcere, decât a groază.

— Hei, spuse ea. Este chiar manieratul Bill Slider.

CAPITOLUL 2

Câinele este cel care a murit

— Eşti cam palidă, spuse Slider.

— Tocmai am văzut cum a fost ucis cineva, zise ea. Ai crede că ai avut totul, cu toate acele reportaje de la televiziune – Bosnia, Irlanda de Nord şi restul. Dar este altfel în viaţa reală. În clipa asta este o fiinţă umană, care stă numai la câţiva metri de tine, iar apoi…

Se opri, clătinând din cap.

— Voi cum reuşiţi să vă obişnuiţi cu asta?

— Nu reuşim, răspunse el, divinizând faptul că ea pusese o întrebare personală. Dacă ajungem

să nu ne mai deranjeze, atunci nu mai suntem eficienţi. Remarcile uşuratice au rolul de a ne păcăli pe noi, nu pe voi.

— Sărmanul Bill! zise ea.

Slider îşi dorea să poată lua asta drept o încurajare; dar avea o treabă de făcut.

— Cât de aproape erai de podium?

— Stăteam la numărul patru. Destul de aproape, mulţumesc.

— Ai fost promovată, descoperi el încântat.

Cele patru locuri din faţă, în secţiunea întâi de violină, erau poziţii permanente, în timp ce restul secţiunii varia printr-un sistem de rotaţie, aşa încât să lucreze în mod egal.

— Deci, ce eşti acum?

— Reprezentantul principal, spuse ea scurt.

— Minunat. De ce nu mi-ai…?

Dar el ştia bineînţeles, de ce ea nu-i spusese.

Schimbă subiectul.

— Ei bine, sunt fericit că nu ai fost rănită. A fost o singură împuşcătură, nu-i aşa?

Ea îşi înălţă o sprânceană întrebător.

— Sunt un martor, acum?

— Eşti un martor, indiferent dacă-ţi place sau nu. Dar poţi să ne fii – să-mi fii – de foarte mare folos, căci tu ştii de ce anume avem nevoie. Tu cunoşti…

— Metodele mele, Watson, încheie ia propoziţia, în locul lui. În regulă, ce vrei să ştii?

— Să începem cu versiunea asupra incidentului.

— Deci, Radek a ieşit din sacristie…

— Credeam că avea o cabină aici, jos.

— Avea, dar mai este o scară care coboară din sacristie. Dirijorul şi soliştii, dacă există, ca să evite să-şi frece umerii de marii nespălaţi, adică de noi. Am mai avut concerte aici. Ştiu totul despre asta.

Slider zâmbi, pentru că ea îi anticipase întrebarea.

— Vezi? spuse el, eliptic.

— Am acceptat deja această premisă, zise ea, aruncându-i o privire fermă. Nu eşti suficient de deştept ca să mă duci de nas.

— Mulţumesc. Am înţeles că Radek a întârziat.

— Puţin.

— Asta era neobişnuit?

Ea ridică din umeri.

— Era punctual, de obicei, dar dirijorul reprezintă legea pentru ei înşişi. Noi trebuie să-i aşteptăm pe ei, şi nu invers. Oricum, nu a fost vorba decât de cinci minute. Era 2:35, după ceasul meu, când s-a urcat el pe platformă.

— Părea ca de obicei?

Ea făcu o faţă nesigură.

— Nu am observat nimic deosebit, dar nici nu am fost atentă în mod special. El era întotdeauna un bărbat ticălos, urât şi ţâfnos, adică nu genul

pe care să-l priveşti cu extaz. Părea într-o dispoziţie proastă, însă nu era nimic neobişnuit în asta.

— În regulă, continuă.

— Bine, deci a traversat platforma, s-a urcat pe podium, a deschis partitura, şi-a ridicat bagheta…

Slider o vedea urmărind în minte reluarea scenei.

— De unde?

— O pusese pe pupitru, în timp ce deschidea partitura. Oh, şi-a scos batista şi şi-a şters sudoarea de pe faţă. Întotdeauna transpira mult. Putea fi destul de neplăcut să stai în faţă. Îşi scutura capul, ca să-şi îndepărteze părul din ochi, şi săreau stropi de transpiraţie în toate părţile.

— Ih!

— Exact. Oricum, şi-a şters faţa, şi-a băgat batista la loc, a ridicat bagheta şi a zis: „Mahler”.

— Spunându-vă ce piesă urma să repetaţi?

— Bineînţeles. Aşa că a aşteptat ca toţi să-şi găsească locurile şi să-şi ridice instrumentele. Iar apoi…

Se opri, ezitând.

— Continuă. Spune orice impresie ţi-a făcut.

— Ei bine, s-a oprit cu bagheta ridicată, privind în gol şi încruntându-se. Comunica, presupun cu

muza lui, dar nu prea lăsa impresia asta. Părea, mai curând, că-şi amintea ceva neprevăzut, de exemplu că uitase gazul pornit sau că trebuia să-şi fi plătit impozitele încă de ieri, ceva de genul acesta. Şi-a ridicat mâna şi şi-a tras gulerul puloverului – aşa – ca şi cum l-ar fi lărgit, cu o mişcare nervoasă.

Îl privi pe Slider şi continuă:

— Nu vreau să sugerez prea mult prin asta, pentru că totul s-a petrecut atât de repede, dar a fost ceva ce am observat.

— Crezi că aştepta să se întâmple ceva?

— Dumnezeule, nu ştiu! Arăta ca şi cum ar fi fost preocupat de ceva, asta este tot ce pot să spun.

— În regulă, continuă.

— Apoi, totul s-a petrecut instantaneu. S-a auzit un „bang” puternic. Cred că cineva din biserică a strigat „Nu” şi altcineva a urlat. Radek a scăpat bagheta şi s-a încovoiat, căzând în faţă. Totul s-a petrecut într-o clipă. Ajunsese pe podea în timp ce ecoul răsuna încă, spre tavan.

— Ţi-ai dat seama că era o împuşcătură?

— Oh, da! Nu ştiu de ce, pentru că n-am auzit niciodată un foc de armă în viaţa reală, dar am ştiut că era o împuşcătură. Am privit în direcţia aceea, bineînţeles, şi am văzut un bărbat într-un palton maro-deschis şi cu o pălărie cu boruri mari, în spate, lângă uşa principală. Era prea

departe ca să văd vreun detaliu, dar stătea acolo, privind. Apoi s-a răsucit şi a luat-o la fugă. În uşa cea mare era una mică şi el a trecut prin ea şi a dispărut. Totul s-a petrecut într-o secundă.

Ea se încruntă.

— Nu am văzut arma. Cred – nu sunt sigură – că avea mâna în buzunar.

— L-ai recunoscut?

— Prea departe şi prea întuneric. Noi eram în lumină, ştii. Iar el avea pălărie.

— Aşa că nu şti sigur dacă era bărbat?

Ea se gândi o clipă.

— Cred că era. Presupun că ar fi putut fi o femeie, dar, în acest caz, era o femeie care spera să fie luată drept un bărbat. Nu era silueta unei femei.

— În regulă, ce s-a întâmplat după aceea?

— Bătrânul Buster a venit în fugă dinspre sacristie, urlând, aproape înainte ca Radek să atingă podeaua. Tony Whittam era în spatele lui şi au îngenuncheat amândoi lângă cadavru, iar Tony a zis „Este mort” sau ceva de genul acesta. Des Riley a venit şi el până la jumătatea drumului, apoi s-a întors în sacristie, probabil ca să sune la „urgenţă”.

— Cum au reacţionat ceilalţi?

— Toată lumea era foarte tăcută, cu excepţia „vrăbiuţei” lui Martin Cutt, care plângea în hohote, ca şi cum ea ar fi fost cea împuşcată. Era

ciudat, în filme toată lumea aleargă în toate părţile, ţipând şi încercând să iasă, dar aici nimeni nu se mişca şi nu scotea niciun sunet. Presupun că eram prea şocaţi. Ape i Bill Fordham a sărit în picioare şi a alergat afară, iar soţia şi copilul lui, să se asigure că erau bine.

Se strâmbă dezgustată şi continuă:

— Bineînţeles, Brian Tusser – trombonul întâia întrebat cu voce tare dacă asta înseamnă că va fi anulat concertul, şi dacă el va mai fi plătit, dar tipul este doar un nemernic demn de dispreţ. Adică, presupun că toţi ne gândeam la asta, dar numai el putea s-o spună efectiv.

— Presupun că asta înseamnă că nimeni din orchestră nu avea motive să-l ucidă pe Radek? De fapt, era un binefăcător pentru voi.

— N-aş merge chiar atât de departe, zise ea repede.

— Nu era plăcut de ceilalţi, în general?

— Nu de către muzicanţi. Era grosolan, antipatic, arogant, încrezut şi avea iluzia propriei divinităţi. Dacă ar fi fost un dirijor bun, i-am fi putut ierta asta, aşa însă…

— Nu era un dirijor bun? Dar era faimos!

— Mi-e teamă că nu sunt nişte termeni sinonimi. Criticii îl iubeau, dar ce ştiu ei? Pe podium, era dezordonat, tehnica lui fiind inexistentă, însă era prea faimos ca vreunul dintre noi să-i poată critica. Trebuia să-l

suportăm şi să-i acoperim zăpăcelile. Iar când reuşeam, în ciuda lui, să dăm un spectacol bun, el primea toate laudele şi era plătit cam de o sută de ori mai bine decât primea oricine dintre noi, pentru acelaşi concert. Deci, ce putea să ne placă în asta?

— Era chiar atât de rău?

— Glumeşti? M-ai auzit plângându-mă de dirijori şi înainte.

— Da, dar toată lumea se plânge de şefi. Este un mod de viaţă. Radek era mai rău decât toţi ceilalţi?

— Hm, să-ţi dau un exemplu. Ieri, repetam Mahler, la Morley College, iar el a introdus toată secţiune a doua vioară în locul greşit, de două ori. Apoi a fost atât de grosolan cu secundul principal – o ştii, Sue Caversham –, încât a făcut-o să izbucnească în plâns, iar asta nu este ceva uşor de făcut, căci Susie este o tipă dură – trebuie să fii aşa, dacă eşti femeie şi vrei să ajungi în primul rând. Iar apoi, ticălosul a ameninţat-o că dacă astăzi va merge iar rău, îşi va pierde slujba. Ce putea ea să facă? Dacă nu-i urma indicaţia, dacă rămânea în urmă şi intra la momentul corect, el ar fi urlat la ea în acelaşi mod.

— Putea să facă asta? Să concedieze pe vreunul dintre voi?

Ea se strâmbă.

— Oficial, nu. Noi suntem independenţi, după cum ştii.

Oficial, noi suntem orchestra, iar orchestra este un organism independent, şi noi suntem cei care-l angajăm pe el. Dar, în realitate, un om atât de puternic ca el face tot ce vrea, iar conducerea nu ar trece peste cuvântul lui, de teamă să nu-i piardă favorurile.

— Dar, dacă era atât de îngrozitor, de ce l-aţi angajat?

— El primeşte contracte de înregistrare, spuse ea simplu. Noi nu existăm decât pentru muncă, înţelegi? Contractele îl urmează pe el şi, dacă el nu ne place, ar duce contractele la o altă orchestră. Aşa că trebuie să-i pupăm cizmele. Ar fi trebuit să spun „trebuia”, îşi aminti ea. Toate contractele sunt anulate acum, din ordinul Marelui Agent din Ceruri.

Slider rămase tăcut o clipă, gândindu-se la tot ceea ce auzise.

— Deci este posibil să fi existat oameni din orchestră care să aibă motive să-l ucidă?

— Aş spune că aproape toţi cei cu care se întâlnea. Cred că bătrânul Buster este singura fiinţă de pe planeta asta care-l iubea.

— Ei bine, mulţumesc. Mi-ai fost de mare ajutor, spuse el, dar vocea îi răsună rece şi oficială, şi sparse atmosfera dintre ei.

Slider o privi, se simţi stingherit şi o văzu

retrăgându-se, la rându-i, stânjenită.

— Este în regulă. Mi-am făcut doar datoria de cetăţean, spuse ea cu seriozitate.

El se avântă ca un sinucigaş.

— Oh, Jo, n-am putea…?

— Nu începe din nou, te rog. Îmi cunoşti sentimentele. Nu putem să o lăsăm aşa?

— Nu, nu putem, spuse el, puţin furios, iar ea îl privi surprinsă. Este o nebunie să ne distrugem vieţile aşa, când…

— Viaţa mea nu este distrusă, îl întrerupse ea, băţoasă.

— A mea, este!

— Nu este vina mea.

— Nu am spus niciodată că ar fi. Am învinovăţit vreodată pe altcineva, în afară de mine? îţi înţeleg poziţia, dar…

— Nu, nu cred că înţelegi, spuse ea. Tu crezi că despic firul în patru degeaba…

— Nu-i adevărat!

— … dar ai stricat bazele întregii noastre relaţii. Priveşte-o din punctul meu de vedere: timp de doi ani m-ai ţinut legănându-mă pe marginea infernului, iar apoi te-ai trezit singur, fără nimeni la care să te întorci la sfârşitul zilei, şi te-ai grăbit să vii la mine.

Privi în altă parte, nefericită, şi continuă:

— Poate că nu vrei decât o menajeră, iar pentru asta e bună orice femeie. Cineva care să-

ţi spele şosetele.

— Nu te vreau pentru asta. Cum poţi gândi aşa ceva?

— Bineînţeles, că, tu crezi că asta vrei, zise ea, cu oarecare blândeţe. Dar eu nu ştiu dacă am putea fi fericiţi împreună. Şi nu sunt sigură că vreau să aflu care dintre noi are dreptate.

Slider observă că ea spusese: „nu sunt sigură” în loc de „nu vreau”. Era destul de puţin, ca să-şi facă speranţe, dar era tot ce avea. În plus, având un caz serios, acum era momentul pentru consolidare, dar nu pentru pionierat.

— În regulă, zise el cu sfială, dar o să mă ajuţi în cazul acesta, nu? Ştii că îmi poţi fi de mare ajutor, cineva care cunoaşte lumea muzicii şi care cunoaşte şi lumea mea. Cu câte un picior pe ambele tabere, ca să spun aşa…

— Dacă vrei un interpret autorizat, Jim Atherton cunoaşte lumea muzicii, spuse ea scurt.

— Dar pe el nu îl îndrăgesc.

Probabil că era un moment stupid ca să rişte o glumă. Trebuie să contrabalanseze; ea îl privea cu suspiciune crescândă.

— Ţi-am mai spus, nu poţi să mă duci de nas. Sunt un martor şi îmi voi face datoria de cetăţean, dar este tot. Nu este un cap de pod, Bill. Între tine şi mine, totul s-a terminat.

— Între tine şi mine, poate, dar nu şi între mine şi tine, spuse el îndurerat.

— Îmi pare rău, zise ea şi dădea impresia că vorbea serios. Ca să meargă, ar fi trebuit ca eu să vin prima la tine, iar eu nu am făcut-o. Nu poţi schimba asta.

Echipele sosiseră şi erau împrăştiate în camera orchestrei, luând declaraţii care urmau să fie citite ulterior şi evaluate. Să vorbeşti ca să-ţi faci de lucru, se gândi Atherton, urcând din nou în sacristie. Dar cele mai multe dintre ele aveau să fie scurte, măcar atât: „Nu am văzut nimic, acum pot să plec?”

Doctorul poliţiei, care venise să constate moartea lui Radek, declară şi că Keaton nu putea răspunde la întrebări. Îi dădu un calmant şi recomandă să fie trimis acasă. Atherton vedea şi singur că bătrânul nu era bun de nimic, pentru moment; era palid şi tremura ca o îngheţată de vanilie, iar de câte ori încerca să vorbească, izbucnea din nou în lacrimi, neajutorat.

— O să chemăm un taxi să vă ducă acasă, zise Atherton. Vreţi să anunţăm pe cineva, care să vină să stea cu dumneavoastră?

Asta aduse şi mai multe lacrimi. Se părea că Keaton locuia singur cu Radek, făcea totul pentru el, iar ideea de a se duce acasă, într-o casă goală, era prea dureroasă.

— Există alt loc în care aţi vrea să vă duceţi?

Dar nu, când reuşi să vorbească, Keaton spuse clar că voia să meargă acasă.

— Vreau doar să fiu singur. Sunteţi foarte bun, dar am nevoie să fiu singur.

Atherton acceptă şi Whittam plecă să caute un taxi.

— Va trebui să venim să vă punem câteva întrebări, spuse Atherton.

Keaton îşi ridică spre el nişte ochi plini de lacrimi.

— Cred că sunteţi persoana care l-a cunoscut cel mai bine pe sir Ştefan. Puteţi să ne ajutaţi să înţelegem situaţia.

— Foarte bine, spuse Keaton obosit.

— Puteţi să ne spuneţi cine este cea mai apropiată rudă a lui?

— Fiica lui, zise Keaton. Fay Coleraine. Ea este singura lui rudă. Vreţi numărul ei de telefon?

Atherton îl notă.

— O să-i transmitem noi vestea, zise el. Sunt sigur că nu o să vreţi să o faceţi dumneavoastră.

— Mulţumesc, şopti Keaton. Sunteţi foarte bun.

— Trebuie să vă întreb acum, înainte să plecaţi – aţi văzut cine a făcut-o?

— Am… am prins doar o imagine. Eram… eram mai preocupat de sir Ştefan.

— Înţeleg, dar l-aţi recunoscut pe om?

O clătinare din cap.

— L-aţi mai văzut înainte?

— Nu. V-am spus, l-am văzut doar în treacăt.

— Ştiţi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui

sir Ştefan? Avea duşmani?

O altă clătinare din cap.

— Nu, cum ar fi putut să aibă? Era un om minunat. Un mare artist. Toată ţara îl iubea.

Whittam se întoarse.

— Avem un taxi la uşă. Vrei să merg cu tine, Buster?

Keaton clătină din cap, năucit. Whittam privi spre

Atherton, care ridică din umeri, indiferent. Era la o distanţă de numai cinci minute, iar omul spusese că voia să fie singur. Se presupunea că adulţii puteau să decidă singuri asemenea lucruri.

— Te duc până la taxi, spuse Whittam şi îşi puse mâna sub cotul lui Keaton, ca să-l ajute să se ridice.

Bătrânul arăta foarte neputincios, dar putea fi vorba de efectul calmantului.

— O să vă căutăm mâine, domnule Keaton, dacă nu este nicio problemă, spuse Atherton. Doar ca să vă punem câteva întrebări.

Keaton se răsuci şi îl fixă pe Atherton cu nişte ochi roşii şi furioşi.

— Găsiţi-l, spuse el, cu o voce neaşteptat de puternică. Găsiţi-l pe omul care a făcut acest lucru îngrozitor.

— O vom face, zise Atherton, iar Keaton înclină din cap şi plecă târşâindu-şi picioarele, la braţul

părintesc al lui Whittam.

Atherton coborî în cabina lui Radek. Fusese depus un oarecare efort pentru înmuierea severităţii ecleziastice a subsolului: pereţii goi, de cărămidă, fuseseră vopsiţi cu crem strălucitor, iar pe podea era un covor stacojiu, a cărui somptuozitate era distrusă de numărul de bucăţi din care era compus.

Erau nişte rămăşiţe extrem de înguste – probabil ceva rămas de pe un coridor. Lângă un perete era o masă, cu un scaun lângă ea şi o oglindă pe perete, deasupra ei, cu un neon în partea de sus. Pe perete, în colţ, lângă uşă, era fixat un cuier pentru patru paltoane, iar pe el era atârnat un palton negru – probabil al lui Radek. Lângă peretele opus oglinzii era un fotoliu vechi şi o masă mai mică, pe care se aflau o carafă cu apă şi un pahar.

Amândouă erau goale şi uscate, aşezate acolo, probabil, în aşteptarea serii. În cealaltă parte a mesei era o canapea mică, pentru două locuri, îmbrăcată cu o husă de velur, de un purpuriu-portocaliu cam ţipător, care se potrivea cu carpeta stacojie ca sardinele cu îngheţata. Aparenta ei lipsă de convingere în calitate de canapea sugera că se putea transforma într-un pal la fel de nesatisfăcător, ca şi cum faptul că putea îndeplini prost două funcţii era acelaşi lucru de a îndeplini una bine. Pe canapea era o

valiză mare şi adâncă, deschisă, şi o servietă mică şi subţire, din fibră de sticlă, închisă.

O a doua uşă, vizavi de prima, conducea într-o bare mică, mirosind a umezeală, care conţinea o nişă pentru duş, cu duşul fixat deasupra capului şi fără draperii (minimum necesar, comentă Atherton, în sinea lui), o toaletă, o chiuvetă fixată în perete, cu o oglindă deasupra, un sul de prosop subţire, cu role de lemn pe laterale, şi un coş metalic pentru hârtie, pe podea.

Totuşi, se gândi el, era un lux, în comparaţie cu ce avea orchestra, adică două camere identice pentru cei optzeci de oameni şi o toaletă suplimentară, unisex, pe coridor, cu o podea umedă şi un bazin care avea nevoie de optsprezece minute ca să se reumple, după ce era folosit.

În baia lui Radek era lumina aprinsă. Săpunul şi prosopul fuseseră folosite, iar în coşul de gunoi erau câteva şerveţele folosite, o pungă de hârtie mototolită, de la Boots, conţinând cutia de carton exterioară a unui tub nou de Germoloids, un tampon murdar de vată şi un tub de buze pentru copii, folosit. Atherton se răsuci repede cu spatele şi se întoarse în cabină. Examină mai întâi paltonul: caşmir şi lână, căptuşeala de mătase, o etichetă Austin Reed înăuntru. Elegant, dar nu ostentativ. În buzunare erau un pieptene de plastic, nu foarte curat, o pereche de

mănuşi de piele, vechi şi destul de uzate, un tichet de parcare South Bank datat cu o săptămână în urmă, o batistă nefolosită şi trei bomboane topite anonime, în învelişuri simple, genul care se găseşte în coșuleţe de nuiele drăguţe, în jurul tejghelei anumitor restaurante.

Abandonă paltonul şi se duse să se uite la cele două valize. În cea mică se găseau două baghete de dirijor, într-un interior de mătase cu adâncituri, proiectat pentru trei. Atherton ridică o parte a interiorului şi dedesubt găsi fotografia unei femei tinere, pe plajă, arătând aparatului de fotografiat un bebeluş foarte gras. Era o fotografie veche; judecând după culorile neconvingătoare şi marginea albă din jurul pozei, o catalogă ca aparţinând începutului anilor ’70.

De asemenea, curios, mai era un şerveţel de la o farfurioară pentru băuturi, pe care era scris cu înflorituri, numele *„The Ootsy-Tootsy Club”* (n-ar fi trebuit să fie Hotsy-Totsy? se întrebă Atherton, încruntându-se) şi, mai jos, cu litere mici: "*Ningpo Street, Kowloort*”. O întoarse invers. Pe spate, cu o cerneală care se întinsese, scria, Beda” şi „3-671111”, probabil un număr de telefon. O strecură cu grijă în buzunar.

Valiza conţinea trei partituri, un carneţel cu multe însemnări muzicale – note contradictorii despre interpretare – şi numărul din acea zi al lui

Grauniad, un jurnal de contracte destul de plin pentru anul în curs, un număr de tăieturi cu cronici laudative (le citea înainte să înceapă, ca să-şi întărească hotărârea?), – o pereche curată de şosete, un etui metalic pentru ochelari, în care se găsea o pereche de ochelari cu ramă aurie, o pungă din burete, conţinând o periuţă de dinţi, pastă de dinţi, pensulă de unghii, cremă de faţă, puf dentar şi un tub de buze pentru copii, un pachet deschis de gumă laxativă, cu o lamă lipsă, un pachet de douăzeci şi patru Actal, deschis, cu şase lipsă şi o sticlă de lapte cu magneziu, în cutie, dar pe jumătate goală şi cu o crustă în jurul gâtului, ca şi cum posesorul ar fi sorbit cu regularitate din ea, în loc să toarne într-o linguriţă.

— O adevărată farmacie, spuse Atherton cu voce tare.

— I se potrivea asta, spuse Des, apărând în uşă chiar în clipa aceea.

„Des de la Dezirabil” se prezenta el uneori, şi nu o făcea chiar în glumă. În mod iritant, convingerea lui că femeile nu-i puteau rezista avea tendinţa de a fi împărtăşită chiar de femei. Era înalt şi bine clădit, cu ochi negri, strălucitori şi insistenţi, şi, dacă nu era chiar chipeş, măcar avea propriul păr negru şi des, şi toţi dinţii, care sclipeau între buzele pline, în contrast cu bronzul lui permanent, de ţigan.

În acea zi purta o cămaşă aproape transparentă, întinsă cu artă peste pectoralii lui şi descheiată atât cât să etajeze o idee din părul negru, strălucitor, şi un lingou mic şi drăguţ, din aur curat, prins de un lănţişor. Pantalonii erau şi ei atât de strâmţi, încât să facă inutilă orice altă măsură anticoncepţională, subliniindu-i muşchii puternici şi lăsând în faţă tot ce era dezirabil.

Atherton îi cunoştea reputaţia de la Joanna şi de la câţiva dintre ceilalţi muzicanţi, şi îl întâlnise de câteva ori în timp ce o aştepta pe Joanna, cu sau fără Slider. Era destul de prietenos şi atât de sigur pe propria lui irezistibilitate, încât nu-i privea pe ceilalţi bărbaţi drept rivali, ci drept simpli amatori.

— Bună, spuse Atherton. Mă căutai?

— Am venit după lucrurile şi posesiunile bătrânului ticăloşi zise Des, făcând semn spre serviete. Bătrânul Buster urlă după ele.

— Credeam că a plecat.

— A ajuns până la taxi, când şi-a dat seama că le-a lăsat aici. Nu vrea să umble cineva prin Sfântul Graal, aşa că Tony mi-a spus să vin să le iau.

— Trebuie să notez conţinutul lor mai întâi, zise Atherton. Se pare că era puţin cam ipohondru, adăugă el, aruncând o privire pilulelor pe care le ţinea în palmă.

În definitiv, dintre toţi membrii orchestrei,

probabil că Des era cel care avusese cel mai mult de-a face cu Radek.

— Mie-mi spui!? Indispoziţiile lui erau la fel de neatractive ca şi omul: constipaţie, hemoroizi, respiraţie urât mirositoare.

— Omul se cunoaşte după ce face, sugeră Atherton.

— Exact, spuse Des cu entuziasm. De aceea a întârziat azi, ştii – una din chestiile acelea.

— Ce anume, respiraţia mirositoare?

Des zâmbi.

— Era încuiat la toaletă, gemând. Eu am intrat să-l caut exact când el ieşea, cu tubul de Germoloid în mână. Bătrânul Buster s-a înfuriat. Era un adevărat pudic, Buster – nu-i plăcea să se menţioneze niciun cuvânt grosolan, cum ar toaletă sau crampe, mai ales în legătură cu Maiestatea sa. A urlat la mine ca un papagal, când am intrat: „Nu ştii să baţi la uşă?” Ca şi cum eu n-aş fi ştiut destule despre preţiosul lui stăpân. Îmi venea să-i spun câteva adevăruri.

— Ce fel de adevăruri?

Des îl privi cu şiretenie.

— Ei bine, eu sunt cel care venea pentru micile lui aranjamente, când eram în turneu – Buster nu ar fi fost de acord. Trebuia să am întotdeauna pregătite câteva cutii de bere când ieşea… şi câte o chestie ciudată din ceva mai tare.

— Ce anume, de exemplu? întrebă Atherton.

Genele negre fluturară cu delicateţe.

— Nu pot să-ţi spun, nu-i aşa? pentru că eşti poliţist. Dar să zicem că este ceva alb şi o poţi fuma, dar nu este Rothmans.

— În regulă, zise Atherton. Asta nu mă interesează. Ce altceva îi aduceai?

— Uneori îmi cerea să-i aduc fete. Sau băieţi, depinde unde eram. Nu prea îmi plăcea asta – adăugă el, privindu-l fix pe Atherton, dar slujba mea nu ar fi durat prea mult dacă mă împotriveam maestrului, aşa că îmi ţineam gura închisă şi făceam tot ce puteam. Îmi dădea bacşişuri bune, bineînţeles, dar banii nu compensează faptul că eşti folosit ca „peşte”, nu-i aşa?

Atherton aprobă cu sinceritate, în timp ce, în minte, reevalua cuvintele. Era destul de sigur că Des ar fi făcut orice pentru o sumă suficientă şi fără să strâmbe din nas.

— Deci era bisexual?

Des ridică din umeri.

— Nu chiar. Mai curând nediscriminat. A fost căsătorit o dată, ştii – adăugă el dar soţia lui a murit. A fost un mic scandal pe tema asta la vremea respectivă, nu ştiu dacă-ţi aminteşti, pentru că ea s-a sinucis. Oricum, n-o condamn. Imaginează-ți ce însemna să fie căsătorită cu el.

— Nu-ţi plăcea de el?

— Era un bătrân dezgustător. Nu-mi plăcea să

mă învârt în jurul lui, spunând: „Da. Domnule”, „Nu, domnule V îi trata pe oameni ca pe nişte gunoaie. Şi era răzbunător. A distrus câţiva oameni din meseria asta. A încercat chiar să scape şi de Spaz, sărmanul parazit, dar m-am opus eu – încheie Des cu mândrie. L-am spus că Spaz era asistentul meu şi că nimeni în afară de mine nu putea să-i concedieze. A acceptat asta din partea mea, pentru că ştia că vorbeam serios. Şi ştia că ştiam prea multe despre el. Dar, de atunci, l-am ţinut pe Spaz departe de el.

— Ce a făcut Spaz ca să-l enerveze? întrebă Atherton.

— Bătrânul Radek a vrut să-i pipăie odată „bijuteriile de familie”, iar Spaz l-a refuzat. Ţine cont, i-am spus lui Spaz că a fost vina Im că s-a dus acolo singur. Ar fi trebuit să vină la mine. Îi spusesem asta, şi nu numai o dată. Lasă-mă pe mine să mă ocup de cei temperamentali, îi spuneam. Presupun că devenise ambiţios.

Îşi aminti brusc de sarcina lui.

— Dumnezeule, de ce stau aici, la palavre? Cred că Buster face spume la gură. Haide, dă-ne valizele.

— Aproape am terminat, zise Atherton, scriind fără să se grăbească. Continuă să vorbeşti. Sunt sigur că-mi poţi spune o mulţime de lucruri despre regretatul răposat. De exemplu, cine a vrut să-l ucidă.

— Cu asta nu pot să te ajut, zise Des vesel, deşi, dacă l-aş întâlni pe ticălosul care a făcut-o, i-aş face cinste cu o halbă. Oricum, ştii unde mă găseşti.

— Dacă îţi aminteşti ceva, orice…

— Mda. O să te sun, spuse Des. Am urmărit filme cu poliţişti, la televizor. Întotdeauna suspectul cel mai evident este vinovat, dar asta mă pune pe mine în capul listei şi nu sunt eu acela.

Atherton privi gânditor spre locul rămas liber după plecarea individului.

„Lumea este o scenă, lumina este în ochii cuiva”, cugetă el, „publicul este într-un întuneric absolut. Cel mai necinstit are parte de cea mai mare ascensiune; cel mai ofensiv primeşte cea mai mare faimă. Exact aşa, bătrâne Hilaire. Câinii îi muşcă pe oameni, nimic nou în asta. Dar se pare că unul dintre oameni l-a muşcat şi el pe câine”.

Oftă.

„Singura teamă este că vom avea prea mulţi dintre care să alegem”.

CAPITOLUL 3

Nu te repezi, prietene, la bunul cavaler

— Cum a mers cu paracliserul? întrebă Slider,

potolindu-l pe „omuleţul din interior” cu o chiflă cu brânză şi salată.

Din cauza convocării sărise peste prânz, unul din puţinele lucruri pentru care putea fi recunoscător în ziua aceea. Atherton avea un sandviş cu somon afumat, dar acest lucru îl caracteriza perfect.

— Nu o să ne fie de prea mare ajutor în ceea ce priveşte descrierea. Nu l-a văzut prea bine pe tip din cauza luminii slabe, a pălăriei şi a vitezei.

— Sună ca titlul unui roman poliţist. Putem face un portret-robot din asta?

— Mi-e teamă că nu. Tot ce ne poate spune este că tipul purta un palton de sibir de culoarea cămilei şi o pălărie de fetru maro, cu borul mare. Era tânăr, să zicem între optsprezece şi douăzeci şi opt de ani, alb şi firav.

— Grozav.

— Reduce aria de căutare la vreo treisprezece milioane de oameni.

Atherton îşi întinse picioarele şi le încrucişă, întinzând mâna în spate, spre pervazul unde îşi pusese ceaşca.

— Dar paltonul de sibir ne poate ajuta. Cine mai poartă aşa ceva în zilele noastre?

— Cei care studiază păsările?

— Cei care-i ignoră pe croitori. Fiindcă tot vorbim de asta…

Se întoarse când se deschise uşa şi Melaren

băgă capul înăuntru.

— A fost un mesaj telefonic pentru tine, şefule, mai devreme.

Aruncă o privire resturilor din chifla cu brânză a lui Slider, la fel de involuntar ca un muncitor în construcţii care se uită la pieptul unei femei care trece pe lângă el.

— O anumită doamnă Hislop-lvory, care te-a rugat s-o suni.

— Nu cunosc nicio Hislop-lvory. Despre ce e vorba?

— Nu a spus.

— A lăsat vreun număr?

— Hm, nu.

— Eşti sigur în privinţa numelui?

— L-am notat, spuse Melaren, ca şi cum asta ar fi fost de ajutor.

— Oh, bine, presupun că va mai suna, dacă este ceva important.

Hislop-lvory suna a strângere de fonduri sau a reclamaţie în legătură cu parcarea vecinilor.

— Domnul Barrington este aici?

— Tocmai a venit, şefule, spuse Melaren, bucuros că putea fi de ajutor.

— Mi s-a părut mie că miroase a pucioasă, murmură Atherton.

După plecarea lui Melaren, Atherton spuse:

— Oricum, ca să revin, parecliserul nu l-a văzut pe tip intrând. S-ar putea chiar să fi fost înăuntru

de mai mult timp, învârtindu-se prin spate, deşi mă îndoiesc. Dacă ai avea de gând să împuşti pe cineva, nu te-ai duce acolo mai devreme, aşteptând să fii recunoscut, nu-i aşa?

— Doar dacă nu încerci să-ţi demonstrezi curajul, sugeră Slider. Când l-a văzut prima oară paracliserul pe ticălos?

— Era sus, în balcon, verificând scaunele pentru concert, când şi-a amintit brusc de uşa spre stradă din acel pasaj care parcurge partea laterală a bisericii.

— Da, îl ştiu.

— Ei bine, nu-şi putea aminti dacă a încuiat uşa şi nu voia să poată intra cineva de pe stradă şi să coboare în cabină fără să fie văzut. Aşa că a coborât de la balcon, a traversat biserica – scara spre balcon este în partea opusă pasajului…

— Şi ticălosul era acolo?

— Nu l-a văzut. Deci, probabil că nu era. A trecut prin pasaj, a verificat uşa de la intrare – care era închisă – şi apoi s-a întors în corpul bisericii. Atunci l-a văzut prima dată pe individ, stând în culoarul central, la nivelul ultimului rând de scaune.

— Ce făcea?

— Stătea acolo, cu mâinile în buzunare, uitându-se la orchestră. Paracliserul a trecut pe lângă el, îndreptându-se spre balcon, ca să-şi termine treaba. Aşa că, în acel moment, era cu

spatele la individ. Tocmai ajunsese la uşă, când a auzit focul de armă. A întors capul spre individ, l-a văzut cu pistolul în mână, stând acolo şi privind fix, probabil la Radek. Îngheţat de teamă – ca şi paracliserul. Individul s-a răsucit şi a luat-o la fugă, îndesându-şi pistolul în buzunar, şi a ieşit pe uşa dinspre stradă. Paracliserul a ezitat, întrebându-se dacă să-l urmărească…

— Eu n-aş fi făcut-o, Spuse Slider. Urmărirea criminalilor înarmaţi poate dăuna sănătăţii.

— Civilii nu gândesc întotdeauna la fel de limpede ca noi, interveni Atherton. Oricum, a decis că datoria lui era faţă de cei vii şi a alergat în cealaltă direcţie.

— Deci, cel mai probabil este ca ucigaşul să fi intrat, în timp ce paracliserul verifica uşa din pasaj. A intrat, şi-a făcut treaba şi a ieşit.

Slider se încruntă gânditor.

— Şi acum ce facem? întrebă Atherton după o clipă.

— Aşa cum văd eu problema, zise Slider, Radek era un om faimos, iar crimele cu arme de foc sunt rare. Posibilităţile sunt următoarele – ca ucigaşul să fi fost: a) un criminal maniac care ucide la întâmplare şi a intrat din stradă, b) un criminal maniac, dar care nu ucide la întâmplare, cum a fost cel care l-a împuşcat pe John Lennon, e) cineva care-l cunoştea pe Radek şi avea ceva împotriva lui şi d) cineva care a făcut-o pentru

altcineva. Acum, ţinând cont că (a) şi (b) sunt mai puţin probabile în această ţară, slavă Domului! (c) este cel mai posibil.

— Dar există posibilitatea să fi fost şi (d).

— O posibilitate. Dar ce gen de criminal îşi face datoria la lumina zilei, în faţa la o sută de martori? Şi să tragă de la distanţă? Armele de mână sunt renumite pentru imprecizia lor. De la acea distanţă ar fi putut, la fel de bine, să rateze.

— Da, însă (d) nu trebuie să fie neapărat un criminal plătit, în sensul profesionist. Putea să fie cineva care a acţionat în numele altcuiva, fără ca acesta să ştie, răzbunându-l sau ceva de genul acesta.

— Da, este posibil. Totuşi, eu pariez că se va dovedi că a fost un cunoscut.

— Eu aş vrea totuşi să fac o listă cu toţi cei care aveau ceva împotriva lui.

— Din câte am auzit, va fi o listă lungă, spuse Slider, mototolind hârtia în care primise chifla şi aruncând-o la coş. Hai să vedem ce a obţinut Anderson pe computer. După aceea, ar trebui să mă duc să-l văd pe domnul Barrington.

Intrând în sala regelui Diavolilor, Slider se gândi că Barrington arăta încordat şi supărat. Se plimba prin cameră, în stilul lui ameninţător obişnuit, dar în acea mişcare era ceva smucit şi iritat. Iar când se întoarse şi îşi puse mâinile pe birou, sprijinindu-se pe ele şi încruntându-se,

Slider văzu că unghiile îi erau zimţate, ca şi cum şi le-ar fi muşcat. Se întrebă, în sinea lui, dacă Ivan cel Groaznic claca, în sfârşit. Toată acea furie reţinută avea să-i întoarcă creierul, în cele din urmă.

Slider fusese cel care ceruse să-l vadă pe Barrington, dar acesta începu să vorbească primul.

— Sper că îţi dai seama că secţia aceasta, ca şi toate celelalte, este condusă pe baza unui anumit buget.

— Da, domnule.

— Şi că şi folosirea inadecvată a bunurilor publice este un furt, pur şi simplu. Înţelegi asta?

— Domnule, spuse Slider pe un ton neutru.

Din urechile lui Barrington începeau să iasă fuioare de fum. Slider îşi trase capul între umeri, anticipând explozia.

Barrington se îndreptă, la toată înălţimea lui impresionantă.

— Ieri după-amiază am intrat în camera inspectorilor şi l-am găsit pe unul din subordinea ta – Mackay – dând un telefon particular soţiei sale. A încheiat conversaţia destul de repede când m-a văzut, bineînţeles, dar după ce a pus receptorul jos, am aşteptat degeaba să se ofere să achite convorbirea. Şi încă mai aştept. Presupun că înseamnă prea mult să sper că ţi-a prezentat ţie această ofertă.

Slider evită lovitura.

— Oamenii trebuie să dea uneori telefon acasă, ca să anunţe că întârzie, domnule…

— Totuşi este o convorbire particulară, ţinută la telefonul biroului.

— Sunt sigur că nu au abuzat de privilegiul…

— Privilegiu! Aşa îl numeşti?

Barrington începu să meargă, iar Slider îl privi. Asta avea ceva de psihoză în ea, deplină şi picantă.

— Eu o numesc necinste. Furtul este furt, şi nu există nicio deosebire în a fura costul unei convorbiri telefonice şi a fura din banii din casă. Este doar o problemă de grad.

— A fost obiceiul, domnule… începu Slider fără speranţă, dar Barrington se răsuci şi îl privi crunt.

— Obiceiul să scuzăm furtul? Nu cred. A fost o neglijenţă. Indisciplină. Neglijenţă. Ofiţerii, indiferent de grad, trebuie să fie scrupuloşi în comportamentul lor, în orice moment şi la orice nivel. De acum înainte, nu vor mai exista apeluri telefonice particulare la telefoanele biroului.

— Domnule.

— Dacă vor să-şi sune soţiile, prietenele, mamele, agenţii de pariuri pot să se ducă la parter şi să folosească un telefon public. De aceea există acestea acolo. Ai înţeles?

— Domnule, spuse Slider din nou.

Era extrem de deprimant. Era clar că tipul pierduse contactul cu realitatea. Odată ce Slider avea să le comunice oamenilor, aceştia aveau să vorbească la telefon până când li se făcea rău, şi asta din pură sfidare, iar el urma să încerce să evite să-i prindă.

— Iar asta se aplică pentru toate gradele, zise tăios Barrington, detectând probabil o uşoară lipsă de entuziasm în expresia lui Slider.

— Am înţeles, domnule, spuse Slider. Pot să vorbesc despre altceva acum? Vreau să raportez în cazul uciderii lui Radek.

Barrington îl privi nedumerit pentru o clipă, ca un om care fusese lovit pe neaşteptate în cap de o minge de golf. Apoi se aşeză, brusc, la birou.

— Chiar mă întrebam dacă o să ajungi la asta, spuse el tăios. Continuă.

Oftând în gând, Slider continuă:

— Echipa de criminalistica nu ne va putea fi de ajutor, de data aceasta, concluzionă el. Nu există nimic la locul crimei care să-l identifice pe criminal printre sutele de amprente de picioare şi degete. Am discutat cu toţi cei prezenţi, dar toate relatările sunt aproximativ identice şi nimeni nu a avut prea multe de spus. Numai paracliserul a fost suficient de aproape ca să prindă o imagine trecătoare a feţei de sub pălărie, iar el nu a văzut destul ca să-l recunoască pe tip. Dar vom pune la punct o

descriere, cât putem de exactă, şi am început să discutăm cu vecinii. Cred că în acest caz pot fi de folos şi afişele – cineva trebuie să-l fi văzut pe stradă, fie înainte, fie după. Putem fi gata să intrăm şi la televiziune, la ştirile din această seară, dacă veţi considera că merită să o facem, ţinând cont de cât de puţin avem.

Se opri întrebător, dar Barrington îl privi în treacăt, ca şi cum de-abia dacă-l ascultase, şi apoi zise:

— Continuă.

Slider continuă.

— Am rulat o verificare pe computer, pentru cazul în care este o crimă la întâmplare, dar nu a ieşit nimic. Descrierea şi modul de operare nu se potrivesc nici unuia dintre cei aflaţi în libertate în prezent – deşi asta nu se aplică cuiva care nu are dosar, bineînţeles.

Barrington mormăi.

— Slujba este programată pentru mâine după-amiază. Am avut ceva probleme, Freddie Cameron fiind în concediu, şi dat fiind numărul redus de medici legişti. Dar ar trebui să meargă repede – în definitiv, nu există niciun. Mister în legătură cu cauza morţii. Oricum, la Thomas’s există un om, pe nume James. Este tânăr, dar are ceva experienţă în rănile prin împuşcare…

— James? Da. Îl cunosc.

Slider scoase un sunet politicos întrebător.

— L-am întâlnit o dată sau de două ori, când eram în Nottingham.

Laboratorul de criminalistică de la Nottingham se ocupa de toate anchetele legate de focuri de armă din zona Met.

— E un om bun. Nu ştiam că este la Thomas’s acum.

Slider clătină din cap şi continuă:

— În ceea ce priveşte arma, domnule, am două echipe care „perie” zona în acest moment – grădini, subsoluri, coşuri de gunoi şi aşa mai departe –, dar, ţinând cont că tipul a băgat pistolul în buzunar, nu am speranţe prea mari. Din experienţa mea, fie îl aruncă imediat, panicaţi, fie îl ţin la ei şi îl aruncă sau îl ascund când ajung acasă. Iar noi, bineînţeles, nu ştim unde este acea casă. Instinctul îmi spune că ucigaşul se va dovedi a fi un cunoscut, rămânând doar problema să aflăm cine-i dorea moartea. Cred că, după ce vom vorbi cu familia, vom descoperi ceva destul de repede.

Barrington se opri auzind asta, se întoarse şi-l privi gânditor pe Slider, trăgându-se de buza de jos cu arătătorul şi degetul mare, în modul neelegant al cuiva care nu-şi dădea seama ce face.

— Priveşti chestia asta ca pe o treabă clasică a poliţiei, în vechiul stil, nu-i aşa? întrebă el brusc.

Slider era nedumerit.

— Domnule?

Cazul acesta. Mijloace, motiv şi ocazie. O muncă de rutină. Aşa priveşti tu problema?

Slider nu-şi dădea seama ce voia să zică Barrington şi nu-i plăcea ăsta. Era atât de deosebit de vorbăria obişnuită, încât avea un sentiment obscur că se apropiau necazuri.

— Nu aş spuse asta, domnule, zise el prudent. Tot ce am avut să vă spun este că nu cred că e vorba de o crimă întâmplătoare. Poate fi vorba, pur şi simplu, de bani. Din câte am înţeles eu din lumea muzicii, dirijorii câştigă o mulţime de bani. Cred că Radek era un om foarte bogat.

— Am primit telefon de la Bob Moston, la şase AMIP, zise Barrington.

— Înţeleg, spuse Slider neutru.

AMIP (Oficiul pentru Incidente Majore) se ocupa de cazurile extrem de complexe sau ciudate. Rămânea de văzut dacă acest caz avea să se încadreze în acele categorii, dar un şef de la AMIP, dornic de glorie sau vreun şef local care voia să scape de responsabilitate putea insista ca treaba să fie trecută mai sus.

— Radek a fost un preferat al mass-media anul trecut, continuă Barrington, chiar dacă în prezent nu este în atenţia „ştirilor”.

„Va fi, după ziua aceasta”, se gândi Slider.

— Dar nu se ştie niciodată cu presa, spuse Barrington. Există o parte romantică a cazului –

un foc de armă într-o biserică întunecată –, parte care le-ar putea stimula imaginaţia. Pe de altă parte…

Lăsă fraza neterminată.

Pe de altă parte, încheie Slider pentru sine, totul putea fi lăsat în urmă de o „Descoperire a cuibului de dragoste secret al vreunui star de televiziune” sau de „Implicarea unui membru al Parlamentului în scandalul maltratării puiului de aligator”.

— Domnul Moston este nerăbdător să preia cazul, domnule? întrebă Slider.

Barrington păru surprins.

— Oh, nu! Dimpotrivă. Doi dintre oamenii lui sunt sunt scoşi din luptă pentru moment.

— Iar ceilalţi trei au mai mult de un caz fiecare. M-a întrebat dacă avem de gând să-i trimitem acest caz, pentru că, dacă o facem, va fi nevoit să se ocupe chiar el de problema aceasta. Aşa că vreau să-ţi aud părerea. Poţi să te descurci?

„Dacă mă laşi singur, pot”. Slider, bravul căpitan, îşi legănă bărbia proaspăt bărbierită spre generalul ferm şi critic.

— Cred că da, domnule. Pentru moment nu există o presiune a mass-media şi deocamdată nu am niciun motiv să cred că va fi un subiect de senzaţie. Am o echipă bună, iar Atherton este destul de la curent cu lumea muzicii.

— Ai, hm! o legătură în orchestra implicată, nu-i aşa? întrebă Barrington cu o delicateţe neaşteptată. Crezi că asta va crea probleme?

„De unde naiba ştie asta?”

— Dimpotrivă, domnule.

Nu prea risca să spună dimpotrivă, nu atât de curând.

— Ar trebui să fie o sursă utilă de informaţii. Deşi trebuie să subliniez că există indicii că orchestra ar fi fost altceva decât un martor întâmplător.

— Foarte bine. Atunci vom păstra cazul. Şi nu vom spune nimic televiziunii, pentru moment. Cred că probabilitatea ca aceasta să ne fie de folos este mai mică decât dezavantajul publicităţii.

Barrington se ridică şi începu să se plimbe din nou.

— Iar în acest caz, mă voi ocupa eu de presă. Vreau ca tu să ai mână liberă.

Mână liberă să câştige faimă sau să rateze.

— Mulţumesc, domnule, spuse Slider.

Barrington se plimba, iar Slider începea să se enerveze. Avea lucruri mai bune de făcut decât să aştepte procesele de gândire ale lui Ivan cel Groaznic.

— Asta este tot, domnule? încercă el să-l grăbească, în stilul lui Jeeves.

Barrington se întoarse spre el şi îl privi

gânditor.

— Da. Să-i dăm drumul. Dar nu uita ce ţi-am spus. Disciplină şi atenţie la detalii. Nu poţi câştiga fără ele, într-o campanie.

— Da, domnule, zise Slider îndatoritor şi plecă.

„Este clar că clachează”, se gândi el. Şi cine era cel mai probabil să fie sub avalanşa de dărâmături?

Casa lui Radek, acum o casă a întristării, era una dintre acele case de oraş din secolul al nouăsprezecelea, mari, frumoase, cu patru etaje, cu tencuială albă deasupra cărămizii albe londoneze, cu verandă cu stâlpi albi şi cu trepte deasupra unui demisol.

Interiorul casei era graţios şi frumos, într-un stil pe care-l puteai atinge doar dacă te năşteai cu bani. Slider îl aprecia, dar ştia că el n-ar fi putut niciodată să-l întreacă chiar dacă ar fi câştigat la pariuri.

Era la mulţi ani-lumină depărtare de visurile nostalgice ale lui Irene, scoase din rubrica de bun-gust a lui Marilyn Cripps, din suplimentul de duminică, precum şi faţă de acel Ruislip Moderne din care ea fugise atât de repede, sărăcuţa.

Şi era destul de straniu că Buster Keaton se potrivea în acel interior şi nu mai apărea atât de ciudat în mijlocul acelei eleganţe tăcute, cum părea în lumea obişnuită.

Era scund, corpolent şi avea o chelie strălucitoare, dar trăsăturile lui păstrau urmele a ceea ce probabil că fusese odată o remarcabilă frumuseţe.

Se mişca în mijlocul acelor bogăţii strălucitoare cu uşurinţa dată de obişnuită.

— Da, este o casă încântătoare, spuse Keaton, conducându-l pe Slider în salonul de la etajul întâi. Am fost foarte fericit aici. Mă consider foarte norocos că am putut avea parte de asta, precum şi pentru că am trăit alături de un mare geniu.

În sine, Keaton era imaculat, suficient de curat ca să-l poţi mânca, şi – chiar şi în interior şi pe o vreme ca aceea – era îmbrăcat cu pantaloni de flanel gri cu o dungă ca briciul, o cămaşă albastru-deschis, cravata cu dungi şi un pulover bleumarin.

— Sir Ştefan a fost un geniu? întrebă Slider.

Keaton îl privi tăios, iar el zâmbi dezarmant şi spuse:

— Mi-e teamă că nu ştiu prea multe despre muzică.

Keaton îl privi examinator, cercetându-i buna-credinţă, iar apoi se înmuie puţin.

— Da. Da, era un geniu. Este un cuvânt mult prea folosit şi deseori în cazuri nepotrivite, dar în această situaţie este justificat. Era un om cu un talent rar şi extraordinar. Bineînţeles, ca

majoritatea geniilor, nu era înţeles de oamenii de rând.

— În ce sens?

— Oh, ei îl considerau grosolan şi intolerant, l-am auzit pe unii spunând asta – muzicanţi –, dar ei nu înţelegeau. El a trăit din slujba Muzicii; nu avea timpul şi energia să-şi facă griji pentru sentimentele lor meschine.

Se aşeză pe marginea unui şezlong, stând foarte drept, cu spatele nesprijinit, şi îi făcu semn lui Slider spre un scaun.

— Bineînţeles, acest devotament făcea ravagii asupra lui. Nu că l-ar fi interesat asta; nu se menaja niciodată. Dar îl ucidea.

— Îl ucidea?

Ochii mari ai lui Keaton părură să se lărgească şi mai mult.

— Inima lui, spuse. Nu era un om sănătos. Am încercat timp de optsprezece luni să-l conving să facă mai puţin, să între într-o semiretragere, dar nu putea trăi fără muzica lui. „Dacă voi muri mâine”, îmi spunea, „vreau să o fac cu bagheta în mână”.

Slider începu să detecteze un foarte slab accent rezidual de Yorkshire în tonul cultivat. Accentul părea să se accentueze pe măsură ce proza lui devenea mai liniştită.

— L-am avertizat, l-am spus: „Nu mai sunteţi tânăr. Luaţi-o încet. Ce contează dacă ţineţi un

concert pe săptămână, în loc de două sau trei?” Ei bine, a încetinit ritmul puţin, dar nu atât de mult cât aş fi vrut eu. Iar acum

— În ochi îi sclipiră lacrimi –, iar acum s-a dus, chiar dacă a făcut-o aşa cum îşi dorea.

Fu nevoit să se oprească o clipă, ca să-şi recapete controlul.

— Putea să moară în orice clipă, ştiam asta, continuă Keaton, clătinând încet din cap. Nu ar fi trebuit să fiu surprins.

Slider stătea aplecat în faţă, cu mâinile între genunchi, privind în jos, spre covor, în timp ce asculta.

Acum, îşi ridică privirea.

— Dar nu inima lui l-a ucis, domnule Keaton.

Keaton privi de-a dreptul nedumerit pentru o clipă, ca şi cum i s-ar fi vorbit într-o limbă străină. Apoi îşi scoase batista şi îşi şterse ochii, încet şi cu grijă.

— Nu, spuse el. Uitasem. Trebuie să mă iertaţi. A fost un şoc atât de îngrozitor pentru mine, încât abia dacă mai ştiu ce gândesc.

— Aţi fost mult timp alături de sir Ştefan, zise Slider, ca să revină la subiect.

— Mai mult de patruzeci de ani, răspunse Keaton, cu o urmă de mândrie îndurerată. Era iunie 1953, atunci când eu şi soţia mea am venit alături de el. Bineînţeles, în vremurile acelea nu era încă sir Ştefan, dar avea deja o faimă

mondială. Ne-am angajat ca o echipă, cuplu. Soţia mea era bucătăreasă, iar eu eram şofer – om la toate.

J Soţia dumneavoastră?

În adâncul ochilor lui Keaton apăru o strălucire indescifrabilă la auzul întrebării – iritare sau poate chiar amuzament faţă de faptul că era evident că Slider îl etichetase drept un burlac convins.

— Doreen, soţia mea, a murit în 1960.

Îşi depărtă braţele, într-un gest oarecum dezaprobator.

— Nu am fost întotdeauna aşa cum mă vedeţi acum. În tinereţe eram considerat destul de chipeş. Daţi-mi voie să vă arăt.

Se ridică şi traversă camera spre birou, trase un sertar şi scoase un album mare cu fotografii. Revenind lângă Slider, întoarse paginile şi apoi îl răsuci şi i-l întinse deschis spre Slider, ţinându-l fără să-l încredinţeze acestuia.

Pe pagină era o singură fotografie alb-negru, de opt pe unsprezece centimetri, a unei tinere zâmbitoare, cu părul plin de bucle şi o rochie cu imprimeuri şi cu umeri înalţi, în stilul anilor ’40. Ea ţinea de braţ un tânăr într-un costum la două rânduri, cu părul blond şi rar dat cu briantină şi cu ochii de culoare deschisă. Stăteau pe iarbă, în mijlocul unor tufişuri, iar în spate se vedea o parte dintr-o clădire, în stilul vast victorian, care

se dovedea a fi, de obicei, fie o şcoală particulară, fie un azil de nebuni – care dacă între acestea nu era o diferenţă prea mare, uneori, după părerea lui Slider. Da, fusese chipeş. Puţin cam scund, poate, dar femeilor nu le păsa de asta, în cele mai multe cazuri.

— Ce loc este acesta? întrebă Slider.

— Şcoala Fitzpayne, răspunse Keaton. Nu este „alma mater” a mea, mă grăbesc să adaug. Am predat acolo după război.

— Limbi clasice? sugeră Slider, urmând indiciul cu latina.

Din nou acea sclipire slabă a ochilor.

— Biologie. Botanica era subiectul meu, dar am predat şi zoologie. Nu mi-ar fi plăcut să fiu cunoscut drept Maestrul Bot.

Slider zâmbi îndatoritor la ceea ce era, în mod evident, o glumă mult repetată.

Putea să-l vadă perfect pe Keaton spunând-o cu îndrăzneală, la un pahar de sherry, la serile părinţilor, primind ca răspuns un râs indulgent şi puţin şocat.

— Ce aţi făcut în timpul războiului?

— Am fost la universitate. Cambridge. Acolo am făcut cercetări pentru Ministerul Alimentaţiei, ca parte a gradului meu – cum să faci să crească două spice, acolo unde creştea înainte unul singur, genul acesta de lucruri.

O spunea într-un mod defensiv, ca şi cum ar fi

fost acuzat că se eschivase de la convocare. Slider hotărî să îndulcească o pilulă amară cu alta.

— Este evident că sunteţi un om educat. Ce v-a făcut să renunţaţi la predat şi să deveniţi şofer? Nu vi s-a părut o decădere să vă angajaţi ca servitor?

Keaton privi în altă parte pentru o clipă, iar Slider se gândi că mersese prea departe. Dar, după un moment, Keaton spuse, fără să pară ofensat:

— Nu-mi plăcea să predau. Nu-mi plăceau copiii, înţelegeţi, mai ales băieţii mici – minţile lor sunt atât de indisciplinate. Şi atunci am decis că voiam să scriu. Presupun că cei mai mulţi dintre noi simţim că avem o carte în noi, undeva, nu-i aşa?

Slider aprobă, nesincer. El nu simţise niciodată impulsul să scrie – viaţa reală, cel puţin în cazul lui, era mult mai ciudată decât ficţiunea.

— Însă, bineînţeles, aveam nevoie de o slujbă, ca să mă întreţin până deveneam faimos, continuă Keaton, cu un mic zâmbet autodepreciativ, iar atunci când am văzut anunţul prin care se solicita un cuplu pentru casa lui sir Ştefan, mi s-a părut că era răspunsul la rugăciunea mea. După război, găsirea unei locuinţe era o mare problemă, cu atât mai multe case distruse de Blitz şi fără bani în bănci ca ele

să fie refăcute. Doreen şi cu mine ne uitasem la câteva camere, dar cele pe care ni le puteam permite mi-ar fi putut produce o adevărată durere spirituală, dacă locuiam în ele.

Slider aprobă din cap, compătimitor.

— Iar anunţul era legat de casa aceasta, nu-i aşa?

— Da. Familia Radek tocmai se mutase aici. Soţia lui, lady Susan, o moştenise de la tatăl ei.

Zâmbi slab şi continuă:

— Când am primit slujba, am privit-o ca pe una ce presupunea o zi incompletă de muncă. Mă gândeam că o să am o grămadă de timp liber, ca să pot scrie. Dar era imposibil să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu sir Ştefan şi să rămâi distant, mai ales după moartea soţiei lui. Puţin câte puţin am fost atras înăuntru şi, în cele din urmă – după ce a murit Doreen el a devenit toată viaţa mea.

Ochii lui erau din nou rezervaţi şi strălucitori.

— Să-l servesc pe el, aşa încât el să poată servi Muzica. Era o cauză grozavă! Făceam parte din ceva nobil şi valoros. Viaţa mea nu a fost irosită.

Idealul demodat al serviciului, se gândi Slider, pe jumătate amuzat, pe jumătate admirativ. În zilele acestea, nimeni nu ar mai fi adoptat public această poziţie, de teamă să nu fie considerat palavragiu, deşi acesta era motivul pentru care îi aducea în poliţie pe majoritatea recruţilor. Dar acum era moda să pretinzi că eşti cinic şi egoist.

Discuţia cu bătrânul Buster era chiar relaxantă.

— Vorbiţi-mi despre sir Ştefan, spuse el. Nu era englez, nu-i aşa?

Keaton îi aruncă o privire tăioasă.

— Era cetăţean britanic şi era mândru de asta, replică el, aproape supărat. A fost făcut Cavaler pentru serviciile aduse muzicii, dar acest titlu nu se acordă străinilor.

— Îmi pare rău, nu am vrut să sugerez… dar numele lui nu pare englezesc. Cred că am citit undeva că era de origine cehă.

— Poloneză, corectă scurt Keaton. Dar şi-a schimbat naţionalitatea în 1950. A venit în Anglia împreună cu mama lui, după căderea Poloniei, când tatăl lui a fost ucis. Ştefan s-a înrolat în infanterie în 1940 şi a luptat în război. A ajuns maior şi a câştigat Crucea de Merit. A avut un foarte bun dosar de război.

Era evident că Keaton era extrem de mândru de dosarul lui Radek. Slider avu impresia că, dacă nu era atent, avea să fie obligat să privească medaliile.

— Nu era obligat să lupte. Ei nu l-ar fi chemat la concentrare. Şi a riscat mai mult decât alţii făcând-o, căci era un muzician strălucit. Imaginaţi-vă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi orbit, dacă ar fi surzit sau dacă şi-ar fi pierdut vreo mână. Pentru el a fost un mare sacrificiu personal să-şi lase deoparte cariera, timp de

cinci ani.

— De ce a făcut-o?

— Datoria, spuse Keaton simplu. Simţea că muzica nu putea să existe în aceeaşi lume cu naziştii. Nu ar fi avut rost să se dedice muzicii, dacă ei nu erau distruşi.

Un om cu adevărat nobil şi dezinteresat, se gândi Slider. Putea acesta să fie acelaşi Radek despre care auzise sau era doar un caz al coruperii totale de către putere?

— Are vreo rudă? Parcă aţi spus că soţia lui a murit?

— Lady Susan a murit în 1959. A fost o tragedie – erau foarte apropiaţi. El nu s-a recăsătorit niciodată. Au avut doar un copil, Fenella, dar i s-a spus întotdeauna Fay. S-a născut în 1950. S-a căsătorit cu Alee Coleraine, avocatul, şi au un singur fiu, Marcus.

— Cum se înţelegea sir Ştefan cu ei? Erau apropiaţi?

Keaton îşi strânse buzele.

— Ştefan o adora pe Fay, dar ea a fost întotdeauna un copil încăpăţânat şi se certau foarte des. El nu a vrut ca ea să se căsătorească cu Alee Coleraine – considera că nu era suficient de bun pentru ea ceea ce era adevărat, după părerea mea. Dar ea a aşteptat până a împlinit douăzeci şi unu de ani, iar apoi i-a spus tatălui ei că nu o mai putea opri. Ei bine, Ştefan a primit

cu curaj aceasta, şi erau întotdeauna foarte afectuoşi când se întâlneau fără Alee. Însă când acesta era de faţă, se iscau discuţii.

Se opri, ca şi cum şi-ar fi dat seama ce a spus, şi adăugă:

— Nu era nimic serios totuşi, doar certuri familiale.

— Se întâmplă şi în cele mai bune familii, spuse Slider liniştitor.

Keaton continuă, pe un ton confidenţial:

— Lui Ştefan nu-i plăcea modul în care-l creşteau pe Marcus. Îl răsfăţau, îi dădeau tot ce voia, iar când sir Ştefan încerca să inoculeze puţină disciplină în băiat, ei îi luau partea. Aşa încât acesta, bineînţeles, ştia că putea apela la mama şi la tatăl său, împotriva bunicului. Nimic nu răsfaţă mai repede un copil. Sir Ştefan a făcut tot ce a putut. Voia ca Marcus să vină să stea cu noi mai des, dar Alee nu-l lăsa. Mi-e teamă, adăugă Keaton, ca şi cum era nevoit să dezvăluie un adevăr extrem de neplăcut, că Alee Coleraine nu considera muzica drept un mod potrivit de a-ţi petrece viaţa. Marcus ar fi putut fi un solist talentat, dar tatăl lui spunea că era o pedanterie să cânţi la vioară. El voia ca fiul lui să aibă o profesie şi să câştige o mulţime de bani, ca şi cum scopul omenirii este să ai cât mai multe zerouri în contul din bancă. Ei bine, el este singurul care va purta vina, dacă băiatul va

ajunge rău.

Oftă.

— Dar toate acestea se adăugau tensiunii lui Ştefan, îl oboseau şi mai mult.

— A existat vreun motiv special de ceartă între ei, recent? întrebă Slider.

Keaton făcu ochii mari.

— Dumnezeule, nu! Lucrurile despre care v-am vorbit au fost nişte tensiuni familiale obişnuite. Sper că nu sugeraţi că Alee Coleraine ar fi putut vreodată să se gândească să…?

Lacrimile reveniră brusc.

— Oh, Doamne, îmi pare rău! Uitasem, pentru o clipă. Pur şi simplu, nu-mi vine să cred că… Gândul că cineva a făcut aşa ceva este atât de…

— Toate acestea sunt atât de istovitoare pentru dumneavoastră, spuse Slider cu blândeţe, după o clipă. Pot să vă ofer o ceaşcă de ceai sau altceva? Spuneţi-mi doar unde este bucătăria şi…

— Oh, nu, mulţumesc, zise Keaton înăbuşit, printre pliurile batistei.

— Nu, o să-l pregătesc eu. Ar fi trebuit să vă ofer ceva, îmi cer scuze. Doriţi un ceai? Sau ceva mai tare?

Slider se gândi că-i oferea astfel bătrânului timp şi intimitate ca să-şi revină, aşa că spuse:

— Mulţumesc, un ceai ar fi grozav. Sunteţi sigur că nu vreţi să-l pregătesc eu?

— Da, da, nu este nevoie. În plus, eu ştiu unde sunt toate. Nu va dura mult.

Plecă, iar Slider se ridică şi se duse să se uite pe fereastră. În spatele casei era o grădină frumoasă, cu ziduri înalte, cu pomi magnifici şi o peluză alungită. Observă că aranjamentul fusese realizat aşa încât să prezinte blocuri de culori asortate, după moda actuală. Era splendid şi odihnitor, echivalentul exterior al salonului răcoros şi elegant în care stătea el.

Era genul de grădină pentru care îşi dorise întotdeauna să aibă timpul şi spaţiul necesare, dar nu le avusese niciodată. Presupunea că era vorba despre arhitectul frustrat din el. Când era tânăr şi avea timp de pierdut, îi plăcea să se ducă să viziteze case mari şi să se plimbe în jurul grădinilor lor, adunând idei. Asta îi plictisea groaznic pe copii, deşi lui Irene îi plăcuse să viziteze case, atâta timp cât erau complet mobilate şi nu mai vechi de secolul al optsprezecelea. Dar ea nu era interesată de grădinărit – de fapt, de nimic ce avea legătură cu exteriorul. Fiind născută acolo, ea nu vedea nimic romantic în peisajul de ţară.

Ei bine, se gândi Slider, acum ea plecase.

Un zgomot îl făcu pe Slider să se întoarcă. Îl văzu pe Keaton venind cu o tavă şi se îndreptă repede spre el, în eventualitatea că acesta avea nevoie de o masă liberă. Dar Keaton îi anticipă

mişcarea şi spuse:
— Mă pot descurca şi singur, mulţumesc. Sunt obişnuit cu asta.
Îşi ştersese lacrimile, dar arăta îngrozitor de bătrân şi de epuizat – palid în obraji şi cu umbre vineţii în jurul ochilor. Slider se gândi că n-ar fi fost surprins ca bătrânul să nu mai trăiască prea mult. Se întâmplă deseori, în cazul oamenilor care trăiau apropiaţi pentru o lungă perioadă de timp, ca unul să nu poată supravieţui celuilalt.
— Îmi pare rău că trebuie să vă supun la aşa ceva, zise Slider. Doar câteva întrebări în plus şi apoi vă voi lăsa în pace.
— Trebuie să vă faceţi meseria, zise Keaton, aranjând tava. Toţi trebuie să ne facem datoria. Cum preferaţi ceaiul?
După ce se aşezară amândoi, cu ceştile în mână, Slider spuse:
— Aş vrea să-mi vorbiţi despre prietenii lui sir Ştefan, dacă vreţi. Cine era cel mai apropiat de el?
Keaton clătină din cap, aproape dojenitor.
— V-aţi făcut o idee greşită. V-am spus că era devotat muncii lui. Aceasta îi consuma tot timpul şi energia spirituală. Nu mai rămânea nimic, pentru nimeni. Prietenii, viaţa socială şi celelalte ar fi fost o oboseală inutilă pentru el. Nu avea timp să se ducă la petreceri.
Rosti ultimul cuvânt cu o privire nimicitoare.

— Tot ce reuşea era să ţină legătura cu fiica lui şi cu familia ei.

— Dar nu-şi putea petrece fiecare moment, în fiecare zi, muncind, nu?

— Ba da, putea, spuse Keaton. Nu aveţi idee de câtă pregătire este nevoie pentru un concert. Studierea muzicii, cititul, învăţarea partiturii, comunicarea cu spiritul lui, pregătirea să se desprindă de sine, aşa încât opera fantastică a unui om mort demult să revină la viaţă. Regreta adânc chiar şi timpul pe care era nevoit să-l acorde interviurilor, fotografiilor, discursurilor, banchetelor şi celorlalte lucruri de acest gen.

Îl privi cu fermitate pe Slider.

— Nu înseamnă doar să te ridici în picioare şi să agiţi un băţ, să ştiţi. Asta este problema cu lumea de azi – totul este doar neglijenţă, totul este legat de strictul necesar. Nu mai este vorba de „cât de bine o pot face”, ci de „cu cât de puţin pot scăpa de asta”, chiar şi în rândurile muzicanţilor profesionişti. Nu mai există devotament faţă de perfecţiune.

Se enervase. Slider se grăbi să-l oprească.

— Ştiu că a fost un om dedicat muncii sale. Dar sunt sigur că uneori trebuia să se relaxeze şi să-şi reîncarce bateriile, cum se spune.

Keaton ridică din umeri.

— Era suficient să stea aici, acasă, liniştit. O masă simplă, o conversaţie civilizată, o plimbare

prin grădină

— Acestea erau plăcerile lui. Nu tânjea după zgomotul şi agitaţia lumii moderne.

Slider înghiţi asta împreună cu ceaiul.

— Grădina este magnifică, spuse el.

— Sir Ştefan o iubea. Era plăcerea mea să creez un loc frumos, în care să se poată odihni.

— Dumneavoastră sunteţi grădinarul? Sunt impresionat.

Keaton zâmbi cu modestie.

— Grădinăritul a fost întotdeauna marea mea dragoste şi relaxarea mea. Sir Ştefan mi-a întins cu generozitate o mână prietenească.

— Nu cred că a regretat-o. Este frumoasă! zise Slider, iar Keaton se bucură sesizând sinceritatea evidentă.

— Am fost ajutat, mărturisi el. Vine un om ca să talâ iarba şi să facă muncile grele. Dar ceea ce vedeţi este creaţia mea. Încă mai plantez, mai tai şi mai înmulţesc. Şi mai fac şi puţină muncă de cercetare, din când în când, doar ca să-mi menţin mintea activă. Ştefan mi-a construit o seră mare şi un atelier. Încerc să dezvolt un nou tip de stânjenei.

Gura îi tremura.

— Dacă accepta, voiam să-i pun numele lui. Oh, Dumnezeule!

— Sunt uimit că aveaţi timp să păstraţi grădina atât de încântătoare, reuşind să aveţi grijă şi de

sir Ştefan.

— Oh, nu mergeam peste tot cu el. La concerte, da, dar nu şi la toate repetiţiile şi înregistrările. Aşa încât îmi rămânea puţin timp pentru celelalte sarcini ale mele. Eu găteam, iar când eram acasă, mă ocupam de hainele lui, îi ţineam corespondenţa specială – care nu era prea mare. Era suficient ca să mă ţină ocupat.

Alunecase din nou în timpul trecut. Slider se gândi, cu compasiune, că Keaton nu avea să se acomodeze prea uşor.

— Mergeaţi întotdeauna cu el în turneu?

— Întotdeauna. Nu se putea descurca fără mine mai mult de câteva ore. Şi era extrem de important ca o persoană care cunoştea starea delicată a sănătăţii lui să fie mereu în apropiere.

Slider se hotărî, într-un impuls de moment, să strecoare o întrebare:

— Ce este Ootsy Tootsy Club? întrebă el cu voce indiferentă.

Ochii lui Keaton deveniră brusc atenţi.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

— Este în Hong Kong. Aţi fost în Hong Kong de curând, nu-i aşa?

— În octombrie trecut. Un turneu triumfător, dar epuizant. Nu i-a plăcut niciodată căldura şi umiditatea.

— Iar Ootsy Tootsy Club?

— Nu cunosc niciun fel de club, spuse Keaton

rece. De ce credeţi că aş cunoaşte? Sună ridicol. Oricum, despre ce este vorba?

Slider zise liniştitor:

— În astfel de cazuri nu ai de unde şti ce poate fi de folos. Suntem deseori nevoiţi să punem întrebări fără sens.

— Nevoiţi? De ce sunteţi nevoiţi? întrebă Keaton, pe un ton iritat.

— Trebuie să aflăm cine l-a ucis. Iar dumneavoastră vreţi să-l prindem pe cel care a făcut-o, nu-i aşa?

— Asta îl readuce pe sir Ştefan în viaţă? întrebă Keaton supărat. Dacă nu, atunci nu mă mai interesează. Lăsaţi-l în seama conştiinţei lui şi a lui Dumnezeu!

— Mi-e teamă că nu putem face asta, zise Slider cu blândeţe.

Se ridică în picioare.

— Nu o să vă mai deranjez acum, domnule Keaton, dar s-ar putea să fiu nevoit să revin altă dată. Sper că nu vă deranjează asta.

Keaton ridică din umeri.

— Voi fi aici. Nu am unde să mă duc în altă parte, oricum.

În drum spre uşă, Slider zise:

— Oh, apropo, îmi imaginez că sir Ştefan a fost un om bogat.

— Da, zise Keaton, fără emfază. Impresarul lui se ocupa de partea financiară a lucrurilor. Vă

sugerez să-i vorbiţi.

— Mulţumesc, o voi face. Dar mă întreb dacă ştiţi cui *yi-a lăsat proprietăţile. A făcut un testament?

— Oh, da, cu ceva timp în urmă. Nu era nimic complicat în el. Casa aceasta şi aproape tot ce conţine îmi rămâne mie. Restul îi revine fiicei lui.

— Vax, prostii! spuse Atherton, suindu-se într-o poziţie precară pe marginea biroului lui arhiplin.

— Mulţumesc, Ebenezer. N-ai vrea să fii mai exact?

— Radek, un geniu dezinteresat şi devotat? Vax, prostii.

— Oh, asta. Voi, membrii tinerei generaţii sunteţi enervant de cinici. M-am gândit deseori la asta.

— Oricine ar fi cinic, după ce ar auzi despre Radek de la diverşi membri ai orchestrei. Mă întreb a cui versiune este corectă, a cabinierului sau a muzicanţilor?

— Aşa cum se întâmplă în toate cazurile, probabil adevărul este undeva la mijloc.

— Poate, dar cum rămâne cu obiceiurile urâte ale lui Radek? Crezi că Keaton nu ştia despre ele sau că nu voia să ştie? Sau Des Riley a inventat totul?

— A văzut roşu în faţa ochilor când am menţionat clubul din Hong Kong, spuse Slider. Cred că nu voia să ştie, pentru că acest lucru se

interfera cu viziunea lui de sfânt.

— Nu crezi că este puţin prea bună ca să fie adevărată această idolatrizare a lui Radek de către Buster? sugeră Atherton.

— Oh, nu. Cred că este autentică. Dar este posibil ca el să fi avut nevoie să creadă că Radek era un sfânt, pentru ca astfel să se simtă şi el mai important. Altfel, ar fi fost doar un servitor foarte bun. Este oarecum fără sens să-ţi dedici toată viaţa unei persoane obişnuite, nu?

— Nu ştiu, spuse Atherton. Femeile o fac tot timpul. Şi uite, acum eu îţi sunt devotat ţie.

— Da, dar eu nu sunt o persoană obişnuită.

— Aşa este, oh, Maiestate! Deci, ce zici de ideea ginerelui ucigaş?

— Este avocat, menţionă Slider.

— Cazul este rezolvat, atunci, spuse Atherton simplu.

— Haide, serios?

— Serios. Fiica va moşteni o avere bunicică, deşi datorită acelui blestemat Act al Proprietăţilor Femeii Căsătorite, ea va hotărî ce va face cu moştenirea.

— Vechil motiv al banilor, zise Slider. Întotdeauna m-am simţit mai în largul meu când am ajuns la cui foloseşte. Dar şi fiica are acelaşi motiv ca soţul, şi o minte mai puţin legală.

— Atunci poate a fost fiica. Sub o pălărie, un bărbat cu o construcţie firavă poate fi o femeie,

iar împuşcarea unui om în public seamănă mai mult cu o isterie feminină.

— Nu ştiu cum ai ajuns la vârsta aceasta, spunând astfel de lucruri negândite. Totuşi, mă întreb cât de mare ar fi acest motiv al banilor, zise Slider meditativ. Trebuie să aflăm cât valora şi cum a împărţit totul, exact.

— Te face să te bucuri că nu ai nimic de lăsat, spuse Atherton.

— Presupun, zise Slider, privindu-şi ceasul. Este exact timpul să mâncăm ceva, înainte de autopsie.

— Creown and Sceptor? Este oarecum în drum.

— În regulă. Nu ştiu totuşi, adăugă Slider pe un ton uşuratic, în timp ce cobora pe scări, ar fi frumos să ştii că poţi continua să fii util şi după moarte.

— Toţi facem asta.

— Da? întrebă Slider imprudent.

— Îngrăşământ organic. Nimic nu se pierde, rânji Atherton. Şi gândeşte-te la toţi viermii aceia. Pescarii vor plăti bani buni pe ei.

— Umorul poliţienesc este atât de copilăresc! oftă Slider mustrător.

— Măcar este un umor amical, zise Atherton, iar Slider avu nevoie de câteva clipe să prindă poanta.

CAPITOLUL 4

Răposatul fost bărbat

Era ciudat să mergi la o autopsie şi să nu-l vezi pe Freddie Cameron. El şi Slider se cunoşteau de ani de zile şi lucraseră împreună la multe cazuri. În cursul natural al lucrurilor, cum erau mai puţin de şapte sute de crime pe an în total, existau puţini medici legişti cu experienţă în omucideri.

Şi cum toată lumea voia un expert, de fiecare dată erau chemaţi aceiaşi. Era un adevărat ghinion că Freddie era plecat chiar în perioada aceea. Medicii legişti nu ar fi trebuit să aibă concedii. Slider spera că omul cel nou îşi cunoştea meseria.

Lucrurile începuseră deja, la sosirea lui Slider şi a lui Atherton; fotograful terminase, cadavrul fusese dezbrăcat, iar Mackay, un ofiţer de la probe, împacheta hainele.

Cadavrul era acum întins cu faţa în jos, pe lespede, iar omul cel nou, James, era aplecat deasupra lui.

Era un bărbat de vreo treizeci de ani, înalt şi puternic, cu o faţă cam palidă şi uşor extraterestră, a cărei ciudăţenie fu identificată, în cele din urmă, de Slider ca datorându-se ochilor mari, verde-deschis, care erau puţin prea adânciţi şi prea depărtaţi, ca să arate ca ai unui

om originar de pe această planetă.

Părul şaten era foarte lins şi îl purta într-o coadă la spate, legată cu o cureluşă de piele. Purta cercei, nişte ţinte micuţe aurii, în formă de stea, şi avea un uşor accent din Birmingham, care putea sau nu putea fi considerat o altă ciudăţenie.

Arăta total diferit de Freddie Cameron, până la hainele de dril pe care le purta pe sub halatul de laborator şi sub şorţul de cauciuc. Dar, adecvat speciei lui, sugea o bomboană cu mentă. Toate cadavrele miros, diferenţa constă doar în cât de mult.

— Bună, spuse el vesel. Sunteţi ofiţerul investigator? Nu cred că ne-am cunoscut.

Slider se prezentă, apoi şi Atherton.

— De obicei, Freddie se ocupă de autopsiile mele.

— Oh, inefabilul Freddie! Un tip grozav. Atunci, el unde este?

— În concediu. În Antigua, cred.

— La naiba, cred că se descurcă grozav! Eu nu-mi pot permite decât un weekend lung în Selly Oak.

Slider zâmbi.

— S-ar putea ca această ciopârţire a unei mari celebrităţi să fie un moment crucial în cariera ta.

— Mda, o să fac treabă bună. O să-i fac o cicatrice frumoasă.

Se întoarse energic spre asistenta lui.
— În regulă, hai să-l întoarcem.
Întoarseră cadavrul pe spate, cu forţa antrenată a unor salvamontişti şi, dintr-o dată, sub ochii lui Slider apăru chipul lui sir Ştefan Radek, familiaritatea feţei cu nas de şoim, dar cu culoarea neobişnuită şi imposibil de confundat a morţii.
Numai părul alb, liber şi mătăsos, părea viu – aşa cum era încă, într-un fel. Pielea nu mai semăna a piele, ci cu un plastic destul de realist realizat.
Corpul bătrânului, alb-albăstrui şi lipsit de păr, dezgolit fără ruşine, expus într-o umilire finală, nu era al lui, dar semăna cu al lui, ca o păpuşă copie-fidelă.
Sfrijit, grotesc, plin de vene pe braţe şi galben la picioare, aştepta cuţitul şi scoaterea rituală a intestinelor.
James îl privi gânditor.
— Ciudat, l-am văzut dirijând chiar anul trecut, în Birmingham. L-am dus pe mama şi pe tata. Acolo sus, fluturându-şi braţele, arăta aproape ca un zeu.
— Aşa trece gloria lumii, spuse Atherton.
— Şi apoi mai este ceva, replică James reverenţios. Apropo de trecere; veniţi să aruncaţi o privire la asta. Am citit despre ele, dar nu am mai văzut niciuna până acum. Lată gaura voastră

de ieşire. Vedeţi asta?

Slider era interesat de rana de ieşire.

— Credeam că nu există.

Se apleca mai mult. Se vedea o zgârietură în formă de „V” în pielea de pe talie, în partea dreaptă.

— Asta este? Sunt doar câteva zgârieturi.

— Ah, spuse James, ca şi cum ar fi fost un triumf personal, dar uitaţi-vă acum.

Luă o sondă şi, introducând-o în vârf, trase încet o bucată triunghiulară de piele.

— Lată rana de ieşire, vedeţi? Aşa cum am spus, am citit despre ea în manual, dar este prima dată când mă ocup efectiv de aşa ceva. Se întâmplă atunci când glonţul îşi pierde atât de mult din viteză, încât nu mai are decât forţa să cadă prin piele. Iar pielea, fiind elastică, se întinde la loc şi acoperă gaura. Probabil că s-a tras de la distanţă mare.

— Cred că da, spuse Slider. De la vreo douăzeci de metri. Atunci, ce s-a întâmplat cu glonţul? Noi credeam că este încă înăuntru.

— Era în chiloţii lui. L-am găsit când l-am dezbrăcat, iată-i!

Se întinse spre masa de lângă el şi ridică o pungă de plastic, în care se odihnea micul obiect scârbos.

— Probabil vreţi să-l duceţi la balistică. Chris Prest este omul care vă trebuie. Spuneţi-i că

Laddo îi transmite salutări. Am lucrat deseori la aceeaşi împuşcătură. Eram amândoi la Nottingham, în zilele noastre de prosperitate.

— Laddo? întrebă Slider, într-o ceaţă de gânduri.

James se strâmbă.

— Mama m-a botezat Ladislaw. Voi ce aţi fi făcut? întotdeauna am considerat că este o cruzime să faci aşa ceva micuţului bebeluş neajutorat pe care-l ai în braţe. Şi, apropo de braţe, i-aţi văzut mâna stângă? Un exemplu frumos de spasm cadaveric.

— Oh, da, se prinsese de gulerul puloverului, nu-i aşa? îşi aminti Slider.

— Mda. A fost ceva foarte real. Am avut ceva de lucru ca să-l descâlcim.

— Spasmul cadaveric nu este semnul unei emoţii sau a unei frici puternice în momentul morţii? întrebă Atherton.

— Sau a unei activităţi violente, răspunse James. Se întâlneşte deseori la înecaţi, de exemplu, când victimele se zbat să supravieţuiască – bucăţi de alge prinse de degete şi aşa mai departe. Sau la violuri, bineînţeles – fragmente de haine rupte. Totuşi, mi-e teamă că aici nu este de niciun ajutor. Nicio bucată frumoasă de cămaşă, cu un nume cusut manual, ca să vă ghideze spre criminal.

— Nu am avut niciodată norocul ăsta, spuse

Slider.

— Ei bine, să începem. Scott, întâi rana de ieşire, zise James, tăind un pătrat. Fac colecţie de răni de intrare şi de ieşire – am aproape cincizeci acum. Nu o să ne spună prea multe lucruri în plus de ceea ce ştim deja, dar dacă îmi puteţi spune exact la ce distanţă stătea ucigaşul şi cât de departe de pământ era victima, vă pot, oferi o estimare a înălţimii lui.

— Mulţumesc, spuse Slider. Orice poate fi de ajutor.

Legistul lucră în tăcere pentru o vreme.

Deschise cadavrul cu câteva mişcări lungi şi puternice ale scalpelului, la fel de uşor cum îşi deschidea Slider corespondenţa de dimineaţă, şi examină traseul glonţului.

— Ei bine, zise el în cele din urmă, acum vedeţi de ce Dumnezeu ne-a dat „mânerele dragostei”. Ticălosul ăsta mic a trecut prin carnea de pe talie fără să atingă niciun organ vital. Ţinând cont de viteza cu care a intrat, dacă ar fi întâlnit vreun obstacol, probabil că s-ar fi oprit acolo, aşa, însă, a ieşit pe partea cealaltă. N-a făcut aproape nicio stricăciune. Dacă ar fi fost tânăr, acum ar fi stat în spital, ridicat în pat, urlând după Lucozade.

— Atunci ce l-a ucis? întrebă Atherton. Şocul?

— Într-un fel, da, mă aştept la asta. Vom vedea.

— Am înţeles că avea probleme cu inima, zise

Slider.

— Asta ar putea fi o cauză, spuse James. Cu toate că pare un bătrânel bine clădit. Are o musculatură bună, pentru vârsta lui. Probabil că fluturatul braţelor în public este un mod de viaţă sănătos.

— Este, zise Atherton. Uitaţi-vă la Monteux, la nouăzeci şi doi de ani, contractul lui cu LSO a expirat şi nu vrea să accepte o reînnoire a lui decât pe o perioadă de cel puţin cincisprezece ani. Dirijorii sunt faimoşi pentru faptul că ajung la vârste înaintate.

— Dacă nu sunt împuşcaţi, spuse Laddo, rânjind. Eu aş căuta un critic ostil, în locul vostru.

Extrase inima, o duse în chiuvetă şi o secţionă, apoi spală camerele şi le examină.

— Mie mi se pare normală. Niciun semn al vreunei boli de inimă.

— Eşti sigur? întrebă Slider. Mi s-a afirmat categoric că avea o inimă slabă.

— Foarte sigur. O uzură şi deteriorare normale, datorate vârstei, dar altfel pare într-o formă foarte bună.

— Atunci de ce a murit?

— Vă spun într-o clipă, după ce termin. Hai să-i deschidem ţeasta, da?

Extragerea creierului era partea care-i plăcea cel mai puţin lui Atherton şi păstra întotdeauna o

întrebare sau o remarcă trivială, aşa încât să se poată întoarce cu spatele şi să se angajeze într-o conversaţie cu cea mai apropiată persoană, pentru a acoperi bâzâitul tăierii osului. Slider, în schimb, părea impasibil. În ochii lui, după primele tăieturi, cadavrul pierduse orice asemănare cu o fiinţă umană.

Dar, în definitiv, Slider crescuse la o fermă. După câtva timp, James se îndreptă, îşi şterse degetele într-un gest de satisfacţie şi spuse:

— Asta este. Sincopă produsă de şoc.

— Ceea ce era de demonstrat, spuse Atherton.

— Cum?

— O moarte ciudată, nu?

Faţa lui James se însenină.

— Oh, nu este nimic misterios în asta, mai ales la vârsta lui. Avea vreo şaptezeci şi ceva de ani, nu?

— Şaptezeci şi doi, spuse Slider.

— Deci, asta este. La această vârstă, şocurile nu trebuie desconsiderate. Atacul fizic, împreună cu trauma psihologică de a fi împuşcat au fost suficiente ca să producă închiderea vechiului sistem circulator, şi ăsta a fost sfârşitul. Se datorează tot împuşcăturii, chiar dacă glonţul nu a lovit nimic vital.

— Atunci, este vorba tot de crimă, zise Atherton. Ce uşurare. Nu voiam să-mi irosesc talentele pentru un simplu atac armat.

În drum spre ieşire, Slider se opri lângă Mackay.

— Ai găsit ceva în buzunarele lui?

— O batistă, un ciot de creion şi nişte mărunţiş, spuse acesta, arătând punguliţele de plastic. Nimic interesant, şefule.

— Mă gândesc că ar fi putut măcar să aibă decenţa să ţină la el o scrisoare de şantaj semnată, se plânse Atherton în timp ce ieşea din fumul binecuvântat al traficului. Sau o casetă pe care să fie înregistrată o ameninţare cu moartea. Asta e.

— Viaţa nu este uşoară niciodată.

— Vorbeşti ca un cunoscător. Conduci tu sau eu?

— Ce exprimare gramaticală elegantă, se minună Slider. Conduci tu; dragă. Eu vreau să gândesc.

— În regulă. Încotro?

— Acasă, James. Înapoi la fabrică.

— Deci, Radek nu avea probleme cu inima, spuse Atherton o clipă mai târziu, în timp ce se aşezau la coada de maşini de pe Fulham Palace Road. Mă întreb dacă Keaton a inventat asta sau dacă o credea cu adevărat.

— Am impresia că o credea cu adevărat. Pariez că Radek i-a spus că are probleme cu inima ca să-l ţină pe Keaton la ordine. Poate chiar a executat vechea şmecherie cu spasmul brusc, în

mijlocul unei controverse pe care se temea că o va pierde. O boală poate fi o armă minunată, iar cea de inimă este cea mai bună dintre toate. Din câte am auzit până acum despre el, pare genul de manipulare pe care ar fi folosit-o Radek.

Melaren îi strigă ceva nedesluşit lui Slider, în timp ce treceau pe lângă uşa camerei detectivilor – nedesluşit pentru că avea faţa îngropată într-un bol cu salată şi pui, cam de mărimea unui cap de copil. Semăna cu un număr de circ, în care un om încearcă să-şi bage capul în gura unui leu. În astfel de cazuri, simpatia lui Slider se îndrepta întotdeauna spre leu.

— Oh, şefule, femeia aceea a sunat din nou, reuşi Melaren să spună.

— Cine, doamna Hislop-lvory? l-ai luat numărul de telefon de data aceasta?

Melaren îl privi nedumerit.

— A spus că îl ştii.

Slider mârâi încet.

— Dacă îl ştiam, ţi l-aş mai fi cerut? A spus ce vrea?

— Doar să-i telefonezi. Părea destul de arţăgoasă, adăugă el îndatoritor.

— Dacă mai sună, află ce vrea şi cere-i numărul de telefon. Vrei să-ţi scriu nişte instrucţiuni?

— Nu, şefule, spuse Melaren, împrăştiind pe birou bucăţi de lăptucă îmbibate în maioneză. Data viitoare îl aflu.

— Şi nu şti că domnului Barrington nu-i place să se mănânce în birou?

— A plecat, spuse simplu Melaren.

Slider simţi că era momentul să fie ferm.

— Asta nu este o scuză.

— Îmi pare rău, şefule, dar s-a făcut târziu şi am avut atâtea de făcut, încât m-am gândit că ar fi mai bine să nu mă opresc. Am depistat numărul acela din Hong Kong…

Se opri, ademenitor.

— Unde a plecat domnul Barrington? întrebă Slider nesedus.

— La o conferinţă de presă, spuse Melaren. Numărul acela de telefon…

— Da?

— S-a dovedit a fi al biroului central de informaţii turistice. Iar Beda este o fată care a lucrat acolo, numai că acum s-a mutat. Şeful biroului mi-a sugerat, confidenţial, că ea lucra pe cont propriu în timpul liber – ca amatoare – şi că acum a hotărât să facă asta cu normă completă. Scoate mai mulţi bani.

— Presupun că cineva de la club i-a vândut lui Radek un pont în legătură cu ea, spuse Atherton.

— Dar de ce i-a păstrat numărul de telefon după aceea? se miră Slider. A fost atât de importantă pentru el?

— Probabil că din întâmplare, sugeră Atherton. Des Riley spunea că avea obiceiul să

îngrămădească bucăţele de hârtie în partea din spate a cutiei pentru baghetă, ca să nu le piardă, şi că le tria periodic, aşa că probabil asta a scăpat neobservată.

— Ce altceva ai aflat? întrebă Slider.

— Toţi cei care este posibil să-l fi văzut pe criminal. Am sortat primul lot de telefoane primite şi cel mai promiţător l-a descris urcând pe Addison Garden şi intrând pe Richmond Way. Probabil că se îndrepta spre gară.

— Posibil.

— Avea încă pălăria pe cap şi părea supărat, după spusele unui martor, adăugă Melaren cu satisfacţie. Aşa că, dacă a coborât la metrou, trebuie să-l fi văzut cineva.

— În regulă, spuse Slider, continuă cu asta.

Se întoarse spre Mekay.

— A ieşit ceva din căutarea armei?

— Nimic, şefule. Cred că a păstrat-o în buzunar. Când vom primi raportul balistic?

— Mâine, dacă avem noroc. Dar nu o să ne ajute prea mult, decât după ce vom avea un suspect. Continuaţi să căutaţi.

Se întoarse spre Atherton.

— Cred că ar fi mai bine să te duci tu să vorbeşti cu impresarul lui Radek. Tu cunoşti jargonul. Iar mie cred că îmi rămâne fata. Ce ştim despre ea?

— Născută în 1950, a fost la Benden School,

foarte elegant. Are propria ei firmă de decoraţiuni interioare, numită Fanella, cu biroul în Hampstead. Facturează numere de telefon ca să spună celor bogaţi şi neruşinaţi în ce culoare să-şi vopsească soclurile. Căsătorită cu un avocat, Alee Coleraine, de la Coleraine and Antrobus, dar în afaceri îşi foloseşte numele de fată. Şi – ceea ce probabil că nu şti, pentru că nu eşti genul care citeşte Hello! — apare destul de des în rubricile mondene. Cunoaşte pe toată lumea care se ocupă de casele bogătaşilor şi apoi este invitată la petrecerile lor. Foarte inteligentă şi, dacă citesc printre rânduri, dură ca o stâncă în ceea ce priveşte afacerile.

— Oh, bine! spuse Slider obosit. Pare exact genul meu.

La început, Atherton o cataloga pe Kate Apwey, de la Parker, Pool and Law, ca fiind ceea ce el numea o „Victorie”, adică o fată frumoasă, disperat de inteligentă, bună de gură, dar puţin ţicnită, de genul deseori întâlnit în birourile de publicitate, care avea succes fără să aibă vreun talent deosebit, doar prin faptul că se descurca bine cu oamenii şi ştia cum să se comporte la petrecerile promoţionale. Era categoric plăcută la vedere, bine aranjată şi vorbea într-un falsetto rapid şi puţin nedesluşit, de mare clasă, cu fraze pline de „hm”, de „un fel de” şi de alte ajutoare ale incoerenţei bine educate.

Atherton, căruia îi plăcea la nebunie limba literară, simţi impulsul de a o strangula, la zece secunde după ce o cunoscuse, şi se întrebă ce căuta ea într-o agenţie, în definitiv o agenţie care nu era o filială a lui Jackson Stops. Dar, îndesându-şi pumnii strânşi în buzunare, descoperi că ea era mai mult decât părea la prima vedere şi, presupuse cu întârziere, aşa trebuia să fie, din moment ce era impresarul lui Radek de cinci ani.

— Este o pierdere îngrozitoare pentru noi, spuse ea cu seninătate. Îl avem în registrele noastre de aproape unsprezece ani, de când s-a certat cu Holton and Watson, şi a fost, hm, foarte, foarte profitabil. Noi ne ocupăm de totul pentru el – concerte, înregistrări, apariţii în public, totul. Cantitatea de muncă depusă de el este fenomenală. Dar puteam să-i fac rost de câte zece contracte, pentru fiecare ocazie. Toţi îl voiau. Era pe un loc foarte important în box-office.

— Atunci, spuneţi-mi, de ce dădea un concert la Biserica Sfântului Augustin? Este puţin cam prost cotată pentru el, nu? Sunt sigur că nu-i puteau plăti onorariul lui obişnuit.

— Nu, nu primea onorariu deloc, deşi n-ar fi trebuit să spun nimănui aceasta. Nu voia să afle nimeni. Spunea că dacă află cineva, va fi îngropat în scrisori cu rugăminţi.

— Atunci, nu-i plăcea să facă muncă de caritate?
— Deloc. Ura asta. Spunea că nimeni nu l-a ajutat pe el atunci când nu avea nimic, că trebuise să aibă singur grijă de el, aşa că toţi ceilalţi puteau face la fel.
— Atunci de ce ţinea concertul aceste?
— Pentru fiica lui, spuse ea.
Ideea părea să o nedumerească.
— Ea l-a rugat să o facă pentru fondul de restaurare, iar el a acceptat. A spus că va fi doar o excepţie. Chiar m-a surprins puţin, că nu era stilul lui, dacă mă înţelegeţi. Dar presupun că a vrut să-i facă pe plac ei. Cred că ţinea la ea.
— Asta nu poate fi ceva rău, nu-i aşa? Dumneavoastră vă plăcea de el?
Ea ezită să răspundă.
— Oh, ei bine, ne aducea atâţia bani, încât avea dreptul să fie mai deosebit. Îşi punea propriile lui condiţii.
— Şi anume?
Ea ezită din nou.
— Voia să mă ocup personal de el. Să fiu disponibilă tot timpul, înţelegeţi? Nu erau permise nici înlocuiri, nici scuze.
Reflectă, posacă, pentru o clipă.
— Devenise dificil să am o viaţă particulară proprie. Adică, prietenii mei masculini nu sunt genul care să înţeleagă când eram chemată

noaptea, urgent, să plec la altcineva.

— Dar merita să o faceţi?

— Era slujba mea, spuse ea tăios.

— Şi eraţi fericită să serviţi cauza mujicii? sugeră Atherton liniştit. Să fiţi servitoarea marelui geniu de pe podium era o răsplată suficientă ca să renunţaţi la viaţa personală?

Ea îl privi pieziş, faţa devenindu-i roz.

— Hm, nu chiar.

— Atunci, o făceaţi pentru bani?

Acum ea se înroşi puternic.

— Era slujba mea, da? El mă dorea şi, dacă îl refuzam, ar fi făcut să fiu concediată şi n-aş mai fi obţinut niciodată o slujbă la fel de bună ca aceasta. Şi, oricum, nu avea să dureze o infinitate.

— Vă dorea? spuse Atherton, cu un interes prietenos, îmi pare rău, nu mi-am dat seama că atunci când aţi spus că voia să vă ocupaţi personal de el, aţi spus-o în sens literal. Multă muncă de noapte, nu-i aşa? Recitaluri la „organ”, genul acesta de lucruri?

Crezu că ea se va înfuria, dar, deşi culoarea ei îşi păstră intensitatea, femeia îl privi cu hotărâre.

— Ce vă priveşte? întrebă ea.

El o reevaluă rapid.

— Îmi cer scuze. Dar trebuie să ştiu exact cum stau treburile. Şi este mai bine dacă aflu despre

dumneavoastră chiar de la dumneavoastră, nu-i aşa? Aşa vă puteţi asigura că aflu adevărul.

Ea îl privi fix, creierul ei lucrând, evident, în spatele ochilor impasibili.

— V-a cerut să vă culcaţi cu el?

— Da, spuse ea, după o pauză.

— Şi aţi făcut-o?

O pauză mai lungă.

— Da, spuse ea, în cele din urmă.

Era greu să-ţi dai seama ce părere avea ea despre asta.

— Pentru bani? Sau ca să vă păstraţi slujba?

Ea păru să se hotărască.

— Indiferent cum era în viaţa particulară, era un mare dirijor, o celebritate mondială şi există ceva la un astfel de om. La sfârşitul unui concert, mai ales în turnee, când cobora de pe platformă şi publicul înnebunea, se crea o anumită atmosferă. Vreau să spun că exista un fel de electricitate în el.

— Era transpus, iar emoţia se transmitea şi asupra dumneavoastră. Aşa că, atunci când vă cerea să mergeţi în camera lui de hotel, vă simţeaţi onorată că aţi făcut-o.

Ea îl privi cu îndoială.

— Cam aşa ceva, de unde ştiţi?

— Îmi place muzica. Mă duc la concerte. Pot înţelege că v-aţi dus de bunăvoie, cel puţin prima dată. Unde s-a întâmplat asta, apropo?

— La Frankfurt.

— Şi v-aţi culcat cu el?

Urmă o tăcere lungă. Atherton se gândi că ea nu va răspunde, dar femeia izbucni dintr-o dată:

— A fost oribil! Era atât de bătrân şi mirosea, şi lucrurile pe care voia să le fac! La început a fost aşa cum aţi spus, eram excitată, într-un fel, el era o celebritate. Dar asta a trecut şi m-am trezit într-o cameră de hotel, cu bătrânul acela îngrozitor.

Îşi duse mâinile la faţă.

— După aceea, continuă ea, mi-a dat o mulţime de bani şi mi-a spus cât de bună am fost şi că îi va spune şefului meu că îmi făceam treaba minunat. Ei bine, am vrut să reuşesc. Oricum, ştiam... era evident ce voia să spună. Zicea că am fost atât de bună, încât dorea să mă ocup eu de el, tot timpul...

— V-aţi gândit că sugera că, dacă-l refuzaţi data viitoare, va spune că nu vă pricepeaţi şi va scăpa de dumneavoastră?

— Nu era nicio aluzie. Ar fi făcut-o, zise ea, aproape indignată.

— Aşa că aţi continuat să vă culcaţi cu el la ordin, ca să vă păstraţi slujba.

— Nu se întâmpla prea des, zise ea, ca o autojustificare.

Iar apoi, groaza i se întoarse în ochi.

— Numai că asta atârna tot timpul deasupra

mea. Faptul că nu ştiam când. Dar economiseam bani. Jar când aveam să strâng destul de mulţi…

Se opri brusc.

Atherton aşteptă să vadă dacă va continua, iar cum ea nu o făcu, zise:

— Aţi spus că nu avea să dureze o eternitate. Ce aţi vrut să spuneţi prin asta?

Ea Ti aruncă o privire alarmată şi apoi se uită în altă parte.

— Nimic. Adică, am vrut să spun că era un om bătrân, nu-i aşa? Nu putea trăi la nesfârşit.

— Speraţi că o să moară?

— Nu, nu speram. Dar, mai devreme sau mai târziu, avea să se întâmple asta, nu-i aşa? Sau să se retragă.

— Aveţi un prieten?

Ea aprobă din cap, fie cu îndoială, fie nevrând să recunoască.

— Ştia de relaţia dumneavoastră cu Radek?

— Nu i-am vorbit niciodată efectiv despre asta – ştia că trebuie să mă duc cu el la concerte şi în alte părţi – dar a ghicit, într-un fel, sau a presupus. Aşa că nu am negat. Adică nu puteam să-l mint.

— Nu i-a plăcut?

— Nu, sigur că nu.

— Vă certaţi din cauza aceasta?

— Uneori. Steve îşi pierde cumpătul, dar asta nu înseamnă nimic. Adică, îi trece repede.

— Ştia că Radek vă dădea bani?

— Strângeam bani pentru o casă, spuse ea, cu o lipsă de logică minunată.

— Urma să vă căsătoriţi cu Steve?

— În cele din urmă. Dar eu voiam să continui să lucrez, l-am spus-o lui Steve. Iar el a înţeles. Cariera este importantă pentru mine.

— Dar nu mai puteaţi să continuaţi să vă culcaţi cu Radek, după ce vă căsătoreaţi, nu? Iar dacă îl refuzaţi, vă pierdeaţi slujba.

Ea nu-i răspunse, privind în altă direcţie şi muşcându-şi buzele.

— Era o mică dilemă pentru dumneavoastră, spuse el cu căldură.

— Era un bătrân groaznic, spuse ea brusc, cu hotă- râre. Ştia ce simţeam eu, dar îi plăcea să chinuiască oamenii. Mă bucur că a murit. Cel care l-a ucis a făcut un serviciu societăţii.

Întors în maşină, Atherton consultă o copie a programului orchestrei pe care o primise de la Tony Whittam şi hotărî că avea exact timpul necesar ca să o prindă pe una dintre membrele orchestrei, chiar înainte să plece la un concert de seară, la Abbey Road. Conduse spre apartamentul Joannei, în Tumham Green, şi o găsi acasă, dar nu singură.

— O duc pe Sue cu maşina, la studio. O cunoşti pe Sue Caversham, nu-i aşa?

— Ne-am întâlnit, spuse Atherton, strângând

mâna întinsă de vioara a doua principală.

Era o femeie frumoasă, solidă, de vreo patruzeci de ani, cu un păr şaten, foarte strălucitor, o gură mare şi având aerul că se amuza în taină de ceva, ceea ce putea fi considerat intimidant de unii, dar care lui Atherton i se părea atrăgător.

— În trecere, spuse ea. Nu tu mi-ai luat declaraţia, nu-i aşa? Mare păcat.

— Tocmai am terminat de mâncat, zise Joanna, dar pot să-ţi aduc nişte brânză şi biscuiţi, dacă ţi-e foame. Poliţiştilor le este întotdeauna foame, îi spuse ea lui Sue. Din cauza activităţii cerebrale intense.

— Nu, mulţumesc, zise Atherton, iar apoi întreabă: Cel fel de brânză?

— *Dolcelatte.*

— Şi biscuiţi *Carr*? Atunci, da, mulţumesc.

— Alt gurmand! rîse Sue, în timp ce Joanna se ducea să aducă brânza. Întotdeauna am fost impresionată de Jo, de toate mâncărurile pe care le găteşte. Tocmai am mâncat cele mai minunate paste, iar sosul nu era semipreparat. Eu am problemă şi să deschid o conservă.

— Nu-ţi place mâncarea? întrebă Atherton, îngrozit.

— Ba da, dar, atunci când mă întorc de la lucru acasă, dacă nu ajunge singură pe farfurie, este un efort prea mare. Scot o bucată de pâine din

frigider sau, dacă sunt într-o formă neaşteptat de bună, îmi torn şi o porţie de fulgi de ovăz.

— Este atât de epuizant cântatul la vioară? întrebă Atherton, dezaprobator.

— Nu, doar că eu sunt leneşă, spuse Sue liniştită. Şi mai depinde şi de ce piesă cânţi şi pentru cine. Unii dirijori îţi fac viaţa mai grea decât alţii.

— Cum ar răposatul neregretat? întrebă Atherton. Contează atât de mult dirijorul?

— Da, dacă este dezgustător, obsedat de sine, răzbunător, un ticălos bătrân care te jigneşte cu bună ştiinţă, ca Radek, spuse Sue.

Joanna se întoarse, cu o faţă amuzată. Atherton îi prinse privirea şi zise:

— *Despre morţi?*

— Numai de bine, încheie ea în locul lui. Uite, brânză, biscuiţi şi am găsit chiar şi un pahar de vin. A rămas de aseară, aşa că nu este prea vechi.

— Ah, *Chateau Hot Tin Roof,* spuse Atherton, ridicându-l în lumină. Aveai de gând să-l foloseşti pentru gătit?

— Snobule, spuse Joanna. Nu eşti obligat să-l bei.

— Sunt sigur să e delicios, zise el repede. Revenind la subiect, toţi dirijorii sunt detestaţi?

— Oh, nu, spuse Sue repede. Barbirolli, de exemplu, era un moşuleţ adorabil. Avea obiceiul

să-şi împartă sandvişurile cu orchestra. Iar Pritchard nu uita niciodată să mulţumească sau să te evidenţieze dacă aveai de făcut ceva dificil.

— Dar mai sunt şi unii ca Lupton – când se pierde, se blochează şi se opreşte din dirijat. Te bagă în belea şi aşteaptă să-l scoţi din ea, adăugă Joanna. Iar Farness este atât de convins că este un geniu, încât ia partiturile – acasă şi le rescrie. Adică schimbă efectiv notele, ca să nu mai vorbim de adnotări.

Sue interveni:

— Ştii cum se spune, care este diferenţa dintre un taur şi orchestră?

— Spune-mi.

— Un taur are coarne în faţă şi dosul în spate.

Atherton pufni zgomotos.

— Eşti genul meu de femeie. Spune-mi, n-ai avut o discuţie, recent, cu „dosul" în cauză?

— Ba da, şi foarte urâtă, zise ea, strâmbându-se. Şase, şase pe scara Sfincter. Credeam că am terminat-o. Conducerea noastră este la fel de udă ca şi o noapte în Cardiff, niciodată nu ne ia apărarea – aşa cum a descoperit şi bietul Bob Preston.

— Cine este el?

Sue şi Joanna schimbară o privire, iar Joanna ridică din umeri şi începu să povestească.

— Este, sau a fost, cornul nostru co-principal. Interpretam o Mesia cu Radek, acum două luni,

iar Bob executa întotdeauna partea solo din *„The trumpet Shall Sound*”, pentru că principalului, Les, nu-i plăcea să cânte părţile „re” de corn. Toţi cei care ne dirijau ştiau asta, iar Bob este foarte bun – Mesia este specialitatea lui. Dar asta nu conta pentru ticălosul de Radek. El a spus că nu va accepta ca un simplu co-principal să execute un solo sub bagheta lui magnifică.

— Adevărul este că voia să promoveze pe unul din micii lui protejaţi, interveni Sue. Avea întotdeauna ascuns în mânecă un copil-minune descoperit de el, iar când aceştia devin faimoşi, apare şi el pe fundal, preluând jumătate din glorie. Oricum, era vorba de trompetistul acela minune, Lew Polowski.

— Un polonez sau un rus de origine poloneză, aşa că s-a considerat îndreptăţit, explică Joanna.

— Aşa că Radek a spus că Bob nu era bun. A urmat o ceartă puternică, iar Bob i s-a opus lui Radek, nebunul.

— Curajos, dar prost, comentă Atherton.

— Rezultatul a fost că Radek a zis că nu-l va mai accepta pe Bob în orchestra lui, încheie Sue. A spus conducerii că dacă nu-l concediază pe Bob, el îşi duce contractele în altă parte, aşa că sărmanul Bob a primit un mare şut.

— Credeţi că Radek şi-ar fi respectat ameninţarea? întrebă Atherton.

Joanna îl privi.

— Bună întrebare. Eu cred că ar fi făcut-o – era destul de megaloman. Şi, de altfel, nu era niciodată nevoit să-şi caute de lucru. Putea cere orice onorariu dorea şi orice orchestră din lume s-ar fi bătut ca să-l obţină. Aşa că nu a avut nimic de spus conducerea. Nu putea risca.

— Ce s-a întâmplat cu Bob? întrebă Atherton.

Sue ridică din umeri.

— Este independent, când găseşte de lucru, dar este greu pentru interpreţii la corn. Nu ai nevoie de prea mulţi într-o orchestră, iar piese solo se găsesc foarte rar. L-am văzut o dată sau de două ori. Este foarte deprimat.

— Deci îi poartă pică lui Radek? întrebă Atherton.

Cele două femei lăsară impresia că se îndreaptă amândouă brusc pe scaune.

— Oh, stai puţin! protestă Sue. Doar nu crezi că Bob l-ar fi ucis pe bătrânul ticălos pentru asta?

— Nu cred nimic, doar examinez posibilităţile, zise Atherton curtenitor.

— Asta nu este o posibilitate. Dacă m-aş fi gândit că-l vei suspecta, nu ţi-aş fi vorbit niciodată despre asta, zise Sue furioasă.

Joanna o privea uşor amuzată, căci ea trecuse demult pe drumul acela.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că aceste întrebări nu erau pur întâmplătoare, zise ea. Nu

contează, Sue. Ar fi aflat, oricum. Este mai bine să o afle de la cineva care le poate oferi un tablou echilibrat.

— Totuşi…

— Iar dacă Bob l-a ucis pe Radek, n-ai vrea să scape nepedepsit, nu?

— Da, dar Bob…

— Ştiu, ideea este absurdă. El n-ar face rău nici unei muşte.

— Ai putea, la fel de bine, să mă suspectezi şi pe mine, spuse Sue, privindu-l provocator pe Atherton. În definitiv, eu m-am certat cu Radek chiar cu o zi înainte să fie omorât.

— M-am gândit şi la asta, replică Atherton cu o voce egală.

Sue deveni stacojie la faţă, iar Joanna interveni:

— A vrut să spună că el nu crede că acesta ar fi un motiv suficient ca tu să-l ucizi pe Radek, zise ea cu hotărâre. Nu-i aşa, Jim?

— Oh, cred că pot să te elimin după listă, spuse Atherton cu generozitate. Nu ai fi avut timpul să angajezi un criminal.

Sue îl privi fix pentru o clipă, apoi izbucni în râs.

— Ticălosule. O să ţin scorul de acum. Vei plăti pentru asta.

— Sper, spuse Atherton cu căldură. Trebuie să-mi dai voie să-ţi gătesc o dată. Joanna îţi va

spune că sunt un bucătar remarcabil.

— Mi se pare o idee bună, zise Sue. Ce-ai spune de asta-seară, după concert?

— O idee grozavă! Dacă pot ajunge suficient de devreme, o să-ţi pregătesc un *boeuf en croute.* Asta numesc eu începutul unei prietenii.

Joanna îşi plimbă privirea de la faţa ei la a lui şi înapoi, şi se simţi, dintr-o dată, în plus.

CAPITOLUL 5

Ce verde era Volvo-ul meu

Slider o găsi în cele din urmă pe fata lui Radek în Hampstead, într-o casă pe care o redecora. Furgoneta ei mică, vopsită într-un verde ecologic, şi cu numele Fenella scris lateral cu litere frumoase şi înflorite, purpurii cu margini negre, era parcată pe zona asfaltată din faţă, în spatele unui Volvo şi al unui Jaguar XJ albastru-închis, care-l făcu pe Slider să suspine. Întotdeauna îşi dorise unul. Îşi parcă maşina sa, un Vauxhall, jerpelită în faţa lor, blocându-le, fiindcă nu era alt loc în care să o aşeze; străzile aveau aici doar lăţimea unei maşini.

Casa înaltă şi zveltă, din secolul al optsprezecelea, l-ar fi făcut şi ea să suspine, dacă ar fi fost plasată oriunde în altă parte. Hampstead, ca şi Geen Village, era unul dintre

acele locuri pe care fie le adorai, fie le urai.

Uşa îi fu deschisă de o servitoare, lucru pe care nu-l mai întâlneai prea des în zilele acestea. Era străină, bineînţeles, de undeva de la est de Clacton, presupuse el, şi, zâmbind, ca şi cum nu ar fi înţeles niciun cuvânt din spusele lui, îl invită să aştepte în hol, cu un gest graţios, după care dispăru la etaj. Casa era foarte tăcută. Nu auzea decât sunetul măsurat al unui orologiu care ticăia într-un loc nevăzut şi, la un moment dat, o scârţâitură a parchetului, la etaj. Îi dădea acea senzaţie pe care o avea uneori când era mic – şi rămânea în pat, bolnav, într-o zi de şcoală – că toată lumea plecase undeva, pe o altă planetă poate, lăsându-l absolut singur.

Ca să-şi abată atenţia, examina scrisorile de pe masa din hol şi descoperi că acea casă aparţinea unei scriitoare faimoase (de la *Booker*, diferă de genul *Airport*), atât de faimoasă, încât chiar şi el auzise de ea. O mică incursiune în fişierele sale mentale îi sugeră că ea era căsătorită cu un istoric aproape la fel de faimos, care era acum redactor de artă la unul dintre cele mai serioase ziare. Asta explica banii, cel puţin. De ce îşi doreau ei să-şi redecoreze casa însă, nu-şi putea da seama – totul arăta imaculat – decât dacă era ceva oarecum distructibil.

Într-un târziu, servitoarea coborî şi, cu un alt zâmbet de neînţelegere şi cu o mimică adorabilă,

spuse „Vă rog” şi îl conduse la etaj. Îl introduse într-un vagon dublu, frumos, unde doamna Coleraine şi faimoasa scriitoare stăteau lângă fereastră, examinând nişte mostre de material. Scriitoarea era înaltă şi slabă, cu dinţi mari, păr mare şi o voce puternică şi veselă, care nu aducea în ochii ei nicio urmă de umor sau de umanitate. Slider fusese atacat verbal, insultat sau chiar scuipat de mulţi dintre potenţialii suspecţi, dar trecuse mult de când fusese făcut să se simtă că ar fi trebuit să între pe uşa servitorilor.

— Ah, da, inspectore, intră, zise ea cu o privire nimicitoare, ca un chirurg de cord, privind de sus la o asistentă anestezistă. Am înţeles că vrei să o vezi pe doamna Coleraine. Nu-mi pot imagina de ce nu puteai să aştepţi până seara, când ajungea ea acasă, dar îndrăznesc să sper că ai un motiv. Ceva îngrozitor de urgent, presupun.

Slider nu acceptă să fie scos din circulaţie, ci îi adresă doar un zâmbet umil. Ea se întoarse spre însoţitoarea ei.

— Fay, draga mea, presupun că este mai bine să te las singură, dar o să fiu la etaj, în dormitorul meu.

„în eventualitatea că o voi ataca”, se gândi Slider.

— Încep să înclin spre verde. Mătasea brută

este atât de încântătoare, încât nu-i pot rezista. Putem să ne mai gândim la liniile acelea? Eu caut un gen de senzaţie subacvatică. Despre ţesături putem discuta mai târziu.

După ce acest omuleţ dezgustător va dispărea, spunea privirea ei, în timp ce îi arunca un zâmbet gigantic doamnei Coleraine, suficient de mare, încât să-i ajungă până la întoarcerea ei, după care ieşi din cameră.

Fay Coleraine se întoarse spre Slider. Era o femeie înaltă, dar, având o construcţie mult mai firavă decât faimoasa scriitoare, păruse mică în compania acesteia. Avea o faţă dulce şi obosită, pe care Slider nu reuşi să găsească nicio asemănare cu Radek, cu excepţia pomeţilor înalţi şi a ploapelor lungi. Pe faţa ei, acestea păreau frumoase, nu ameninţătoare.

Părul ei era blond, scurt şi aranjat în acele ondulaţii largi ce par coafura adoptată de femeile de o anumită vârstă, revelându-i lobii urechii, în care erau fixate nişte perle mici. Purta pantaloni negri şi o bluză neagră de mătase, cu o eşarfă alb-negru la gât, care era răsucită şi băgată în bluză, sub un şirag de perje foarte mari. Sider nu-şi dădea seama dacă era o uniformă pentru slujba ei, o concesie făcută doliului sau doar o alegere întâmplătoare a hainelor, dar ea arăta elegantă, atrăgătoare şi scumpă.

— Îmi pare rău că vă întrerup de la muncă, zise el, iar ea îi zâmbi cu amabilitate, în aşa fel încât Slider simţi impulsul să o invite în oraş, la un ceai şi să-i spună să nu-şi facă niciun fel de griji.

— Nu-i daţi atenţie lui Maggie. Nu a vrut să fie grosolană. Este ceva urgent?

— Nu urgent în sensul acesta, dar urmele se răcesc şi, cu cât mai curând ne punem întrebările, cu atât mai bine. Am sunat la dumneavoastră acasă, dar mi-au spus că sunteţi la lucru.

Ea ridică uşor din umeri.

— M-am gândit că este mai bine să mă menţin ocupată. Nu părea să existe un motiv să rămân acasă. Iar pe Maggie este greu să o refuzi.

— Nu o să vă reţin mult, spuse Slider, iar ea făcu semn spre un şezlong acoperit cu brocat.

— Oh, nicio problemă, nu vă grăbiţi. Ne aşezăm? Cu toate că nu sunt sigură că vă pot fi de ajutor. Pur şi simplu nu-mi pot imagina cine a putut să facă un lucru atât de îngrozitor. Mi-am stors creierii, dar n-am găsit pe nimeni, pe cineva care să-l urască atât de mult pe tatăl meu. Sunteţi sigur că nu a fost o treabă întâmplătoare, ca masacrul Hungerford?

— Nu, nu credem asta. Nu pare să fi fost aşa ceva. Simptomele nu corespund.

Ea oftă.

— Dumneavoastră ştiţi mai bine, desigur.

— Îmi pare foarte rău. Cred că a fost un şoc groaznic pentru dumneavoastră.

Ea se aplecă puţin în faţă, împreunându-şi mâinile şi prinzându-le între genunchi, într-un gest de fetişcană.

— A fost, bineînţeles, dar trebuie să fiu absolut sinceră cu dumneavoastră şi să vă spun că nu-mi plăcea foarte mult de tatăl meu. Nu cred că-i plăcea cuiva, în afară de Buster. Dar, de altfel, cred că nici tata nu voia să fie plăcut.. Veneraţia îi era suficientă.

— Probabil că mama dumneavoastră l-a plăcut, sugeră Slider.

— Oh, nu cred. Mai curând a fost dată gata de el.

Îl privi pe sub pleoape.

— Nu era un om plăcut, ştiţi. Era rău şi răzbunător. Îi plăcea să chinuiască oamenii şi să-i învrăjbească unul împotriva celuilalt. Obişnuia să o facă cu mami şi cu mine, cu mami şi cu Dodo…

— Dodo?

— Doamna Keaton – Doreen Keaton. Eu îi spuneam Dodo. Era bucătăreasa – menajera noastră când eram mică.

— Aveaţi trei ani când familia Keaton a venit să lucreze pentru părinţii dumneavoastră?

Ea aprobă din cap.

— Abia ne mutaserăm în casa din Holland Park.

Este prima casă pe care o ţin minte – înainte am stat într-un apartament, în Kensington. Bunicul a murit şi i-a lăsat totul lui mami, inclusiv casa. Ea era singurul copil, iar bunicii mei fuseseră şi ei singuri la părinţi, aşa că am foarte puţine rude. Iar când a murit mami, aveam doar nouă ani.

— Foarte trist. Îmi pare rău.

Ea îl privi ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă era sincer, iar apoi clătină din cap, acceptându-i compasiunea.

— O iubeam atât de mult! Acela a fost momentul în care am început să-l urăsc cu adevărat pe tatăl meu. Pentru că el a dus-o la asta, ştiţi.

— Nu, nu ştiu. Din ce cauză a murit?

— Supradoză de somnifere. Bineînţeles, ea nu ar fi luat somnifere dacă tata nu ar fi fost o bestie cu ea. La anchetă au spus că a fost un accident, dar eu cred – încă mai cred – că a fost o sinucidere. Şi Dodo credea la fel.

— V-a spus ea asta?

— Nu atât de explicit, dar mi-a spus că nu a fost un accident. Iar pe patul de moarte, mi-a spus că „lucrurile nu sunt ceea ce par”. Sunt chiar cuvintele ei.

— Ea a avut grijă de dumneavoastră după moartea mamei?

— Da, a fost foarte bună cu mine. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat dacă ea n-ar fi fost acolo. Dar a

murit la mai puţin de un an după mami. Nu a fost ceva surprinzător, era atât de palidă, o fiinţă firavă, întotdeauna plină de dureri – cu toate că nu se plângea niciodată. Continua doar să reziste, gătind, făcând curăţenie şi având grijă de mine. Ştiţi că nu mi-o amintesc râzând? Zâmbind, da, dar nu râzând. Nu este trist?

— Din ce cauză a murit?

— Gastroenterită. L-a fost din ce în ce mai rău, timp de două zile, iar apoi au dus-o la spital, însă era prea târziu. Cred că acum ar fi putut să o salveze. Sunt uimită când mă gândesc cât de mult a avansat medicina în ultimii treizeci de ani.

— Cred că v-a lipsit foarte mult. Cine v-a îngrijit după aceea?

— Oh, după aceea, tatăl meu a vrut să scape de mine, bineînţeles – îi stăteam în calea carierei aşa că m-a trimis la un internat. Chiar vreţi să auziţi toate acestea? Nu au nicio legătură cu această treabă îngrozitoare, zise ea, dintr-o dată.

— Dacă nu vă deranjează, spuse Slider. Îmi este de ajutor să cunosc întreg tabloul. Uneori, un anumit lucru poate avea o altă semnificaţie, dacă poţi să-l plasezi într-un context.

— Bine, dacă sunteţi sigur. Unde am rămas?

— Aţi plecat la internat. Cine se îngrijea de dumneavoastră în vacanţe… sau le petreceaţi şi pe acestea la şcoală?

— Oh, nu, în vacanţe veneam acasă. Buster

avea grijă de mine. Nu se ţinea după tatăl meu chiar atât de mult ca acum.

— Vă plăcea de el?

— De Buster? Oh, da, el era în regulă. Era foarte bun cu mine. Îmi amintesc că obişnuia să-mi pregătească biscuiţi cu Shrewsburry, pentru că eu îi spusesem odată că îmi plăceau. Îi amestecam cu Garibaldis şi, în fiecare vacanţă, avea grămezi întregi pregătiţi pentru mine. Aşa că trebuia să-i mănânc, deşi nu-mi plăceau chiar atât de mult, ca să nu-i rănesc sentimentele.

Ea zâmbi şi Slider zâmbi şi el.

— Tatăl dumneavoastră nu s-a recăsătorit?

— Nu. Ca să spun adevărul, cred că nu s-ar fi căsătorit nici prima dată, dacă mama nu ar fi avut bani. Nu voia niciun fel de competiţie, ştiţi?

— Cu cine?

— Cu nimeni. Dacă era căsătorit, oamenii ar fi întrebat mereu: „Oh, şi ce mai face soţia dumneavoastră?” Atenţie divizată, înţelegeţi?

— Da, înţeleg.

— Îl avea pe Buster care să aibă grijă de el, iar Buster era mai bun decât o soţie. Nu trebuia să ţină minte ziua de naştere a lui Buster şi nici să aducă flori.

— Pare foarte devotat.

— Oh, este. Sărmanul bătrân! Va fi atât de pierdut fără tati.

Era prima dată când ea îi spunea „tati”, în loc

de „tatăl meu”, remarcă Slider.

— Buster e ca un câine bătrân şi credincios. Aproape cam prea servil, după cum mi se părea câteodată modul în care se dedica tatălui meu. Dar acum, când îmbătrâniseră amândoi, erau pe poziţii puţin mai apropiate. Se luptau ca pisica cu câinele. Era chiar amuzant uneori, atâta timp cât nu erai prea aproape. Aruncau cu farfurii unul în celălalt, ca un cuplu căsătorit.

Slider avansă într-o problemă delicată.

— Relaţia dintre ei… a fost vreodată… Buster a fost mai mult decât…

Ea îl întrerupse, părând sincer şocată şi chiar puţin iritată.

— Dumnezeule, nu! Oh, ştiu că în zilele acestea este primul lucru la care se gândeşte toată lumea, şi asta mă enervează groaznic. Nu a existat nimic de genul ăsta între ei. Tatăl meu a fost, poate, un porc, dar a fost un bărbat perfect normal.

— Mă refeream mai mult la modul în care vedea Buster lucrurile.

— Şi el a fost căsătorit, aţi uitat? Bineînţeles că era normal.

— Un lucru nu-l implică neapărat pe celălalt.

Ea îl privi şi apoi pufni.

— Presupun că nu. Dar vă asigur că Buster nu era… nu este aşa. El consideră că tatăl meu este un geniu, asta e tot.

— Şi era?

Ea observă schimbarea timpului verbului.

— Uit mereu. Îmi este greu să-mi amintesc că a murit. Ei bine, nu ştiu – un geniu? Da, presupun că era. Dacă nu aş fi fost fiica lui, poate că l-aş fi venerat şi eu. Iubesc muzica. Dar atunci când am fost suficient de mare ca să plec de acasă, mă săturasem deja de lumea muzicii, dacă mă înţelegeţi.

Slider aprobă din cap.

— De aceea m-am căsătorit cu Alee, zise ea, zâmbind. Alee este ignorant în ceea ce priveşte muzica. Nu-l poate deosebi pe Schubert de Schoemberg. Era atât de reconfortant! Şi asta îl înnebunea pe tatăl meu. Mi-a interzis categoric să mă căsătoresc, aşa că am aşteptat până am împlinit douăzeci şi unu de ani şi apoi m-am strâmbat la el. Nu m-a iertat niciodată cu adevărat.

Slider nu-şi putea da seama ce simţea ea în privinţa aceasta. Întrebă:

— Care erau relaţiile dintre dumneavoastră şi tatăl dumneavoastră? în ultima vreme, vreau să spun.

— Nu-i păsa cu adevărat de mine, ca persoană. Dar eram copilul lui, înţelegeţi, aşa că voia să mă descurc bine, aşa încât el să se poată scălda în gloria reflectată. Dorea foarte mult asta. Buster a spus un lucru foarte inteligent, odată – că tată!

meu nu decada niciodată, el doar strângea şi mai multe cărţi în mână. Dacă descoperea vreodată vreun talent sau ajuta pe cineva în carieră, acesta era al lui pentru toată viaţa, iar tata aştepta de la ei să fie mereu recunoscători şi să facă referiri la influenţa lui în toate interviurile viitoare. Nu-i plăcea prea mult meseria mea – o considera frivolă dar atunci când m-am descurcat cu bine în ea, când am început să câştig o mulţime de bani şi am devenit faimoasă în felul meu, a început să pretindă că avea şi el un merit în aceasta.

— Cum a reuşit asta?

— El mi-a educat bunul-gust, bineînţeles, şi m-a învăţat să stau pe picioarele mele şi să fiu dură, ceea ce m-a transformat într-o faimoasă femeie de afaceri. Iar faima lui s-a revărsat şi asupra mea, aşa încât oamenii mă solicitau doar pentru că doreau ca şi casa lor să fie aranjată de fiica lui sir Ştefan Radek.

Zâmbi, încordată.

— Toate acestea erau numai prostii, bineînţeles, dar am încetat să-l mai contrazic. Dacă asta îl făcea fericit.

— Îl vedeaţi des?

— Nu, nu prea. Presupun că, în medie, cam o dată pe lună. La ocazii de familie şi la vreo invitaţie ocazională, dacă credeam că-i vom da dreptate. Eu nu veneam aici prea des. În primul

rând, el era foarte rar acasă – cu toate că în ultimii doi ani o lăsase mai moale. Influenţa lui Buster, cred. Şi, în al doilea rând, întotdeauna ajungeam să ne certăm, iar asta mă epuiza.

— De ce vă certaţi?

Ea ezită, abia sesizabil.

— Din cauza lui Alee, de obicei. Tata considera că Alee nu era suficient de bun pentru mine. Voia mereu să recunosc că am făcut o greşeală şi că el avusese dreptate, că ar fi trebuit să ascult sfatul lui tati, genul acesta de lucruri. Ştiam că nu trebuia să mă enervez, dar tata avea. Un stil al lui de a te răni. Avea o limbă vicioasă.

— Soţul dumneavoastră cum se înţelegea cu el?

— Lui nu-i păsa atât de mult. Dar el nu fusese obligat să-l suporte toată viaţa, nu? Nu-i plăcea când tata critica modul în care-l educam pe Marcus – fiul nostru –, dar reuşea să se stăpânească mai bine decât mine.

— Aveţi un singur copil?

— Da. Am fi vrut mai mulţi, dar…

Ridică din umeri.

— Suntem deja o familie foarte mică. Este ca o stare cronică. Alee a vrut întotdeauna o familie mare, dar nu ne are decât pe mine şi pe Marcus, şi un fin de care este foarte ataşat. Presupun că de aceea are tendinţa să-l răsfeţe pe Marcus. Îi cedează mult prea uşor. Este atât de moale cu el,

încât nu m-a lăsat niciodată nici pe mine să-l pedepsesc, iar copilul a învăţat imediat că poate să-şi întoarcă părinţii unul împotriva celuilalt.

Se opri şi privi gânditoare covorul, urmând un gând intim. După o clipă, Slider spuse:

— Când l-aţi văzut ultima dată pe tatăl dumneavoastră? Vă amintiţi?

— Oh, da. Cu trei săptămâni în urmă, de ziua mea de naştere. Ne-am dus acolo, la cină. Am vorbit cu el şi săptămâna trecută, despre concert – fondul de restaurare a Sfântului Augustin este cauza mea preferată. Am fost oarecum surprinsă când a acceptat. Ca să fiu sinceră, cred că Buster l-a convins, în speranţa că asta ne va apropia. A nutrit întotdeauna speranţa că ne vom împăca şi vom deveni o familie mare şi fericită.

— Dar a fost drăguţ din partea tatălui dumneavoastră să o facă. Asta dovedeşte că vă iubea.

— Da? Eu cred că voia doar ca oamenii să se gândească ce om minunat era el, care făcea asta pentru o operă de caritate.

Slider simţi o primă tresărire de indignare în numele lui Radek, al cărui gest era atât de rău interpretat. Dar poate că era vorba de un gest prea mic, făcut prea târziu. În definitiv, el nu ştia cum îşi tratase Radek fiica, toată viaţa sa.

— Iar soţul dumneavoastră? întrebă el. Când l-a văzut ultima dată pe sir Ştefan?

— Tot atunci, bineînţeles. Alee nu se ducea în vizită fără mine. Ce întrebare amuzantă.

— Oh, mă gândisem că poate s-au întâlnit în oraş sau în altă parte. Biroul soţului dumneavoastră este în oraş, nu-i aşa?

— Da, pe Bedford Street, chiar lângă plajă. Dar Alee şi tatăl meu nu erau prieteni. V-am spus, lui Alee nu-i place muzica. Nu aveau niciun subiect comun de discuţie.

— Înţeleg, zise Slider. Aţi spus că nu aveţi idee cine ar fi vrut să-l ucidă pe tatăl dumneavoastră?

— Absolut deloc. Ideea este absurdă. Oh, o mulţime de oameni nu-l plăcea, dar este nevoie de mai mult de-atât, nu?

— Da, de obicei, spuse Slider. Se interesa şi de alte activităţi, în afară de muzică?

— Niciodată, din câte ştiu eu. Muzica era toată viaţa lui. Nu-i lăsa timp pentru altceva.

— Avea vreun prieten apropiat de care să aveţi cunoştinţă?

— Nu avea niciun prieten, de niciun fel.

— Dar oamenii pe care-i ajutase? Aţi spus că-i plăcea ca ei să rămână alături de el.

— Da, însă asta nu era prietenie. Îi plăcea ca ei să spună tuturor că el le influenţase cariera. Uneori era invitat la concertele lor speciale sau la petrecerile de după aceea, iar câteodată se ducea. Alteori îi invita el, în acelaşi mod, dacă ei erau o proprietate destul de fierbinte. Dar nu-i

invita acasă şi nu ştiu să se fi dus vreodată la o petrecere particulară. Spunea mereu că nu are timp de pierdut la evenimente pur sociale.

Faimoasa scriitoare apăru în pragul uşii.

— Mă întreb dacă puteţi muta maşina? îi spuse ea lui Slider, pe acelaşi ton cu care i-ar fi cerut să-şi ia cizmele de pe canapea. Ne blochează pe toţi aici.

— Da, bineînţeles, zise Slider supus, ridicându-se.

Doamna Coleraine se ridică şi ea, aruncându-i scriitoarei o privire puţin nedumerită, din care Slider înţelese că motivul întreruperii era inventat şi că se considera că se abuzase de ospitalitatea gazdei.

— Oricum, am terminat, oarecum.

— Mă tem că nu v-am fost de niciun folos, zise doamna Coleraine plină de remuşcări. Aş vrea să vă fi ajutat mai mult, dar nu pot.

— Nu-i nimic, spuse Slider. Crearea unui imagini de ansamblu este un mare ajutor. Iar dacă vă mai amintiţi ceva, vă rog să-mi daţi telefon. Cel mai neînsemnaţi, lucru poate fi de ajutor, aşa că să nu gândiţi că ne irosiţi timpul.

— Sunt sigură că nu va gândi asta, replică scriitoarea, dezgolindu-şi dinţii. Nu-i aşa, Fay, dragă?

„Fay, dragă”, simţea că era cât pe ce să devină grosolană, aşa că îşi întinse mâna spre Slider şi

spuse:
— Dacă vreţi să vorbiţi din nou cu mine, voi fi bucuroasă să vă acord cât timp doriţi.
Slider îi întinse mâna. Era caldă, uscată şi fermă.
— Mulţumesc, zise el.
Nu credea că o putea suspesta.
Ea îşi urâse tatăl, îl acuzase de moartea mamei ei, îi displăceau criticile aduse soţului ei, dar Slider nu şi-o putea imagina împuşcându-l în modul acela prostesc, stupid era singurul în care ea ar fi fost posibil să o facă, dat fiind faptul că ea era un cetăţean onorabil, iar Radek era tatăl ei. Şi ea urma să câştige o mare sumă de bani din moartea lui.
Dar i-ar fi obţinut oricum, în cele din urmă, aşa că nu avea motiv să grăbească acel moment. Cu excepţia cazului în care el ameninţa să-şi schimbe testamentul. Sau dacă ea avea vreo nevoie urgentă, care nu putea aştepta. Bătrânul Buster îi spusese că fiul ei era puţin cam sălbatic. Poate că intrase în vreun bucluc din care nu putea ieşi decât cu ajutorul unei sume mari de bani. Trebuie să afle. Şi, din păcate, să afle unde fusese miercuri. Dar s-ar fi bucurat ca ea să aibă un alibi indestructibil.
Servitoarea îl aştepta dincolo de uşa salonului, ca să-l conducă afară, dovedindu-i că nu fusese o întrerupere întâmplătoare. O urmă la parter, iar

ea îi deschise uşa şi o ţinu aşa cu o mână, făcând un gest graţios cu cealaltă, o variantă rară a slujnicelor din vechiul şi bunul secol trecut.

— Ce tehnică minunată, spuse Slider, înclinându-se spre ea în timp ce ieşea.

Ea zâmbi, în semn de absolută lipsă de înţelegere.

— Vă rog, spuse.

Slider parcă pe aleea din faţa casei lui şi intră, împingând uşa din faţă şi învingând rezistenţa unui teanc cu aspect interesant. Până la urmă se va dovedi totuşi că era vorba de două ziare locale, un plic pentru developarea de filme diapozitive, un cupon pentru o jumătate de sticlă de vin gratuită pentru fiecare două mese comandate la Ruislip Harvester şi oferta spectaculoasă a unui ceas gratuit şi includerea în extragerea premiului Reader's Digest. „Deschide acum! Poate că ai câştigat deja o sută de mii de lire! Nu-ţi poţi cunoaşte niciodată norocul!" Ba eu pot, se gândi Slider. Aşa cum se spune la slujbă, sunt atât de ghinionist, încât aş putea să cad într-un butoi plin cu sâni şi să ies de acolo sugându-mi degetul.

Casa mirosea ciudat, un miros aproape neplăcut, pe care nu-l putea identifica exact, ceva între margarină şi „Shake'n'Vac", cu o tentă de pantofi de pânză uzi. Era şi un ecou ce-ţi dădea fiori. Era ciudat să vină acasă şi să nu găsească

televizorul pornit – ca şi cum, ca un al cincilea membru al familiei, şi acesta l-ar fi părăsit. Casa era însă complet mobilată – Irene nu luase nimic în afară de bunurile personale ale ei şi ale copiilor, şi mobila nouă din împletituri, conservatoare, pe care ea o iubea atât de mult. Scaunele şi covoarele fără acea dezordine dădeau senzaţia de instituţie. Un gen de brutalitate amabilă menită să şteargă trăsăturile supărătoare ale personalităţii sale.

Este ciudat cum cuvântul „casă” poate avea două înţelesuri atât de opuse. Slider venise doar ca să-şi schimbe hainele şi să aibă o reuniune de urgenţă cu tubul de deodorant. Aruncă hârtiile pe masa din bucătărie şi se gândi dacă să-şi facă rapid o ceaşcă de ceai, dar lipsa de ospitalitate a bucătăriei îl descuraja. Şervetul aruncat peste suport se întărise într-un inel, iar ultima amprentă de picior pe care o făcuse pe linoleum (luni, când luase coşul de gunoi – de atunci nu mai plouase), îi reproşa, muteşte, din locul în care se uscase. Sherlock din Holmes ar fi putut deduce câteva lucruri despre el, din asta: acest bărbat are 1,74 metri, cântăreşte şaizeci şi trei de kilograme, poartă pantofi cu talpă de cauciuc şi soţia lui este plecată.

Nu fusese niciodată cu adevărat casa lui, reflectă Slider. Da, ciudat, era cu atât mai puţin acum, când Irene şi copiii plecaseră. Nu

petrecuse prea mult acolo, în săptămânile de când se întâmplase. Stătea până târziu la slujbă, mânca în oraş şi, o dată sau de două ori, reuşise chiar să şi doarmă în oraş. Nu-i plăcea să se trezească dimineaţa şi să descopere că era singur, încovrigat în partea lui din patul lat şi gol. Îl făcea să se simtă ca un tâmpit, dar, chiar şi atunci când se culca, deliberat, în mijlocul patului, migra în somn din obişnuinţă.

O'Flaherty, sergent în uniformă la Sheperd's Bush şi unul dintre cei mai vechi prieteni ai lui Slider, cunoştea circumstanţele şi îl invitase de câteva ori la cină. Soţia lui era o bucătăreasă recunoscută pentru amestecul ei de costiţă cu rinichi, pentru tocana irlandeză şi pentru budinca cu dulceaţă. Împreună cu raţiile demne de Guiness Book, asta explica forma lui O'Flaherty şi porecla lui: Ferbus cel Bombastic. Dar amândoi îl făceau pe Slider să se simtă binevenit şi, după o seară în care îl răsfăţaseră, Fergus îl obligase să rămână peste noapte.

— Nu-mi place să mă gândesc că stai ca un testicul rămas în abdomen, în casa aceea goală. Noi avem o mulţime de camere, acum, când copiii au plecat. Poţi să stai în camera lui Brendan – este mai puţin deranj decât în ale fetelor.

Iar când Slider refuzase politicos, O'Flaherty adăugase:

— Ah, pentru Dumnezeu, vrei să stai jos şi să mai serveşti o băutură? Margery va avea nevoie doar de un minut să întindă cearceafurile.

Aşa că Slider rămăsese peste noapte, într-un pat moale de o persoană, care avea o gaură la mijloc, în care puteai parca o Mini (efectul anilor întregi în care fusese folosit ca trambulină, aşa cum realiză tatăl din el, mai curând decât detectivul), într-o cameră mică, cu tapet cu Superman şi lenjerie cu Muppets. Fusese o noapte cu vise populate cu cruciaţi în pelerine şi monştri păroşi, în mijlocul cărora el căuta în van pe cineva, fără să ştie exact pe cine. Se trezise târziu şi obosit, şi se simţise ruşinat, dar, totodată, liniştit, când descoperise că Margery îi spălase şi îi călcase cămaşa, în timp ce el dormea. Ea îi respinsese mulţumirile, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai natural pe care-l putea face. Bunătatea străinilor îl atingea în punctul în care era el cel mai vulnerabil. Se simţea ca Blanche.

Revenind în prezent, Slider îşi dori brusc să nu se afle acolo. Locul era ca un cadavru ce aştepta începerea autopsiei. Urcă la etaj, făcu repede un duş şi îşi schimbă costumul de la lucru cu nişte pantaloni de catifea şi un pulover, după care parcusese rutina familiară şi iritantă de a încerca să găsească o pereche de ciorapi care să se potrivească şi să nu fie găuriţi. Din ce făceau

ciorapii azi? înfuriat, scoase sertarul şi îl răsturnă în pat. În timp ce cotrobăia, şi-o amintea pe Joanna spunând:

„Tu vrei doar o menajeră. Cineva care să-ţi spele şosetele.” Avea dreptate într-un fel, dar nu era vorba de spălarea şosetelor, ci era mai mult nevoia de a avea ceva solid într-o viaţă care era, în rest, încărcată de riscuri şi nesiguranţă. Când casa avea să fie vândută, el urma să fie nevoit să accepte cu adevărat că şi căsnicia lui se terminase, că nu mai avea niciun loc al lui şi că nu-l mai voia nimeni. Nu era o perspectivă care să-i facă plăcere.

Existau destui poliţişti care duceau o viaţă de burlac şi care se descurcau foarte bine, în stilul lor individual. Atherton, de exemplu. Locuia în acea parte din Kilburn care era atât de bine realizată, încât îndrăznea să se autodenumească West Hampstead, într-o căsuţă victoriană cu terasă, pe care o împărţea cu un motan numit Oedipus. Atherton era un burlac arhetipal, se gândi Slider; fiind singur în lumea lui, îşi dedicase timpul liber şi venitul disponibil pentru a face lucruri frumoase cu corpul lui şi pentru a pune lucruri frumoase în corpul lui. Plăcerile lui erau baia, îmbrăcatul, mâncatul, băutul şi femeile – nu neapărat în această ordine a preferinţelor – şi le lua foarte în serios. Slider îşi amintea că Joanna spusese odată că Atherton era

în pericol de a deveni propria lui caricatură. Precis, aproape diletant în distracţiile lui, trecuse probabil de punctul în care era posibil să facă tranzacţia de la burlăcie la căsnicie, chiar dacă ar fi vrut-o. Ceea ce voia el era faima; reputaţia lui era invidiată de poliţiştii mai tineri. Aceştia îl numeau, în spate, OAP – Orice Are Puls.

Era păcat, dată fiind libertatea lui Atherton faţă de grijile domestice, că nu era un om al carierei – se gândi Slider, rulând împreună ciorapii suprarăscoliţi şi aruncându-i înapoi în sertar, de unde aveau să se întoarcă să-l bântuie din nou, într-o zi. Dickson îi spusese odată lui

Atherton că, fiind poliţist, suferea de dezavantajul a prea multă educaţie – o insultă privită foarte diferit de cel care insultase şi de insultat. Opinia generală era că făcea pe atotştiutorul. Dar Slider considera că Atherton era tras în spate mai mult de o boală spirituală; incapacitatea de a lua lucrurile în serios, ceea ce reprezenta, în sine, o funcţie a indiferenţei cronice de care sufereau toţi. Crescută ca o rădăcină să protejeze zonele intime ale sufletului, îşi îndeplinea funcţia utilă de a-i menţine sănătoşi, în timp ce se ocupau de cele mai rele nebunii ale lumii. Creşterea excesivă putea însă deforma. Exista o mulţime de poliţişti schilozi. Slider se temea uneori că prietenul lui

avea să devină unul dintre ei.

Sau, altfel spus, dacă toţi poliţiştii erau ciudaţi, cei care trăiau singuri erau de departe cei mal ciudaţi. Iar el, Slider, urma să li se alăture. Se văzu, peste câţiva ani, locuind într-o casă mică a lui (trebuia să fie mică, după ce Irene îşi luase partea ei din albatrosul mort), cu propriile ei lucruri, puţine şi îndrăgite, în jurul lui. Hoinărind în orele libere. Gătindu-şi singur. Ocupându-se de grădinărit, poate. Reapucându-se de vechile lui schiţe de arhitectură, poate. Devenind din ce în ce mai sensibil, an după an, aşa cum fac cei care nu au pe nimeni cu care să se dondănească din când în când. Se vedea, zece ani mai târziu, mai cărunt şi mai tăbăcit, puţin cam corpolent în pulovere fără formă şi cu ochelari, plin de mici ticuri enervante de vorbire şi mimică. Dar, probabil, nu nefericit, în final – nu total nefericit.

Asta era partea cea mai rea. Nu voia aşa ceva. Nu avea asta întipărit în minte. Abandonă cercetarea şosetelor, simţindu-se inutil şi neajutorat, jelind irosirea îngrozitoare a situaţiei. Cum ajunsese la asta? Toţi acei ani de credinţă stupidă, de dragul lui Irene, de dragul copiilor, iar acum zburaseră cu toţii, ca nişte puişori uzi, sub aripa protectoare a lui Ernie. Era ca şi cum zeii i-ar fi jucat o farsă urâtă. Viaţa lui se destrăma. Ieşi pe hol şi privi în jos, la scară. Totul fusese proiectat în spiritul sărăciei, fără

nicio altă consideraţie decât aceea de a împinge puţin mai departe limitele toleranţei umane. O cumpărase doar pentru Irene, iar acum ea plecase şi îi lăsase casa. Ha, ha, bună glumă! Viaţă!

Coborî două trepte şi deschise uşa camerei lui Matthew. Mobila era toată acolo, dar camera era dezbrăcată de personalitatea lui, cu excepţia petelor mai deschise la culoare de pe pereţi, din locurile din care el îşi scosese posterele cu piloţi de avioane de vânătoare celebri. Probabil că o făcuse în grabă, căci pe unul din pereţi rămăsese o pioneză, fixând un triunghi mic de hârtie neagră, strălucitoare. Slider o scoase, absent, şi se aşeză pe pat, cu ea în mână.

Se gândi că el era singurul ce putea fi condamnat – ca şi cum asta l-ar fi făcut să se simtă mai bine. Când se căsătorise cu Irene, ştia cum era ea. Rămăsese poliţist, ştiind ce efect avea asta asupra vieţii de familie. Îşi urmase cariera, în timp ce copiii lui deveneau tot mai distanţi faţă de el, iar soţia lui devenise întâi plictisită şi apoi nemulţumită. Iar dacă ea fugise cu un alt bărbat, nu el îi fusese necredincios mai întâi, chiar dacă ea nu o ştia? Şi nu el fusese cel care o neglijase până când – ce rechizitoriu! — chiar şi Ernie Newton păruse atrăgător? Ce fel de model va fi Ernie pentru fiul lui adolescent? Mai bun decât propriul lui tată, probabil. Ernie

avea să fie mereu prezent, plictisitor, pedant, constipat, dar acolo, în mod indispensabil, iar Matthew va uita că tatăl lui era şi cel care-l învăţase să joace popice şi să scoată un peşte din cârlig fără să-l distrugă. Şi Kate…

Uitase că avea în mână pioneza şi, jucându-se cu ea, şi-o înfipse, din greşeală, în deget. Privi în jos, surprins şi îndurerat. Triunghiul de hârtie neagră făcea parte din posterul favorit al lui Matthew, fotografia unui avion Stealth strălucitor, în lumina lunii; va fi foarte supărat când va vedea că îl rupsese când îl luase de pe perete.

Brusc, şi cu o clarviziune şocantă, Slider îşi aminti un moment din propria lui copilărie. Era la puţin timp după ce murise bunica lui, mama tatălui. Slider stătea în bucătăria căsuţei ei umede; iarna şi vara, aceasta mirosea mereu a apă, stătătoare sau curgătoare, acoperită cu muşchi sau cu săpun. Găsise în sertarul dulapului o pictură Gran pe care o primise de Crăciun, imprimată pe o felicitare în culori blânde, gen Walt Disney: Iisus Bunul Păstor, într-o robă albastră, cu un toiag, înconjurat de oi, copii şi un câine alb-maroniu. Îi plăcuse mult când o primise de la bunica lui, o crezuse pierdută şi o găsise din nou; un moment de bucurie. Dar apoi îşi amintise că bunica murise şi, dintr-o dată, pictura păruse lipsită de

importanţă, stupidă şi îngrozitor de neînsemnată. O rupsese şi o aruncase pe podea, cu un gest violent, regretat imediat.

Atunci intrase tatăl lui. Nu spusese nimic, ci doar ridicase cele două bucăţi, le lipise una de cealaltă şi le privise în tăcere care-l făcuse pe Slider să devină brusc îngrozit că ar putea izbucni în plâns. Dar tata nu plângea niciodată. În cele din urmă, acesta spusese: „Nu-i nimic, fiule. O putem lipi cu o bandă adezivă. Nu o să se vadă din faţă." Iar băiatul Slider se trezise dintr-o dată plângând, cu faţa lipită de jacheta aspră şi cu un miros de cal a tatălui său, cu braţele în jurul taliei lui vânjoase. Plângând ca şi cum nu avea să se mai oprească niciodată, pentru că aflase pentru prima dată cu adevărat că nimic nu mai putea face viaţa să fie din nou ca înainte.

Fusese începutul singurătăţii, maturizării. În viaţa fiecăruia vine un moment în care individul realizează, pentru prima dată, cât de separaţi şi de intangibili suntem, singuri în păcat şi singuri în tristeţe. După aceea, plenitudinea a dispărut, şi la fel şi plăcerile care, deşi pot fi multe, nu pot fi niciodată considerate sigure. Îl vedea cu ochii minţii pe Matthew, desprinzându-şi posterele şi, în ciuda grijii cu care o făcea, rupând colţul favoritului său. Stând singur pe patul fiului său, Slider simţea nefericirea acestuia, ca şi cum ar fi fost posterul lui. Îi venea să plângă, numai că

taţii nu o fac niciodată.

CAPITOLUL 6

Turner orbul

Este un obicei omenesc care persistă, în ciuda tuturor experienţelor dezamăgitoare, ca, atunci când auzi prima dată numele unei persoane, să-ţi imaginezi cum arată aceasta. Slider îl vedea pe Alee Coleraine ca pe un bărbat înalt, slab, cu păr blond şi des.

De o frumuseţe distinsă, poate cu puţin cenuşiu-romantic la tâmple – fire argintii în mijlocul auriului, tra-la-la. La un singur lucru nu se aştepta şi se dovedi pur şi simplu lucrul pe care nu-l puteai trece cu vederea atunci când făceai cunoştinţă cu Alee Coleraine, şi anume, că acesta era scund. Slider nu era un bărbat înalt, dar, când Coleraine înaintă pe covorul biroului său ca să-l întâmpine, ospitalier, Slider îl depăşea, ca înălţime, cu vreo cinci centimetri

— Inspectorul Slider? Ce mai faceţi?

— Vă sunt recunoscător că m-aţi primit neanunţat, spuse Slider, dând mâna cu el.

Mâna era şi ea mică; omul avea o construcţie proporţională.

— Sper că nu v-am reţinut în mod inoportun?

— Nu, nu, aveam destule de făcut. Oricum, nu

plec de la birou înainte de şase, de obicei. De altfel, confortul meu nu este prea important, într-o problemă atât de gravă, nu-i aşa?

— Mi-aş dori ca toţi cei cu care trebuie vorbesc să gândească aşa, spuse Slider, zâmbind.

În timpul acelui schimb de amabilităţi, Slider îi cerceta faţa. Coleraine era unul dintre acei oameni care, datorită feţei copilăreşti, cu trăsături mici, şi a părului bogat (şaten, cu un luciu arămiu), reuşeau să arate cu zece ani mai tineri decât erau. Abia când ajungeai la ochi îi descopereai vârsta, dar, atâta timp cât erau încreţiţi de un zâmbet plăcut, era foarte uşor să nu-i observi. Dar, la o examinare mai atentă, în acei ochi exista ceva ce Slider asocia cu invaliditatea sau cu o boală lungă, din copilărie.

Era greu de identificat – era ceva legat de pielea din jurul ochilor, o paloare puţin pistruiată, adâncimea neaşteptată a liniilor fine – însă nu ar fi fost surprins să afle că el suferise de poliomielită sau că avusese un accident ce necesitase ani întregi de pansamente ghipsate şi tracţiuni. Cu toate acestea, nu era nimic în neregulă cu el, nimic vizibil. Era chipeş, cu trăsături regulate, greceşti, cu piept şi umeri puternici, şi se mişca şi vorbea cu acea energie scânteietoare care este deseori specifică oamenilor scunzi, etichetaţi cu sindromul Napoleon.

În timpul conversaţiei preliminare, Slider îşi dădu seama că Alee avea un farmec deosebit şi înţelegea de ce îl dorise Fay Coleraine. Probabil că multe alte femei l-ar fi dorit – acea combinaţie de naivitate şi putere putea fi îmbătătoare. Dar, în timp ce Coleraine vorbea, Slider detectă o severitate în formele pe care le făceau gura şi ochii. Farmecul şi dinamismul ascundeau o anumită fragilitate, ca şi cum şi-ar fi petrecut viaţa apărând un loc vulnerabil, pe care-l ţinea ascuns. Exista o anumită nuanţă tăioasă şi în voce, pe care Slider o găsea aproape neplăcută. Dar ştia că lui Coleraine nu-i plăcea muzica. Poate că asta se datora, pur şi simplu, faptului că era incapabil să perceapă diferenţa de ton.

În cele din urmă ajunseră la subiectul Radek.

— Ce părere aveaţi despre socrul dumneavoastră, sir Ştefan? întrebă Slider.

Stătea aşezat pe un scaun antic, tapiţat cu piele, într-o parte a biroului mare, reproducere georgiană. Coleraine, în cealaltă parte, stătea lăsat mult pe spate pe un scaun rotitor, care pivota prin atâtea planuri, încât ar fi putut servi ca stimulator de zbor. Slider acceptase oferta unui whisky şi acum era ocupat cu o măsură periculos de mare de Glenmorangie, într-un pocal mare de sticlă şlefuită, atât de greu, încât trebuia să folosească amândouă mâinile ca să-l ducă la gură. Toate lucrurile din birou păreau

alese, încât se declare că, dacă banii nu erau un obiectiv, în mod sigur nici bunul-gust nu era.

— Nu-mi place în mod deosebit genul acela de muzică, răspunse Coleraine, aşa încât nu ştiu dacă era un geniu sau doar un om cu un succes fabulos. Ultima caracterizare i se potrivea categoric. Dar cunoscători se pare că îl considerau unul dintre cei mai mari din lume, din toate timpurile, aşa că cine sunt eu să-i contrazic?

— Mă refeream la părerea dumneavoastră despre el ca persoană, zise răbdător Slider, conştient de faptul că Coleraine înţelesese foarte bine la ce se referea.

Era oare un joc „momeşte-l pe poliţist” – un mod de a pierde timpul favorit printre unii membri ai clasei de mijloc, care ţineau la ideea învechită că toţi poliţiştii erau insensibili – sau era o încercare de amânare a unui moment neplăcut?

— Oh, înţeleg.

Coleraine păru să se gândească o clipă.

— Ei bine, nu era un om pe care să-l placi uşor. Oricum, nu-i păsa dacă celorlalţi le plăcea de el sau nu. Îi plăcea să joace jocul puterii cu ceilalţi, atâta timp cât şansele de câştig erau asupra lui. Şi, să fim sinceri, atunci când un om este atât de bogat şi de important ca Ştefan, are de obicei şansele de partea lui.

Slider remarcă faptul că spusese „bogat” mai întâi. Era oare ceva accidental sau era un indiciu psihologic semnificativ – ceea ce, în limbajul tehnic al poliţiei, se numea „un pic de defăimare a mortului?”

Coleraine continuă:

— Era un adevărat trist: fiind atât de bogat, ar fi putut face atât de mult bine! Dar el era arogant, egoist şi rău. O pierdere atât de mare.

— Presupun că era un om foarte bogat?

— Oh, nu la asta m-am referit prin „rău”, zise Coleraine repede, prea repede, ca să evite stângăcia afirmaţiei. Fay şi cu mine avem suficient. Amândoi avem nişte afaceri pline de succes, pe care le-am pornit în întregime singuri, fără niciun ajutor de la Ştefan.

— Credeţi că ar fi trebuit să vă ajute?

Coleraine părea confuz – exact ceea ce dorea Slider

— Din cauza insinuării cuprinse în întrebare – şi ezită asupra căilor posibile de ieşire din acea aparentă neînţelegere.

— Nu mă interesau banii socrului meu. Vreau să înţelegeţi asta. Mă descurc foarte bine singur, spuse el, cu o fluturare vagă a paharului spre lucrurile din jurul lui. Nu-mi plăcea modul în care o trata pe Fay, continuă, cu aerul că era absolut sincer. Mă refer la perioada imediat următoare căsătoriei noastre. Totul era de

ordinul trecutului acum.

— Cum o trata pe soţia dumneavoastră?

Coleraine se încruntă la această întrebare.

— Nu vreau să credeţi că este vorba de vreo inflamaţie purulentă. Este o poveste veche. Şi, de fapt, am început să mă înţeleg destul de bine cu bătrânul, în final. Nu era chiar atât de rău dacă rezistai şi dacă îi dădeai de înţeles că nu te interesa ce gândea despre tine.

— Deci eraţi în relaţii amicale cu el?

— Da, nu era chiar ca un căpcăun.

— Presupun că îl vizitaţi des?

— Nu, nu prea des. Doar din când în când, spuse. Coleraine cu o înflăcărare în scădere. Nu era genul de om la care să te duci cu plăcere.

Slider era interesat de faptul că Coleraine părea să considere că părerea lui despre relaţia cu Radek conta, încerca să ceeze o impresie sau poate să nu creeze o altă impresie? Oare de ce?

— Şi cu ce motiv treceaţi pe la el? întrebă.

— Oh, pentru Dumnezeu! zise Coleraine nerăbdător, ’ ridicându-şi mâna spre frunte, într-un gest neterminat. Nu aveam obiceiul să trec pe la el. Tot ce încerc să spun este că mă înţelegeam bine cu bătrânul, dar nu eram amici, în regulă?

Slider zâmbi enigmatic.

— Cum o trata pe soţia dumneavoastră, după ce v-aţi căsătorit? reveni el.

Coleraine nu răspunse imediat, părând deranjat sau poate năucit, iar Slider continuă:

— Am înţeles că nu a fost de acord cu căsătoria? Sau nu era de acord cu dumneavoastră?

— Cine v-a spus asta? Oh, nu contează. Adevărul este că Ştefan nu ar fi aprobat căsătoria lui Fay cu nimeni. Voia să o păstreze pentru el.

— Dar a trimis-o la şcoală, ca să scape de ea, nu-i aşa?

— Nu prea mai putea să o ţină acasă, după moartea soţiei lui, obiectă Coleraine. Neavând cine să aibă grijă de ea, a fost obligat să o trimită la şcoală. Dar asta nu înseamnă că nu o voia. Ea era unul dintre bunurile lui, iar lui îi plăcea să-şi păstreze posesiunile. Şi, în mod cert, nu voia ca altcineva să o aibă, în special un „nimeni” ca mine. Aşa că a interzis căsătoria, iar când Fay a mers înainte şi l-a înfruntat, el i-a spus că din clipa aceea putea să se descurce singură şi nu i-a mai dat niciun ban. Se bălăcea în bani, dar îi plăcea să ne vadă zbătându-ne. Şi la început a fost vorba de o adevărată luptă, vă asigur. Dar am reuşit. Cred că faptul că i-am arătat că nu aveam nevoie de el l-a enervat. Presupun că de aceea s-a oferit mai târziu, să plătească taxele şcolare ale lui Marcus. Însă Marcus a obţinut o bursă şi asta a pus capac.

Se opri, poate ca să analizeze critic ceea ce spusese, căci continuă:

— În final, aproape că-mi părea rău pentru el. Trebuie să fie trist să fii nevoit să-ţi dovedeşti mereu că oamenii au nevoie de tine, iar apoi să descoperi că nu este adevărat.

— Câţi ani are fiul dumneavoastră acum?

— Douăzeci şi unu.

— Şi cu ce se ocupă?

Coleraine se încruntă.

— Ce legătură au toate acestea cu uciderea lui Ştefan? De ce îmi puneţi întrebări despre mine şi despre familia mea?

— Încerc doar să obţin un tablou al vieţii lui sir Ştefan, spuse Slider cu inocenţă. Vedeţi, nimeni nu pare să ştie pe cineva care ar fi putut să-l ucidă. Aşa că trebuie să adun cea mai mică informaţie, cât de mică, ca să rezolv acest puzzle. Nu se ştie niciodată ce piesă se poate dovedi crucială.

— Sună cam neştiinţific, replică Coleraine cu superioritate. Doar nu mai trăim în secolul al nouăsprezecelea.

— Oh, avem şi oameni care se ocupă de chestiile de tehnică înaltă, zise Slider cu amabilitate. Eu am propria mea arie de expertiză.

Ca să fim drepţi, Coleraine era în stare să recunoască o valoare, atunci când o vedea.

— Ei bine, nu ştiu dacă pot spune ceva, preciză el, mai îndatoritor. Nici eu nu-mi pot imagina cine l-ar fi putut ucide pe Ştefan.

— Când l-aţi văzut ultima dată? întrebă Slider.

O uşoară ezitare.

— De fapt, marţi… marţi dimineaţă.

Vocea i se schimbase. Încerca să strecoare afirmaţia cât mai uşor şi fără să-i dea importanţă, iar ochii priveau examinatori.

Probabil că el considera că era o recunoaştere dăunătoare şi că putea însemna ceva sau nimic; oamenii au cele mai ciudate idei referitoare la ceea ce este dăunător şi, uneori, mint în legătură cu lucruri fără nicio importanţă. Era unul din necazurile majore ale muncii poliţieneşti.

— Unde l-aţi văzut? întrebă Slider.

— Oh, acasă. Acasă la el, adică. Am… trecut pe acolo.

— De ce?

— Fără niciun motiv deosebit. Treceam pe acolo, i-am văzut casa şi m-am întrebat ce mai făcea.

Ridică din umeri şi zâmbi.

— O vizită întâmplătoare, aş putea spune.

Deodată, se văzu clar că îşi amintise ceva.

— Cred că era în mijlocul unei certe groaznice cu Buster. Îşi aruncau nişte priviri ucigătoare unul celuilalt, aşa că a fost bine că am trecut pe acolo. Bietul Buster părea gata să izbucnească în

lacrimi.

Ciudat cum toţi se refereau la Keaton, spunându-i „bietul Buster”, reflectă Slider.

Părea foarte confortabil instalat şi destul de mulţumit de locul lui.

— De ce se certau?

— Oh, nu ştiu. S-au oprit la intrarea mea, bineînţeles. Dar nu cred că era ceva important. Se certau deseori. Dar asta nu însemna nimic.

— Ca un cuplu căsătorit, spuse Slider zâmbind.

Coleraine clătină din cap.

— Nu era aşa, dacă asta gândiţi. Şi, pentru Dumnezeu, nu-i sugeraţi nimic de genul ăsta lui Fay. S-ar înfuria groaznic. Detestă modul în care toţi presupun că orice prietenie are legătură cu asta.

— Nu mă gândeam la asta. Sugeram doar că, dacă nişte oameni se ceartă, nu înseamnă că nu se iubesc sau că nu sunt fericiţi împreună.

— Hm, mda, o să trec peste faptul că aţi folosit cuvântul „iubire”, zise Coleraine, cu un zâmbet subţire. În esenţă aveţi dreptate.

Slider schimbă subiectul.

— Ştiţi cui a fost lăsată proprietatea socrului dumneavoastră?

Coleraine îl privi cu nişte ochi mari şi sinceri, ca să arate că această problemă nu putea fi pusă în discuţie.

— Cea mai mare parte îi revine lui Fay. Cred că

Buster va primi casa, pentru tot timpul vieţii, ceea ce este corect, ţinând cont de anii pe care i-a petrecut cu bătrânul. Dar a aparţinut bunicului lui Fay, în definitiv, aşa că este normal să fie a ei, după moartea lui Buster. Oricum, el nu are nicio familie pentru care să-şi facă griji. Dar tot restul îi revine lui Fay.

— Am înţeles că este o avere considerabilă, spuse Slider.

— Da? zise Coleraine, cu o indiferenţă enormă. Nu ştiu exact cât de mult. Dar eu şi Fay avem tot ce ne trebuie, oricum.

— Oh, nişte bani în plus nu strică niciodată, spuse Slider binevoitor. Poate că-i puteţi pune într-un fond pentru fiul dumneavoastră.

Aici atinsese un punct sensibil. Coleraine oferi doar un: „Poate”, tensionat şi dezagreabil.

Slider schimbă din nou direcţia.

— Unde aţi fost miercuri după-amiază?

Pe faţa lui Coleraine apăru o umbră trecătoare. Devenise atent şi precaut dintr-o dată.

— De ce mă întrebaţi asta? Doar nu sunt bănuit?

Slider zâmbi.

— Faptul că-mi spuneţi unde vă aflaţi nu înseamnă că sunteţi suspect.

— Ce alt motiv aţi avea să întrebaţi asta?

— Îmi vin în minte o mulţime de motive. Să presupunem că un suspect v-a numit ca un alibi

al lui. Trebuie să verific, nu?

Vorbise mai mult sau mai puţin la întâmplare, dar se părea că atinsese ceva. Faţa lui Coleraine era încordată, iar gura era urâţită de tensiune.

— A făcut cineva asta?

— Aveţi vreun motiv să nu-mi spuneţi unde aţi fost miercuri după-amiază? contră liniştit Slider.

— Nu. Deloc. Am... hm... am fost acasă, zise Coleraine, cu o oarecare şovăială. Trebuia să iau prânzul cu un client în acea zi, dar nu m-am simţit bine, aşa că am anulat întâlnirea şi m-am dus acasă. Doamna Goodwin, secretara mea, va confirma asta.

— La ce oră aţi ajuns acasă?

— Pe la două fără un sfert, cred. Nu am mai ieşit, după aceea.

— Eraţi singur?

— Bineînţeles că eram singur. Ce întrebare e asta?

— Viam să ştiu dacă poate confirma cineva că aţi fost acolo.

El clătină din cap.

— Fay era la muncă. A venit acasă pe lă şapte.

— Şi fiul dumneavoastră?

— El nu locuieşte cu noi. Are apartamentul lui, în Bayswater.

Încercă să zâmbească.

— Mă tem că nu am un alibi destul de convingător.

— Ei bine, spuse Slider cu inocenţă, atâta timp cât nu aveţi nevoie de aşa ceva, nu contează, nu?

— Nu, bineînţeles că nu, zise Coleraine, privindu-l pe Slider. Doar nu glumiţi, nu-i aşa?

— În niciun caz, spuse Slider, privindu-l în ochi. A murit un om, domnule Coleraine. Ce este mort, nu mai poate reveni la viaţă, cred.

— Browning, zise Alee, oarecum absent. Nu este un poet prea popular.

— Dar nici meseria mea nu este prea populară. Decât printre victime. Noi suntem singurii care trebuie să vedem efectiv victimele. Avocaţii, judecătorii, juraţii, asistenţii sociali, ziariştii – ei îl văd doar pe acuzat, arătând foarte mic şi înşelat, în banca acuzaţilor sau fiind înghesuit într-o maşină de poliţie.

Îşi goli paharul de whisky şi se ridică.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru timpul acordat. Dacă o să mai am şi alte întrebări, voi lua legătura cu dumneavoastră şi sper că veţi fi răbdător cu mine. Vom descoperi cine l-a ucis pe socrul dumneavoastră, promise el.

— Da, zise Coleraine, ca şi cum ar fi fost singurul cuvânt sigur pe care reuşise să-l găsească în clipa aceea.

În anticameră, secretara lucra la un editor de texte, îşi ridică privirea şi îi zâmbi ezitant lui Slider, iar acesta se opri lângă biroul ei.

— Doamna Goodwin, nu-i aşa?

— Da, spuse ea. Helena.

Era o femeie izbitor de frumoasă, de vreo treizeci şi cinci de ani, cu ochi căprui, mari, şi pometţi înalţi, cu părul negru şi frumos, evadând dintr-un coc edwardian, şi cu uniforma secretarelor de avocaţi, formată din bluză cu dungi alb-albastre şi fustă bleumarin.

Arăta ca şi cum ar fi dormit prea mult în ultima vreme.

Era palidă şi sub ochi avea umbre întunecate, iar zâmbetul gurii ei era tulburat.

— Sunteţi de multă vreme cu domnul Coleraine, nu-i aşa?

— De patru ani. Înainte de asta, am fost doi ani la domnul Antrobus. Nu ştiu dacă asta poate fi numită „multă vreme”.

Slider înclină din cap, încurajator.

— Este o treabă deranjantă.

Ea îl privi cu grijă, fără să spună nimic.

— O crimă în familie, continuă el, chiar dacă victima nu era prea populară.

— Nu l-am cunoscut cu adevărat pe sir Ştefan, zise ea. Doar ca un membru obişnuit al publicului. Nu a venit niciodată la acest birou.

— Vă place muzica clasică?

— Unele piese, spuse ea circumspectă.

— Presupun că aţi fost la concerte dirijate de el?

Întrebarea o deranjă, dar cine ştie ce motiv.

Apăru o uşoară roşeaţă pe faţa ei.

— La unul sau două. Nu… nu ies prea mult. Am un băieţel. Şi nu este întotdeauna uşor să găseşti o baby-sitter.

— Cu ce se ocupă soţul dumneavoastră?

— Sunt divorţată, spuse ea tăios, roşeaţa accentuându-i-se.

Se ridică.

— Pot să vă conduc? Am destul de mult de lucru de recuperat.

— Îmi pare rău, nu am vrut să vă reţin, zise el cu cel mai amabil zâmbet, şi ea se îmblânzi puţin.

— Nu, este în regulă, sincer, spuse ea, ocolind biroul şi îndreptându-se spre uşă.

El aşteptă până ea puse mâna pe clanţă.

— Puteţi să-mi spuneţi la ce oră a plecat domnul Coleraine miercuri?

Mâna rămase sigură, dar ea zise:

— Aş zice că îl puteaţi întreba pe dumnealui asta.

— Ce răspuns evaziv, spuse el cu uşurinţă. Există ceva ce ar trebui să ştiu despre ziua de miercuri?

Ea se întoarse şi îl privi cu fermitate.

— Nu, absolut nimic. A plecat la ora douăsprezece şi jumătate.

Slider rămase tăcut, arătând încântat şi în aşteptare, până când ea se simţi obligată să

adauge:

— Avea o întâlnire pentru prânz la ora douăsprezece şi patruzeci şi cinci de minute, dar a ieşit din birou la douăsprezece şi jumătate şi a spus că nu se simţea bine şi că va pleca acasă. Mi-a cerut să anulez întâlnirea.

— A anunţat cu destul de puţin timp înainte, nu-i aşa?

— Da, dar nu era vorba de un client, ci de un coleg, Peter Gethers. Biroul lui este chiar după colţ faţă de King Street şi se duceau la un restaurant din zonă, aşa că am reuşit să-l prind înainte să plece. Domnul Coleraine nu arăta deloc bine. Nu m-a surprins că trebuia să plece acasă.

Îl apăra. Loialitatea... sau ceva ce trebuia ascuns?

— S-a întâmplat ceva care să-l supere, în acea dimineaţă? Ceva deosebit?

— Nu cred.

— A primit vreun vizitator?

— În acea dimineaţă? Nu.

— Telefoane?

— Bineînţeles. Multe.

— Care a fost ultima legătură pe care i-aţi făcut-o? Vă mai amintiţi?

— Cu Marcus, fiul lui, zise ea cu o uşoară şovăială. A telefonat pe la douăsprezece fără un sfert. Apoi domnul Coleraine m-a sunat şi mi-a

cerut să nu-i mai dau nicio legătură timp de o jumătate de oră. Iar la douăsprezece şi jumătate a ieşit din birou şi a spus că pleacă acasă.

— Credeţi că există vreo legătură între aceste lucruri? întrebă Slider cu amabilitate, ca şi cum ar fi fost o întrebare fără importanţă.

Ea nu se lăsă vrăjită.

— Nu ştiu. De unde aş putea şti asta? Trebuie să-l întrebaţi pe domnul Coleraine.

— Bineînţeles. Mă gândisem că v-a spus ceva despre asta.

— Nu a făcut-o. Mai este ceva? Pentru că am, cu adevărat, mult de recuperat.

— Nimic, pentru moment. Mulţumesc foarte mult, doamnă Goodwin. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Ea îi deschise uşa, părând puţin nedumerită în legătură ajutorul despre care îi mulţumea. Nu era niciun rău să laşi oamenii într-o uşoară nesiguranţă.

Slider intră în biroul lui şi îl găsi pe Atherton stând tolănit, ca un viking îmblânzit, la radiatorul rece şi vorbind cu WDC Kathleen Swilley – numită tot timpul Norma, din cauza păcatelor ei care, cum ea ducea o viaţă socială de o intimitate bine păzită, trebuia imaginate pe larg de colegii lor – şi ei chiar făceau asta.

Era blondă, bronzată şi puternică, ca eroina unei reviste S.F. Din *Halls of Valhalla*, şi emana

un grad de vitalitate sexuală cu care puteai aprinde un foc de tabără, dacă aveai la îndemână o lupă – genul de femeie despre care colegii ei îşi spuneau unii altora, cu diverse grade de melancolie, că era, probabil, lesbiană.

— Oh, nu mai fii aşa băţos, spuse ea cu hotărâre. Ştii exact despre ce vorbesc. Ideea ta despre protecţia sexuală nu spune unei fete unde locuieşti.

— Prezervativele înseamnă evitarea problemei, zise Atherton, în stilul lui cel mai înnebunitor.

— Nu este un subiect de glumă, Jim, nu mai este. În prezent…

Îl văzură amândoi pe Slider în aceeaşi clipă şi Norma sări de pe marginea biroului, unde încălzea un dosar neglijat cu dosul ei încântător, şi (Slider putea doar presupune asta) în formă de piersică. Îşi netezi fusta şi se întoarse spre Slider cu o roşeaţă uşoară şi extrem de atrăgătoare.

Atherton refuză să fie prins pe picior greşit şi continuă să decoreze radiatorul cu un zâmbet de pisică, sprijinindu-şi greutatea în mâini şi stând cu picioarele încrucişate, ca un student în anul trei, la un seminar.

— Vă deranjez? întrebă Slider cu amabilitate. Nu vă opriţi diri cauza mea. Ştiu că birou! meu este un loc public, cuprins în prevederile legii.

— A sosit raportul balistic, domnule, zise Norma.

Întinse o foaie de hârtie, încercând să arate ca o servitoare civilă, dar nereuşind.

— Spune-mi, îi ceru Slider, luând foaia şi ocolind biroul, ca să se aşeze. Presupun că l-ai citit.

— Da, domnule. Glonţul este de 0,38 şi a fost tras cu un revolver Webley and Scott, marca patru. Priest crede, ţinând cont de distanţa de tragere, că este vorba de modelul cu ţeavă de cinci ţoii.

Chris Priest era cel mai bun „guru” în domeniul armelor de foc de la laboratorul Ministerului de Interne, din Huntingdon. Îţi putea spune ce număr purta la picior fabricantul armei, aruncând o singură privire striaţiilor de pe un glonţ tras. Din nefericire, nu putea spune nimic despre posesorul armei.

— Un Webley 0,38?

— Era o armă foarte populară în rândul ofiţerilor britanici, în timpul celui de-al doilea război mondial, spuse Norma. Iar asta înseamnă ghinion pentru noi, pentru că dacă este un trofeu din al doilea război mondial, atunci nu este înregistrat.

— De ce să presupunem asta? întrebă Atherton.

Părea puţin iritat, poate din cauză că Swilley părea expertă într-un subiect care pe el nu-l interesa. Sau poate era o rămăşiţă a conversaţiei

lor întrerupte.

— Pentru că toate armele folosite în al doilea război mondial sunt proprietatea guvernului, deşteptule, şi nu pot fi păstrate, în mod legal. Nu cunoşti legea armelor de foc?

— În regulă, dar nu este neapărat o armă din al doilea război mondial, nu? obiectă Atherton. Poate că au fost folosite şi în alte perioade.

— Priest crede că este o armă veche. Şi, de altfel – continuă ea, întorcându-se din nou spre Slider –, glonţul s-a dovedit a fi foarte interesant. Este marcat CD 43, ceea ce înseamnă Dominion Cartridge 1943. Era o marcă făcută în Canada şi transportată aici spre sfârşitul războiului. Se pare că noi nu puteam fabrica destule aici, cât să satisfacem cererea.

— Frumos şi exact, spuse Slider. Dar, din nefericire, de prea puţin ajutor, cu excepţia cazului când vom avea un suspect.

— Eu înclin spre prietenul impresarei zise Atherton. Stephen sau Steve Murray. M-am ocupat puţin de el. Îşi câştigă existenţa aranjând decorurile la Royal Opera House – un tip dulce şi singuratic – mai mult muşchi decât creier. Se pare că lui Kate Apwey îi place să fie tratată dur.

Îi aruncă o privire Normei, dar aceasta refuză să fie provocată.

— Am făcut o mică cercetare şi am descoperit că are un mic cazier: posesiune de droguri, două

avertismente pentru beţie şi tulburare a ordinii publice – bătăi în cârciumi – şi, iat-o pe cea mai simpatică – o suspendare pentru atac şi vătămare fizică. Un tip din conducerea unei mari orchestre. Murray credea că Kate avea o legătură cu el. L-a aşteptat în faţă la Festival Hali, l-a prins ieşind de la intrarea artiştilor şi i-a rupt două coaste.

— Sper prea mult, dacă presupun că Murray este cunoscut pentru posesiune de arme? întrebă Slider.

— Mult prea mult, zise Atherton. Dar a sărit pe tipul ăsta în plină zi, cu oameni trecând pe lângă ei, iar apoi a fugit – ceea ce seamănă cu „modus operandi” al asasinului lui Radek. Totodată, avea un motiv bun ca să presupună că Radek o „alerga” pe Apwey – şi este acelaşi motiv ca în cazul atacului.

Norma nu părea impresionată.

— Tu crezi că sexul este la baza tuturor lucrurilor.

— Nefericită formulare, Norm.

— Ascultă, continuă ea, ignorându-l, persoana care l-a împuşcat pe Radek era scundă, nu un tip masiv, care manevrează decorurile.

— Ah, asta este partea frumoasă! Am spus că Murray este musculos, nu masiv. Este mai mult un tip scund şi vânjos. Kate Apwey presupune că are cam un metru şaptezeci şi cinci de

centimetri, dar poţi scădea vreo trei centimetri, ca fiind adăugaţi de ea pentru că-l adoră. Şi el nu a fost la muncă miercuri după-amiază. A telefonat şi a spus că se simţea rău.

Îl privi rugător pe Slider.

— Sună promiţător. Ar fi bine să-i verifici alibiul şi să te duci să arunci o privire locuinţei lui. Stă cu Apwey?

— Nu încă, ceea ce feste surprinzător. Ea împarte un apartament cu alte două fete – scuze, Norma, femei –, iar el are un apartament în Covent Garden, convenabil pentru serviciul lui. Am impresia că nu câştigă prea mult.

Slider aprobă din cap.

— Asta este posibil să-l ducă într-un impas. Pe de o parte, gelozia pe relaţia prieteniei lui cu Radek, pe de altă parte, cunoaşterea faptului că ea avea nevoie atât de slujbă, cât şi de bacşişuri, pentru ca ei să-şi poată lua o casă.

— Gelozie, frustrare, ambivalenţă mentală – bum! zise Atherton fericit.

— Pe de altă parte, spuse Slider, nu trebuie să pierdem din vedere celelalte posibilităţi. Nu strică să aruncăm o privire acelui muzicant concediat. Cum îl chema? Preston, Bob Preston. Măcar să aflăm unde a fost, ca să-l putem elimina de pe listă. Şi apoi, familia Coleraine.

— Nu şi doamna, şefule, zise Swilley. Polish i-a cercetat alibiul şi este în regulă. A fost la

magazinul ei până la ora două şi apoi s-a dus la Peter Jones’s, ca să cumpere materiale. Cei de acolo o cunosc şi directoarea departamentului spune că a servit-o înainte să plece în pauza pentru ceai, la ora trei, şi că era acolo de vreo cincisprezece-douăzeci de minute, cumpărând diverse lucruri. Nu avea cum să fie la Shepherd’s Bush şi să-l împuşte pe Redek la ora două şi treizeci şi cinci de minute şi apoi să ajungă la Sloane Square la două şi patruzeci şi cinci de minute.

— Bine, spuse Slider. Nici nu credeam că a fost ea. Cu soţul ei însă, este altceva. Mi s-a părut nervos şi evaziv, iar alibiul lui nu poate fi dovedit. Spune că a fost singur acasă, toată după-amiaza.

— Stai puţin, şefule, zise Norma. Nu se poate să fi fost acasă toată după-amiaza, pentru că noi am încercat să-i telefonăm doamnei Coleraine acolo şi nu a răspuns nimeni. Şi asta a fost pe la ora patru, cred. Am prins-O, în cele din urmă, la magazin, când s-a întors de la Peter Jones’s. Atunci i-am comunicat că Radek a fost împuşcat.

— Coleraine spune că a ajuns la două fără un sfert. Hai să aflăm tot ce putem despre el. Poate că are probleme cu afacerea lui. Poate că fiul lui are probleme. Ştia că soţia lui va moşteni averea lui Radek, iar o nevastă bună şi devotată ar fi împărţit totul cu el.

— Şi este vorba de destul de mult, zise Atherton. Am vorbit cu avocatul cu care mi-au făcut legătura cei de la Parker, Pool and Law. Radek valora aproape trei milioane de lire.

Urmă o tăcere scurtă.

— Doar pentru că-şi flutura braţele, zise Norma melancolică.

— Ăsta este un motiv adevărat, după părerea mea, spuse Slider. Mă bucur că nu am ştiut suma înainte să vorbesc cu doamna Coleraine.

Slider îşi băgă capul în camera detectivilor, căutându-l pe Mackay, şi Beevers îşi ridică privirea de la biroul lui.

— Domnule, aici, strigă el.

— Nu, aici, domnule, îl corectă Slider.

Beevers îl privi cu un reproş grav, de nonconformist.

— Aveţi o clipă liberă, şefule? Este vorba de ceva cam ciudat.

Slider se apropie ascultător şi se uită peste umărul lui Beevers la nişte liste tipărite.

— Ce sunt astea, obiecte furate?

— Este ceva ce a venit azi-dimineaţă şi la care lucram înainte. Ştiţi despre antichităţile furate şi celelalte lucruri pe care le-am găsit în casa aceea mare de pe Paddenswich Road?

— L-am ridicat pe Lenny Picket pentru asta.

Slider clătină din cap.

— Nu pot nicio clipă să-i uit numele – Picket

the Fence. Auzi, ce nume – Gard de ţăruşi! Ce altă meserie şi-ar fi putut alege?

Beevers se gândi o clipă.

— Presupun că ar fi putut să se facă grădinar.

Slider fu aruncat în plină confuzie. „Stâlpul Capelei”

făcuse o glumă? în mod normal, Beevers dezaproba umorul, considerând că frivolitatea minţii era un indiciu infailibil al frivolităţii morale – şi, dat fiind exemplul pe care ÎI oferea Atherton, cine l-ar fi putut contrazice?

— Deci, ce este cu lista? întrebă Slider, grăbit.

— Ei bine, şefule, în marfa furată erau nişte tablouri, aşa că am trimis o descriere la toţi negustorii, încercând să le dăm de urmă. Dimineaţă am primit scrisoarea asta de la Christie’s. Voiam să o dau unui adjunct, dar am remarcat numele. Priviţi…

Îi indică literele lui Slider.

— Cele trei tablouri au fost identificate ca fiind vândute lui Alee Coleraine, cu doar cinci luni în urmă, şi au fost plătite cu un cec extras din contul lui personal. Şi sunt nişte picturi importante.

Slider citi şi scoase un fluierat în surdină.

— Nu glumeşti.

Un Turner, un mic Constable şi un pictor italian de care Slider nu auzise – religios şi italian, secolul al şaisprezecelea. Toate trei

fuseseră cumpărate pentru un total de un milion două sute cincizeci de mii de lire.

— Şi Coleraine nu glumea, atunci când spunea că se descurcă bine. Un milion şi un sfert pe picturi? Mă întreb dacă Lenny ştia în ce se bagă. Picturile de acest gen depăşesc sfera lui de activitate.

Beevers se scărpină în părul lui des şi creţ, gânditor.

— Chestia ciudată este că Coleraine nu a anunţat dispariţia lor, şefule. Ştiţi că Melaren a fost la Kensington, unde este secţia lui Coleraine? Ei bine, i-a spus unui amic de-al lui de acolo să verifice înregistrările. A fost raportată o spargere în casă pe 5 iunie, la trei săptămâni după ce a cumpărat tablourile. Arăta ca o treabă de profesionist – alarma împotriva hoţilor a fost păcălită şi o fereastră a fost scoasă afară cu totul, ca o felie de plăcintă. Nu este joacă de copii. Amicul lui Melaren ne-a trimis un raport prin fax. Există o listă a articolelor furate – antichităţi mici, argint şi nişte figurine –, dar nu sunt menţionate tablourile. Însă – adăugă el dând greutate cuvântului, în timp ce scotea o altă foaie şi i-o prezenta lui Slider, bătând cu degetul în e – dacă priviţi aici, pe lista articolelor pe care le-am luat de la Lenny, această masă pentru ocazii seamănă cu cea despre care a spus Coleraine că i-a fost furată. Iar aceste figurine,

aici, trebuie să fie aceleaşi, nu-i aşa?

Slider citi.

— Aşa se pare, recunoscu el.

— Figurine lustruite din Staffordshire – 1840, Victoria şi Albert, amiralul Nelson, sir Robert Peel, George Washington, toate sunt pe listă. George Houston – apropo, el cine a fost?

— Regele Căilor Ferate. Un pionier al construcţiilor de cale ferată. Tu nu voiai să conduci un tren cu aburi, când erai mic?

— Nu sunt destul de în vârstă pentru asta, zise Beevers, cu o cruzime involuntară. Oricum, şefule, articolele furate în spargerea de la Coleraine au fost găsite la Lenny, plus tablourile pe care nu le-a raportat ca dispărute.

Clătină din cap, în semn de reproş.

— Este cam ciudat.

După ce se consultă cu sergentul de serviciu, Paxman, al cărui subiect de specialist „Mastermind” ar fi putut fi „Obiceiurile beţivilor din mahalalele din Shepherd’ Bush, între 1960 şi 1990”, Sider îl reperă pe Lenny Picket în *The George,* pe Hammersmith Broadway, o cârciumă edwardiană largă, cu panele de mahon şi ecrane de sticlă gravate cu acid, în al cărui întuneric haotic, cei câţiva băutori din timpul zilei stăteau la o distanţă respectabilă unul de celălalt şi, politicoşi, nu ridicau niciodată privirea atunci când cineva intra sau ieşea.

Ca dintr-un simţ al coerenţei artistice, totul la Lenny era la fel de îngust ca şi numele lui – faţă îngustă, umeri înguşti, piept îngust.

Fuma nişte ţigări foarte subţiri şi, scurtele perioade în care rămâneau deschişi, îşi îngusta ochii ca să privească prin fumul care se ridica din vârful ţigării. Era un bărbat ca o veveriţă, mic, îngrijit, rapid şi adaptabil. Ştia să joace multe roluri şi, în orice clipă, putea să-şi schimbe accentul şi stilul de a vorbi, de la Parkhurst până la Park Lane.

Citea vânzările viitoare de antichităţi din Telegraph şi împături grăbit ziarul când Slider ajunse lângă masa lui.

— Oh, domnule Slider, m-aţi speriat, zise el.

Avea o voce curios de răguşită, care semăna puţin cu a lui Lauren Bacall. Poate că de aceea îl plăcuse Slider mereu.

— Bună, Lenny. Voiam să vorbesc cu tine. Te superi dacă mă aşez?

— Vă pot împiedica? ridică Lenny din umeri. Sunt eliberat pe cauţiune, viaţa mea nu-mi mai aparţine.

— Bei ceva?

— Aş putea servi una de-a dumneavoastră. „Ceas de aur”, dublu, fără gheaţa.

Când se întoarse cu băuturile, Slider se aşeză în partea cealaltă a mesei şi Lenny abandonă resturile jalnice ale ultimei sale ţigări, cumpără

un pachet de Rizla şi o cutie de Old Horrible şi o luă de la capăt.

— Care-i problema?

— Este în legătură cu ultima spargere pentru care te-am „săltat”.

— Haide, domnule Slider, am ridicat mâinile sus pentru asta, ca un băiat bun, protestă el. Sfârşitul poveştii. Finito.

— Bine, Len, nu-ţi face probleme. Vreau doar nişte informaţii, îl linişti Slider. Îl legătură cu cele trei picturi în ulei.

Lenny privi posomorât.

— Aş vrea să nu le fi atins niciodată. Nu ştiu ce mi-a venit. Sunt în afacerea asta de o viaţă întreagă şi regula numărul unu este să nu ating niciodată unicatele. Ce naiba să fac cu ele? O piesă frumoasă de mobilier, o statuetă frumoasă de grădină, cine ar şti de unde provin? Dar nişte picturi în ulei şi un afurisit de Gainsborough printre ele…

— Era un Constable, care de fapt înseamnă un sergent de poliţie…

— Nu spuneţi cuvântul acela, vă rog, zise Lenny, cu- tremurându-se uşor. Nu o să uit niciodată clipa când PE D’Arblay a năvălit peste mine. Mi-am învăţat lecţia, vă asigur.

— Nu te deranjează niciodată că tot ceea ce faci este total imoral? întrebă Slider, cu mirare. Altfel, pari un tip foarte cumsecade.

— Haide, domnule Slider, să fim sinceri. Sunt un om de afaceri, spuse Lenny cu o voce rănită. Plătesc un preţ corect pe ceea ce cumpăr şi revând cu un profit onest. Am mii de clienţi satisfăcuţi, care ar putea depune mărturie despre asta. Nu întreb de unde vin lucrurile sau unde se duc, dar cine o face? Nu este vina mea că oamenii încalcă legea, nu-i aşa?

— Un raţionament fascinant, zise Slider. Îmi placi, Lenny. Ce păcat că ai astfel de tendinţe.

— Tendinţe? Ascultaţi, spuse el cu sinceritate, aplecându-se în faţă. A fost la mine un tânăr, acum două săptămâni, cu accent elegant, haine elegante şi cu toată educaţia pe care o poţi cumpăra cu bani; a venit să se uite la nişte figurine alegorice din plumb, pentru grădina lui. S-a tocmit la preţ, în cele din urmă mi-a semnat un cec, şi a plecat cu stiloul meu. Asta înseamnă că avea nişte tendinţe. Tinerii de azi! Nu mai au niciun standard.

Slider zâmbi.

— Nu mă interesează statuile. Despre picturile acelea în ulei vreau să aflu. Vreau să ştiu de unde provin. Vrei să-mi spui tu un nume, Len, şi să mă scapi de o mulţime de probleme?

Lenny ridică o mână.

— Hei, stai puţin, mă cunoaşteţi prea bine ca să-mi cereţi asta. Poate că nu sunt chiar un crin în ochii voştri, dar nu-mi trădez partenerii de

afaceri. Unde aş ajunge dacă mi-aş face o astfel de reputaţie? Aş fi terminat. Nimeni nu va mai face afaceri cu mine, dacă vor şti că voi pune poliţia pe urmele lor.

— Iar tu mă cunoşti destul de bine ca să ştii că nu te-aş întreba dacă n-ar fi important. Cred că nu mă prea aşteptam să-mi spui, aşa că o să ghicesc – din trei nume.

Îl privi pe Lenny adânc în ochi – atât de adânc cât poţi privi în deschizătura unei cutii poştale dar Lenny îl înfruntă neclintit.

— Ascultă, continuă Slider, în această etapă nu trebuie să-mi spui de la cine ai picturile, ci vreau să ştiu doar de la cine au fost furate. Adresa, atâta tot.

— Ce vreţi să spuneţi prin „în această etapă”? întrebă Lenny suspicios.

— Sar putea să se dovedească important sau nu. Dacă nu, nu o să mai auzi nimic despre asta, pe cuvântul meu. Dacă este important, voi încerca să te ţin deoparte şi să obţin informaţia din altă direcţie.

— Veţi încerca? spuse Lenny morocănos. Iar eu voi încerca să nu-mi stric barca în timpul perioadei de legătură.

— Investighez o crimă, zise Slider nerăbdător. Nu mă ameţi, Lenny. Te întreb frumos acum şi sunt şanse de zece la unu să nu mai auzi niciodată despre asta, dar o putem face dur,

dacă vrei. Şi putem să-ţi facem câtă publicitate vrem.

— Ăsta este şantaj. Mă surprindeţi, domnule Slider.

Întotdeauna v-am considerat un tip decent.

Clătină din cap la adresa imposibilităţii de a te încrede în oameni.

— O să vă spun direct, nu ştiu de unde provin picturile. Asta este ceva ce nu întreb niciodată. Pot să mă întorc la furnizorul meu şi să-l întreb pe el, dar nu ştiu dacă-mi va spune.

— Îţi va spune. O să-l obligi să o facă. Vei găsi tu o cale, Lenny, am încredere în tine.

— S-ar putea să dureze.

Slider zâmbi. Pentru un om cu o faţă atât de blândă, putea arăta surprinzător de ameninţător, atunci când voia, se gândi Lenny.

— Oh, o să obţii informaţia până luni, sunt sigur. Un telefon anonim, asta este tot ce vreau. Doar o adresă. M-ai înţeles?

— V-am înţeles, suspină Lenny.

Îşi băgă în colţul gurii ţigara şi cotrobăi în buzunar, după brichetă.

— Spune-mi, a făcut cineva vreodată greşeala să vă creadă moale?

— Doar soţia mea, zise Slider, cu tristeţe.

CAPITOLUL 7

Şovăieli şi minciuni

În ansamblu, lui Atherton îi plăcea ce se realizase la Covent Garden. Poate că unele dintre magazine erau puţin cam stridente şi poate că părea imposibil să traversezi piaţa fără să fii nevoit să eviţi pe cineva în pantaloni de balerin negri şi cu bluză cu dungi, mimând că se învârte într-o cuşcă de sticlă. Dar măcar locul era acum plin de viaţă. Camerele goale de la etaj erau transformate în apartamente şi dormitoare, reversul orientării obişnuite din Londra Centrală, şi dădea acea senzaţie confortabilă de Manhattan, a unui loc unde oamenii locuiau, îşi făceau cumpărăturile, mâncau şi stăteau afară în serile senine, pe treptele din faţa uşii sau la pervazele ferestrelor, privind trecătorii.

Fusese întotdeauna o zonă bogată în restaurante şi Atherton hotărî să se fortifice cu un prânz, înainte să-l caute pe iubitul lui Kate Apwey. Intră într-o stare de anticipare plăcută, în cel care fusese „trattoria” lui favorită, un loc cu feţe de masă cu model de tablă de şah şi o vulgaritate italiană care-ţi încălzea inima, dar descoperi că se schimbase, de la ultima lui vizită.

Atherton îşi dădu seama că intrase în bucluc, atunci când văzu pe meniu roşii uscate şi oţet calmant; viaţa devenise dintr-o dată serioasă, la Casa Angelo. Dispăruseră băieţii cu pantaloni

strâmţi şi cu râşniţe de piper imense, dispăruse „mamma”, imensă în negru, înghesuită în spatele tejghelei, grămezile de sticle Chianti îmbrăcate în paie, care stăteau prin toate colţurile ca nişte semne drăceşti, caseta cu „Volare” şi „O Sole Mio”.

Acum era muzică modernă, cântată aproape, dar nu total, sub nivelul acustic, feţele de masă erau albe şi abajururile de culoarea cromului, iar picturile de pe pereţi erau abstracte, într-un stil amorţitor.

Dispăruse confortul familiar al sosului de salată de avocado, al spaghetelor bologneze, muntele de profiteroluri de pe cărucioarele cu dulciuri, umbrind o sticlă neatinsă de portocale în cine-ştie-ce.

Acum mâncarea era aşezată răsfirat pe farfuriile prea mari. Uleiul de măsline părea picurat aproape peste tot, iar proprietarul ieşi, într-un costum de mătase gri, ca să supravegheze personal picurarea cu ulei.

Atherton mâncă şi plecă simţindu-se trist, dar nu mult mai gras. După părerea lui, nimeni nu trebuia să iasă dintr-un restaurant italienesc şi să poată încă să se încheie la toţi nasturii.

Calmat, căută adresa lui Murray – un apartament deasupra unui fost depozit – şi o găsi cu oarecare dificultate, căci uşa nu se afla acolo unde te-ai fi aşteptat, ci după colţ, cu care nu

avea nicio legătură, în aparenţă.

Era pregătit să nu primească niciun răspuns, atunci când sună la sonerie, dar după câteva clipe se auziră nişte paşi greoi şi uşa fu deschisă de un bărbat tânăr, brunet, scund şi solid ca un războinic etrusc, stând pe treptele de lemn, spre care se deschidea uşa.

Purta pantaloni de flanel cenuşii, era nervos, avea ochii injectaţi şi părul arăta ca şi cum de-abia s-ar fi sculat. Părea să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani, deşi pe faţa lui existau linii care sugerau o viaţă grea… sau poate un comportament rău cronic. Îl privi pe Atherton cu o expresie bănuitoare, dacă nu chiar ostilă. Nu era genul care să acorde oricui beneficiul îndoielii.

— Eşti Steve Murray? întrebă Atherton prietenos.

— Cine vrea să ştie? lătră acesta.

Atherton îi arătă legitimaţia.

— Pot să intru? Vreau să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

Amintirea prânzului trist epuiză şi ultima picătură din răbdarea lui Atherton.

— N-o face pe deşteptul cu mine, zise el. Despre ce crezi că vreau să vorbim? Despre bugetul Ministerului Culturii?

— De unde naiba să ştiu? spuse Murray. Ai un mandat?

Atherton oftă pentru sine. Lumea se uita la prea multe filme cu poliţişti, la televizor.

— Crezi că mi-ar fi greu să obţin unul? întrebă el, insinuant.

Murray îl privi fix pentru o clipă, apoi făcu un pas în spate şi încercă să urce pe scară cu o oarecare delicateţe, iar Atherton îl urmă.

În capătul scării era o altă uşă, care conducea într-un coridor întunecat şi lung, care traversa partea laterală a clădirii. La capătul îndepărtat, un dreptunghi de lumină era uşa spre camera principală: largă, înaltă şi luminată printr-un şir de ferestre cu rame de metal, stil vechi, aliniate pe toată lungimea unui perete. O cămară la etaj, se gândi Atherton şi şi-o imagină plină cu cutii de lemn cu banane din Insulele Windward, portocale din

Cape Town, ananas de pe Gold Coast – ah, farmecul legumelor şi al fructelor! Nu erau covoare şi mobila era puţină.

Fără să-l privească pe Atherton, Murray traversă camera direct, se învârti pe un scăunel de bar de la tejgheaua bucătăriei, ridică ziarul care se afla acolo şi începu să-l citească.

— Frumos loc, spuse Atherton. Locuieşti singur aici?

Murray continuă să-l ignore, întorcând pagina cu o concentrare ostentativă.

— Ştiu că nu-l citeşti, insistă Atherton amabil.

Este The Sun. Ar fi mai bine să stai de vorbă cu mine şi să terminăm odată.

Murray puse jos ziarul, iritat.

— Nu mă lăsaţi niciodată în pace, doar pentru că am intrat o dată într-un mic bucluc. Ce vrei, de fapt? Trebuie să plec la serviciu într-o jumătate de oră, aşa că va trebui să te grăbeşti.

— Vreau să vorbim despre Radek… sir Ştefan Radek.

— Este mort, zise el. Şi ăsta e un lucru bun.

— Tu l-ai ucis?

Întrebarea nu păru să-l surprindă pe Murray.

— Aş vrea să o fi făcut-o. Îi urăsc pe cei ca el. Ei cred că banii sunt totul. Dacă eşti sărac, eşti un nimic. Ticăloşii!

— Ştiai că se culca cu prietena ta? întrebă Atherton înţelegător.

Murray îl privi fix.

— Crezi că sunt un prost?

— Asta înseamnă da?

— Bineînţeles că ştiam, la naiba! l-aş fi rupt braţele, dar ea nu mă lăsa. Îmi spunea că-l stoarce de bani. Ha! Parcă îi dădea cine ştie ce sume; ştiu eu cine pe cine păcălea.

— Cât de mari erau sumele?

— Câteva sute. Târfele din Soho primesc atât. A primit cinci sute o dată, când s-a dus în Hong Kong. Ca să-l lase pe ţapul acela bătrân şi respingător să-i curgă balele deasupra ei – i-am

spus că era nebună.

— Sunt uimit că ai lăsat-o să o facă.

Murray se întunecă la faţă.

— Ce vrei să spui, omule, prin „să o las”? o femeie are dreptul să facă tot ce vrea cu corpul ei, nu-i aşa? Are dreptul la propriul ei spaţiu, să-şi conducă propriul destin. Ce eşti tu, unul din ticăloşii aceia misogini care consideră că pot fi proprietarii unei femei?

Aha, se gândi Atherton, citeşte The Guardian”.

— Nu, absolut deloc, replică el calm. Păreai atât de supărat din cauza asta, încât m-am gândit că poate tu eşti unul dintre ei.

— Doar nu te-ai aştepta să-mi placă să o împart cu mizerabilul acela capitalist, nu? Dar era alegerea ei. Nimeni nu are dreptul să-i spună ce să facă şi cu cine să iasă.

— O atitudine foarte liberală din partea ta, zise Atherton.

Erau nişte vorbe goale adoptate de Murray; probabil că existau câteva persoane care o îndemnau pe Kate să nu mai iasă cu el – doamna şi domnul Apwey, în mod sigur.

— Kate este prea moale, spuse Murray, mai mult pentru sine. Lasă oamenii să o conducă. El o şantajase, ştii, îi spunea că-şi va pierde slujba, dacă nu făcea ce voia el. L-am spus să renunţe la blestemata de slujbă, dar ea a fost împotrivă. Era plătită bine şi economisea bani ca să ne

căsătorim şi să cumpărăm o casă.

Pufni şi îşi şterse nasul cu dosul mâinii. Atherton era vrăjit de el.

— Erai fericit că te vei căsători cu ea şi veţi locui într-o casă, nu-i aşa?

— De ce nu? Căsnicia este un lucru bun. Şi trebuie să locuieşti undeva. Ei nu-i plăcea aici. Iar eu i-am spus: „Scumpo, tu plăteşti pentru ea, aşa că ai dreptul să locuieşti unde vrei”. Ea vrea mobilă şi tot restul. Eu pot s-o fac în pat sau pot s-o fac pe podea, pentru mine este acelaşi lucru.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— De fapt, de ce mă întrebi toate prostiile astea? Mă arestezi?

„Mult prea multă televiziune", se gândi Atherton.

— Seamănă a arestare?

— Voi nu mă lăsaţi niciodată în pace, murmură el.

— Miercuri nu te-ai dus la serviciu, zise Atherton. De ce?

— Miercurea trecută? Am fost bolnav. De ce te interesează?

— În ce fel bolnav? Ai fost la vreun doctor?

Atherton cedase şi adoptase stilul local. Murray se uită urât la el.

— Bolnav ca atunci când am băut prea mult cu o noapte înainte, bine?

Sări jos de pe scaun şi lovi ziarul cu piciorul,

ridicând vocea:

— Am băut câteva beri, am luat câteva linii, m-am ameţit, mă simţeam groaznic, aşa că nu m-am sculat, în regulă? Am sunat şi le-am spus că-mi iau o zi liberă. Am rămas în pat toată ziua. Este bine?

În clipa aceea, uşa din peretele lung opus ferestrelor se deschise şi ieşi un tânăr blond, ciufulit, cu ochi urduroşi, purtând un prosop roşu murdar peste un bronz scump şi un St. Christopher agăţat de un lănţişor de aur, la gât. Îi curgea nasul, iar dacă acum nu se afla într-o stare mentală ilegală, atunci sigur se simţise aşa recent.

— Ce s-a întâmplat? Ce este cu ţipetele astea? bodogăni el şi se întrerupse cu un căscat larg, care relevă nişte dinţi frumoşi şi o limbă regretabilă.

Închise gura şi îl privi pe Atherton.

— Cine este tipul ăsta, Steve?

Vorbea neclar, dar accentul avea o notă clară de înaltă clasă. Era evident că Steve Murray credea în păcătuitul cu cei dintr-o clasă superioară.

— Nu contează. Culcă-te la loc, spuse tăios Murray.

— Sunt detectiv sergent Atherton. Aveam o discuţie amicală cu prietenul tău. Tu cine eşti?

Tânărul deveni prudent.

— Contează?

Atherton zâmbi.

— Nu te-aş fi întrebat, dacă nu aş fi vrut să ştiu, fiule. Cum te cheamă?

Ochii tânărului zburară spre Murray şi înapoi, iar apoi acesta ridică uşor din umeri.

— Marcus Coleraine, dacă te interesează, zise el ursuz.

— Oh, cred că mă interesează, spuse Atherton calm, ascunzându-şi tresărirea pe care o simţise în suflet, la adulmecarea unei urme. Tocmai îi puneam întrebări prietenului tău despre moartea bunicului tău.

Ochii lui Marcus se măriră.

— Oh, la naiba! icni el.

Slider tocmai voia să iasă din birou, când sună telefonul. Ezită o clipă, apoi se gândi că era posibil să fie Joanna. Răspunse.

— Bill!

Greşise. Era Irene, nervoasă.

— De ce nu m-ai sunat?

— Nu ştiam că ai încercat să iei legătura cu mine, spuse el prosteşte.

— Am sunat de două ori. Nu ai primit mesajul?

Slider o identifică, în întârziere, pe doamna Hisloplvory. Îşi imagină schimbul de cuvinte: „Cine îl caută?” „Soţia lui, Irene.” Probabil că Melaren făcea din nou raze X fără casca de plumb. Sau era, pur şi simplu, surd?

— Dacă mă gândesc bine, l-am primit, spuse Slider. S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, dar trebuie să stăm de vorbă. Despre casă, de exemplu.

— Nu pot vorbi acum, tocmai plecam.

— Oh, da, este ora prânzului, nu-i aşa? Nu mă lăsa să-ţi stric plăcerea!

— Nu este vorba despre asta. Lucrez la un caz important. Am multe de făcut.

— Întotdeauna există o scuză. Ei bine, poţi să pierzi câteva minute din timpul tău preţios. Trebuie să lămurim câteva lucruri.

— Nu putem aştepta până diseară?

— Cine poate spune dacă voi putea să te mai prind diseară? Nu poţi să amâni la infinit, Bill. Te cunosc. Tu consideri mereu că problemele vor dispărea singure dacă le ignori, dar nu este aşa.

Nu gândea aşa. Asta îl enervă. Ştia că problemele nu dispăreau singure.

— Emie Newman nu a dispărut. Şi am încercat să-l ignor.

— Poate că aceasta a fost problema, zise ea tăios. Orice bărbat normal ar fi fost gelos pe un alt bărbat care se învârtea în jurul soţiei lui. Orice bărbat normal ar fi făcut ceva în privinţa asta.

— Ce, de exemplu?

— De exemplu, să te interesezi puţin de mine.

Au, asta ustura. Ripostă atacului.

— Niciun bărbat normal nu ar fi gelos pe Ernie Newman. Nu-ţi poţi da seama de mărimea casei şi pensiei lui, doar privindu-l.

— Chiar atât de superficială mă crezi? întrebă Irene, rănită.

Slider se simţi ruşinat şi, din cauza ruşinii, lovi din nou.

— Să fim sinceri, doar nu l-ai preferat pentru corpul lui, nu?

— Cum îndrăzneşti să spui asta? replică ea. Crezi că dacă tu nu-mi poţi produce plăcere, nimeni nu poate?

Slider se simţea ca pe o frânghie la înălţime. Pentru Dumnezeu, asta îl lovise unde îl durea! Pe o scală a misogismului, el se clasa în rândurile nobilimii, dar totuşi presupusese întotdeauna că Irene nu era interesată de sex. Era şocant să i se spună dintr-o dată, după atâţia ani, că *„au contraire”*, ea nu era interesată de el, de fapt. Cu atât mai şocant, din cauza revelaţiilor neplăcute pe care le realiza despre el însuşi – nu atât despre tehnica lui sexuală, cât despre vanitatea lui, de care el crezuse că nu suferea. Poate că vanitatea cea ma: mare dintre toate este să crezi că nu eşti vanitos. Trebi ia să treacă aceasta prin creierul gigant al lui Atherton. Între timp, nu se descurca prea bine, din punct de vedere al conversaţiei. Mai ales la birou. Orbecăi cu întârziere după o urmă de demnitate.

— Îmi pare rău, zise el. Nu trebuia să spun asta. Nu am vrut.

— Nu-i nimic. Ştiu că nu ai vrut, adăugă ea după o clipă, dar părea în continuare rănită.

— Ce voiai, în definitiv? întrebă el, încercând să fie îndatoritor. Ceva despre casă, parcă?

— Da. Ei bine, trebuie să fie vândută, ca să putem împărţi câştigurile. Ai încercat să-ţi găseşti un loc în care să trăieşti?

— Nu am avut timp.

— Trebuie să-ţi găseşti timp, spuse ea nerăbdătoare. Vrei să o vând cu tine înăuntru? Pot să o fac.

— De ce eşti aşa grăbită? Stai bine, nu? Nu este ca şi cum ai locui pe stradă.

— Nu asta este problema, zise ea şi ceva din vocea ei îl făcu pe Slider să creadă că „problema” reală o stânjenea.

Poate că Ernie o presa să-şi ia partea ei din bani. Dar nu, nu Ernie, se corectă Slider singur. Ca să fie corect faţă de bătrânul ramolit, trebuia să admită că Ernie nu ar fi făcut asta. Era mai probabil să fie vorba de prietena şi mentorul lui Irene, Marilyn Cripps, în a cărei bucătărie dezordonată, din lemn de pin, era sigur că Irene povestea totul, la o cană de ceai medicinal şi nişte turte de ovăz prea mult prăjite. Femeia Cripps nu-i plăcuse niciodată.

Ea îi spunea, probabil, lui Irene exact ce avea

dreptul să facă şi o îndemna să extragă fiecare bănuţ, chiar dacă asta însemna să-l stoarcă pe Slider până când îi scârţâiau şosetele. Iar Irene, cloşca, era întotdeauna impresionată în mod fatal de oricine avea o casă separată şi un labrador.

— Ideea este că tu te eschivezi întotdeauna, continuă Irene. Întotdeauna ai fost aşa. Şi nu te-ai schimbat nici acum în bine. Ştiu ce gândeşti – adăugă ea, mai blând. Dar nu are niciun rost să amâni lucrurile, în speranţa că mă voi răzgândi. Nu mă întorc. Ar fi bine să accepţi asta şi să începem să lămurim lucrurile. O să fii mai fericit, te termen lung. Să începi o viaţă nouă, singur.

— Este frumos din partea ta că îţi pasă, zise el.

Urmă o tăcere, Irene încercând să-şi dea seama dacă el fusese ironic sau nu.

— Deci, ce ai de gând să faci? Sau stăm de vorbă şi ajungem la o înţelegere între noi sau avocatul meu va trebui să discute cu al tău. Doar nu vrei asta, nu-i aşa?

Ce vorbe mari pentru micuţa Irene – „avocatul meu”, într-adevăr. Ea avansa pe piaţa de acţiuni în stil mare, lăsându-l mult în spate.

— Cum se simt copiii? întrebă el, brusc.

— Bine, zise ea scurt.

Urmă o tăcere în care gânduri dureroase, amintiri şi regrete năvăliră asupra lui Slider ca o activitate bacteriană. Se simţi cuprins de o

deznădejde totală. Ce îl adusese în această situaţie disperată? Fără casă, fără dragoste, fără copii şi cu şosete puţine? Era destul de suficient, ca pedeapsă pentru păcat. Nu atât păcatul adulterului, cât al şovăielii.

— Aş vrea să-i văd, spuse el, mai mult ca declaraţia unui fapt, decât ca o cerere, dar ea spuse cu viclenie:

— O să-i vezi dacă stabileşti o dată la care să vii aici să lămurim lucrurile.

Slider se panică la ideea de a merge în casa lui Ernie şi de a-şi vedea copiii locuind în mijlocul mobilierului răposatei Mavis Newman. Prea bizar. Va ajunge ca Barrington. Oricum, mai avea cazul – oh, cazul, dulcele şi drăguţul lui caz!

— Nu ştiu ce voi face în următoarele zile, spuse el disperat. O să te sun mâine.

O simţi că se îndoia.

— Şi… cum rămâne cu casa? O s-o scoţi la vânzare?

— Fă-o tu, spuse Slider. Eu nu am timp să vorbesc cu agenţii imobiliari.

— Dar mobila?

— Nu mă interesează. Nu vreau nimic din ea. Con tactează o firmă de debarasare a mobilei. Anunţă-mă doar când vor veni, ca să-mi pot scoate lucrurile.

Era evident că asta o făcea nefericită pe Irene.

— Dar tu ce o să faci? Trebuie să ai un loc unde

să te duci.

Slider nu o ajută în niciun fel. Ea continuă:

— Nu pari deloc în apele tale. Sunt îngrijorată pentru tine. Te simţi bine?

— Sunt într-un delir de fericire, ce crezi?

Apoi, regretând cele spuse, adăugă:

— Mă simt bine, sincer. Fă ce vrei tu, iar eu o să mă ocup de aranjamentele mele. Nu-ţi face griji pentru mine.

— Eşti sigur că vrei să vând mobila? Nu vei avea nevoie de ea acolo unde te vei duce?

— Sunt sigur, spuse el cu fermitate.

Ura acel mobilier din trei piese, setul imitaţie de mahon, patul Dreamland cu capul de pat din catifea Dralon (pe care, de fapt, îl considera întotdeauna neigienic, pe lângă toate celelalte), dulapul de colţ din stejar lustruit jacobetan, în care se afla setul de farfurii decorative, ediţie limitată, „Păsările Marii Britanii”. Întotdeauna le urâse. Aceea nu era viaţă, era o experienţă a cumpărăturilor pentru casă.

— Îmi vei lua o grijă de pe umeri, zise Slider cu sinceritate. Acum chiar trebuie să plec. Te sun mâine.

— Ai grijă să o faci, spuse ea cu îndoială şi închise.

Familia Coleraine locuia într-unul dintre acele apartamente de serviciu edwardiene din spatele lui Kensington High Street. Slider sună la

sonerie şi uşa fu deschisă aproape înainte să ridice degetul de pe buton. Doamna Coleraine stătea în hol, cu paltonul scos pe jumătate.

— Oh, inspectore, zise ea cu un zâmbet şi un început de scuză. Intraţi. Aveaţi treabă cu mine? Tocmai plecam.

— Nu, de fapt, cu soţul dumneavoastră voiam să vorbesc.

Zâmbetul se lărgi, în semn de uşurare.

— Este vorba de muncă, ştiţi. De fapt, pe jumătate muncă, pe jumătate distracţie. Aranjez un mic apartament pentru Henry – Henry Russell, finul lui Alee. Se căsătoreşte şi acesta va fi cadoul meu de nuntă pentru el. Vreau să fie gata, ca să se poată muta în el imediat, dar am rămas atât de mult în urmă şi mă aştept... îmi imaginez...

Se opri, o încruntătură neliniştită înclinându-i sprâncenele blonde.

— Mă gândeam la înmormântare. Nu vreau să par insensibilă, dar presupun că voi pierde şi mai mult timp cu ea. Aveţi idee că ni se va permite să o facem?

— Va trebui să aşteptăm ancheta, bineînţeles. În astfel de cazuri, este o formalitate scurtă. Îi spunem colonelului că o investigaţie este în desfăşurare şi cerem o suspendare şi, dacă nu există motive pentru care să n-o facă, el emite un certificat prin care permite eliberarea corpului

pentru înmormântare.

— Şi există motive ca să nu o facă? întrebă ea, prudentă.

— Din câte ştiu eu, nu, spuse Slider. Nu există nimic misterios în această moarte, cu excepţia celui care a provocat-o. Nu văd niciun motiv pentru care să nu fie eliberat corpul. Ancheta va avea loc luni, aşa că aş spune că puteţi aranja înmormântarea pentru mijlocul săptămânii viitoare.

— Mulţumesc, inspectare. Ne-aţi fost de mare ajutor. Atunci voi rezolva pentru miercuri, deşi aranjamentele vor fi…

Oftă şi apoi îşi îndreptă umerii.

— Dar nu ar trebui să vă plictisesc cu grijile mele. Soţul meu este în salon. O să vă conduc la el şi, apoi, dacă nu vă supăraţi, va trebui să plec.

Slider avu impresia că Alee Coleraine credea că soţia lui plecase, căci păru surprins când o văzu în pragul uşii, şi apoi evident deranjat, când îl văzu pe Slider în spatele ei. Stătea pe un fotoliu, cu o carte pe genunchi şi cu un pahar de whisky pe masa de lângă el, ascultând-o pe Barbara Streisand la casetofon. Camera era mare şi aproape izbitor de confortabilă, cu fotolii încăpătoare şi canapele excesiv de umflate, un covor atât de gros, încât lăsa impresia că trebuia *„cosit”* în mod regulat şi draperii grele la ferestre, care ar fi înăbuşit şi Armageddon-ul.

Fiecare loc de stat avea câte o măsuţă alături, într-unul din colţuri era un bufet mare pentru băuturi, iar în lungul unui perete erau aranjate rafturi de cărţi, pline cu volume în îmbrăcăminţi cenuşii, strălucitoare.

Nu era o cameră pentru impresionarea intelectualilor, ci o cameră pentru lenevit, iar Coleraine lenevea în nişte papuci de casă din piele şi cu un fel de pantaloni strâmţi şi un pulover pe care Slider le-ar fi păstrat pentru momente deosebite.

— Domnul Slider vrea să-ţi vorbească, dragă, zise Fay, în timp ce îl conducea în cameră. Eu totuşi trebuie să plec, ai ceva împotrivă?

Coleraine se ridicase în picioare, reducând curtenitor volumul melodiei Barbarei Streisand cu telecomanda, dar nu reuşi să scoată niciun cuvânt înainte ca soţia lui să dispară din nou. Slider se gândi că Coleraine nu arăta prea bine, ca şi cum s-ar fi aflat sub o tensiune considerabilă, ceea ce era un semn bun pentru investigaţie, deşi omul din Slider ar fi preferat să se retragă şi chiar să-l lase în pace.

Aceste scene domestice erau un iad, se gândi el. Acea femeie drăguţă avea să sufere pentru orice i se întâmpla lui Coleraine, iar Radek fusese un om neplăcut

— Conform celor mai multe surse – şi nu reprezenta nicio pierdere pentru lume.

Dacă Coleraine fusese grăbit de disperare să-l ajute să moară mai repede, de ce i-ar păsa societăţii? Doar Coleraine nu era periculos. Era puţin probabil ca el să mai omoare vreodată pe altcineva.

Ah, confortul gândirii neglijente! De faptul că eşti un bătrân ticălos şi dizgraţios nu îţi anulează dreptul la viaţă, iar pentru ei era preţioasă viaţa fiecărei persoane, indiferent dacă aceasta era simpatizată de toată lumea sau dacă era Noel Edmonds.

— Luaţi loc, inspectore, zise Coleraine, cu un efort vizibil. Să vă aduc ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, pentru mine nimic, spuse Slider.

Coleraine se aşeză din nou pe fotoliul său, iar Slider se aşeză pe marginea canapelei care era cea mai aproape de el.

Spaţiile vaste acoperite cu husă din spatele lui strigau după corpul lui, dar lui Slider îi era teamă să nu fie absorbit şi să se scufunde fără urmă, dacă se lăsa pe spate.

— Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre o mică problemă. Am aici…

Scoase din buzunarul interior scrisoarea pe care o primise în acea dimineaţă prin fax, de la Christie’s.

— Am aici copia unei chitanţe pentru trei picturi pe care le-aţi luat în mai de la Christie’s.

Trei picturi în ulei. Mă întreb dacă-mi puteţi spune ce s-a întâmplat cu ele?

Coleraine luă hârtia cu o mână nesigură. Era evident că nu se aşteptase să fie întrebat de asta, dar privirea lui părea mai degrabă bolnăvicioasă şi tulburată, decât sincer nedumerită. Indiferent care era povestea, picturile făceau parte din ea, se gândi Slider. Coleraine examină chitanţa o vreme îndelungată, ca şi cum s-ar fi întrebat dacă putea pune la îndoială autenticitatea ei.

— De ce vreţi să discutăm despre ele? întrebă, în cele din urmă. Este ceva în neregulă?

— Răspundeţi-mi la întrebare, vă rog. Aveţi tablourile aici? Pot să le văd?

— Nu. Nu. Eu… nu le ţin aici, spuse Coleraine.

Ridică o mână la o sprinceană, ca pentru a-şi ascunde faţa, ca un personaj dintr-un film vechi, de mâna a doua, care încearcă să treacă pe lângă un poliţist fără să fie recunoscut.

— Oh, ce păcat! Probabil că sunt nişte tablouri minunate – zise Slider cu căldură. Şi eu sunt un admirator al lui Turner. Atunci, nu le-aţi cumpărat pentru plăcere?

Coleraine încercă să zâmbească şi se gândi mai bine.

— Nu, nu chiar. Nu sunt genul meu de artă. Eu prefer ceva mai modern, mai abstract.

Pereţii din jurul lor erau plini de tablouri, toate foarte demodate şi figurative. Văzând că Slider

le privea, Coleraine continuă repede:

— Nu, le-am cumpărat ca investiţie.

— O investiţie foarte bună, spuse aprobator Slider. Tipul de la Christie's cu care am vorbit spunea că vor aduce un preţ foarte bun, pe o piaţă în creştere. Spunea că vă puteţi aştepta să le vindeţi cu un profit serios, cam peste un an.

— Da. Da, aşa sper. Bineînţeles. Dar nu mi-aţi spus de ce vă interesează tablourile.

— Iar dumneavoastră nu mi-aţi spus unde se află, ripostă Slider cu amabilitate. Aţi spus că nu le ţineţi aici. Atunci, unde?

— La birou.

Sună ca şi cum ar fi spus-o la întâmplare şi, probabil dându-şi singur seama de asta, se grăbi să explice.

— Este mai sigur acolo. Sistemul de alarmă este mai bun. Nu vreau să fie furate.

— La birou? Atunci pot trece mâine dimineaţă să mi le arătaţi?

Coleraine luă o înghiţitură disperată din whisky.

— Oh, nu, acum îmi amintesc. Le-am trimis să fie curăţate.

— Deci, nu la birou, zise Slider, ca şi cum ar fi chestionat un copil.

— Nu. Sunt încă la restaurator.

— Despre ce restaurator este vorba?

— Nu-mi amintesc.

— Nu vă amintiţi?
Coleraine îi aruncă o privire duşmănoasă, ca o pisică încolţită.
— Nu am vrut să... bineînţeles că am adresa, pe undeva.
— Trebuie să fie pe chitanţă, probabil, zise Slider, îndatoritor.
— Da, spuse Coleraine, defensiv.
Susţinu privirea lui Slider, ştiind clar că acesta ştia că minţea.
— Atunci, poate că vreţi să-mi arătaţi chitanţa.
— Eu... nu sunt sigur că o mai am. Cred că am pierdut-o.
Slider se ridică dintr-o dată.
— Oh, haideţi, domnule Coleraine. Este o prostie. Nişte tablouri în valoare de un milion şi un sfert de lire şi dumneavoastră nu vă amintiţi unde le-aţi trimis şi nu ştiţi sigur dacă mai aveţi chitanţa?
Se apropie de poliţa căminului şi se sprijini cu cotul pe ea, privind în jos, la victima care se zvârcolea.
— Aş putea foarte bine să vă scot din necaz şi să vă spun unde se află tablourile.
— Mă îndoiesc că ştiţi, zise Coleraine, cu o renaştere a spiritului.
— Sunt la mine.
Whisky-ul se revărsă peste marginea paharului şi Coleraine îl aşeză jos, cu grijă.

— La dumneavoastră?

— Da, aprobă Slider din cap. Le-am recuperat ca parte a unei capturi dintr-o spargere, inclusiv alte lucruri furate din casa dumneavoastră, să vedem, în timpul unei spargeri, în iunie. Aţi raportat spargerea la poliţie, dar nu aţi menţionat picturile. De ce?

Coleraine arăta ca şi cum nu avea de gând să răspundă, dar, în cele din urmă, zise lingându-şi buzele:

— Am avut motivele mele.

— Atunci, împărtăşiţi-mi-le şi mie, Pentru că, dacă nu aţi raportat furtul tablourilor, nu puteţi pretinde asigurarea pentru ele şi nu aveţi nicio speranţă să le recuperaţi. Poate că banii nu sunt totul, dar nu am întâlnit niciodată un om care să renunţe la un milion şi un sfert, în schimbul câtorva vorbe adresate poliţiei.

— Nu sunt obligat să vă spun nimic, zise Coleraine ursuz.

— Nu, încă nu. Aceasta este doar o discuţie prietenească. Dar vă sfătuiesc să-mi destăinuiţi totul acum, nu mai târziu.

Coleraine se gândi o vreme, privind în gol. Arăta foarte rău. În cele din urmă, îşi ridică privirea spre Slider şi spuse, într-o apărare aproape copilărească.

— Nu erau asigurate. Primele ar fi fost astronomice. Aşa că oricum nu puteam cere

asigurarea.

— De ce nu le-aţi spus poliţiştilor că au fost furate? Cum speraţi să le obţineţi înapoi, altfel?

Coleraine nu răspunse, ci clătină doar neajutorat din cap, privind în jos.

— Şi de unde aţi avut bani să le cumpăraţi? Asta presupune o mulţime de bani economisiţi. Vreţi să-mi spuneţi ceva despre asta?

Coleraine îşi ridică privirea.

— Nu am ce altceva să vă mai spun, zise el, încordându-şi fălcile. Banii mei sunt problema mea personală.

Subterfugiile erau o pierdere de timp. Slider îl privi plictisit pentru o clipă, apoi îşi mută privirea în altă direcţie, jucându-se neatent cu obiectele de pe poliţa de deasupra căminului – un ansamblu eclectic potrivit pentru unul din articolele acelea din suplimentele de duminică. „Vedere de pe poliţa căminului meu”.

— Domnule Coleraine, trebuie să spun că nu mi-aţi zis nimic care să-mi satisfacă în vreun fel curiozitatea în această problemă. De fapt, mai curând contrariul. Când oamenii se poartă neobişnuit, de obicei există un motiv bun. Sau poate ar fi trebuit să spun un motiv rău, mai ales atunci când sunt implicate sume mari de bani…

Se întrerupse. Unul dintre lucrurile de pe cămin, care ajunsese acum sub degetele lui exploratoare, era un fir lung de mătase neagră,

înfăşurat în jurul unui mosor de alamă.

Prezenţa lângă ea a unei cutii cu capac de plastic, de „muşte” de pescuit îi spuse ce căuta acolo, dar Slider era interesat de faptul că mosorul de alamă era o cămaşă de cartuş de 0,38. O ridică.

— Ce este asta? întrebă el.

Coleraine îşi îndreptă privirea.

— Este o aţă de pescuit.

Părea surprins de întrebare.

— Mă duc la pescuit de păstrăvi. Este un hobby al

— Nu, voiam să aflu pe ce este înfăşurată? întrebă Slider.

Coleraine se încruntă.

— Ei, a ce seamănă? Este o cămaşă de cartuş. O am de ani de zile. Întotdeauna îmi ţin rezerva în ea. Îmi fac singur „muştele”.

— De unde o aveţi? întrebă calm Slider.

„De ce nu poartă detectivii lupe? Vino înapoi, lord Peter, totul este iertat!” Dar pe masă, lângă Coleraine, se afla o pereche de ochelari de citit. Slider se duse şi îi luă, iar apoi merse, cu cartuşul în mână, la lumină.

— Îmi puneţi cele mai ciudate întrebări, spuse Coleraine, părând pe jumătate iritat, pe jumătate uşurat.

Era evident că-i plăcea direcţia aceasta de întrebări sau, oricum, o prefera celeilalte.

— Socrul meu mi-a dat-o, cu ani în urmă. Stăteam în birou, discutând despre pescuit, şi el a scos-o din sertar şi mi-a dat-o. Spunea că îşi ţine întotdeauna aţa înfăşurată pe ea.

— Atunci, el are o armă? întrebă Slider, înclinând ochelarii ca să obţină o amplificare maximă.

— Doar vechiul lui revolver din timpul războiului. Suvenir. El a luptat de partea noastră, ştiţi. Nu ştiu dacă îl mai are. Ultima dată l-am văzut când era Marcus mic, şi bătrânul i l-a arătat. Trebuie să fi trecut vreo zece, doisprezece ani atunci.

Ah, da, iată, chiar deasupra bordurii: nişte litere mici, ştanţate. DC 143. Dacă era o coincidenţă, atunci merita să fie trecută în Cartea Recordurilor.

— Vă supăraţi dacă îl împrumut? întrebă Slider, politicos.

Capitolul 8

Aş fi putut să ajung judecător, numai că nu am ştiut niciodată latina

— Alo, Bill?

Inima lui Slider şi diverse organe adiacente tresăltară la auzul acelei voci.

— Visele mele au devenit realitate, spuse el.

Cât de des am ridicat receptorul, sperând să aud aceste cuvinte!

— Nu mai spune prostii, zise Joanna cu fermitate. Nu o să mai fii la fel de fericit când o să auzi de ce am sunat.

— Mă voi obişnui cu asta, promise el cu înflăcărare.

— Oh, taci din gură. Am primit un telefon de la Bob Preston. Era teribil de supărat. Se pare că nişte băieţi de-ai tăi s-au dus acasă la el şi i-au pus lui şi familiei sale întrebări despre Radek. Bietul Bob este distrus, gândindu-se că-l bănuiţi. M-a sunat să mă întrebe dacă ştiu ceva. Ce se întâmplă?

— Doar întrebări de rutină, spuse Slider cu prudenţă.

Joanna părea cu adevărat neliniştită.

— Ştii procedura.

— Doar nu-l bănuieşti pe Bob, spuse ea cu înverşunare. Este cântăreţ la corn, pentru Dumnezeu!

— Şi asta îl face imun la bănuieli?

— Da. Şi la fel şi pe cântăreţii la trombon, spuse ea sfidător. Nu poţi suspecta secţia de alămuri. Este ridicol.

— Oh, ştii care este procedura. Trebuie să punem întrebări tuturor, chiar şi numai ca să-i eliminăm.

— Mie nu mi-aţi pus întrebări.

— Tu nu aveai motiv.
— Şi concedierea este un motiv pentru crimă?
— Ascultă, este vorba doar despre rutină…
— Nu este o rutină pentru el, pentru soţia şi fiicele lui. Sunt foarte necăjiţi. Şi sunt îngrijoraţi că vor afla despre asta vecinii şi alţi copii de la şcoală. Oamenii vor începe să spună că nu iese fum fără foc. Trebuie să năvăliţi aşa în viaţa lor? Nu aveţi altceva mai bun de făcut?
El remarcă după tonul ei că-şi dăduse seama ce spusese, aşa că nu mai insistă. În loc de asta, zise:
— Nu o să mai fie deranjat. Ştii că nu avem nicio probă fizică pe care s-o folosim. Tot ce putem face este să căutăm motivul. A fost ucis un om. Trebuie să fim meticuloşi.
Urmă o pauză, iar când Joanna vorbi din nou, vocea ei era sfidătoare, dar plină de remuşcări.
— Să-ţi spun un lucru clar, Bill Slider. Eşti pe o cale greşită cu Bob. Niciun om care şi-a petrecut toată viaţa cântând la un instrument muzical nu va comite o crimă… nici măcar un oboist.
Era o încercare de glumă, iar el simţi cum un val de tandreţe îi inundă inima.
— Jo…
— Îţi spun eu, zise ea, ca şi cum el ar fi contrazis-o. Pe Radek nu l-a ucis niciun muzicant. Ţine cont de vorbele mele. Vei vedea că am dreptate.

— Sper, spuse el.

— Îl vei lăsa în pace pe Bob? întrebă ea după o pauză.

— Da. Nu o să mai fie deranjat.

— Nu-ţi dai seama cât îi înspăimântă legea pe oamenii obişnuiţi. Cei mai mulţi dintre ei nu deschid niciodată uşa ca să găsească un poliţist stând acolo. Este ca şi cum ar fi invadaţi de marțieni.

— Bineînţeles că-mi dau seama. Crezi că nu-mi dau seama cum sunt privit? Crezi că-mi place să fiu un marţian?

Vorbise mai călduros decât voia, şi ea spuse:

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic.

Urmă o tăcere stânjenitoare.

Adevăratul subiect de discuţie încerca din nou să iasă la suprafaţă. Slider trebuia să spună ceva.

— Jo, putem să ne întâlnim? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Despre ce?

— Dacă aş putea să-ţi răspund la întrebarea asta la telefon, nu ar mai fi nevoie să ne întâlnim, nu?

— Presupun că aşa este. Oh, Bill, nu ştiu. Nu va servi la nimic. Între noi s-a terminat totul.

— Nu-i adevărat. Dacă ar fi aşa, nu ai mai fi telefonat acum, enervându-te pe mine.

— Ai fost prietenul meu. Puteam să mă enervez pe tine, zise ea.

— Încă sunt prietenul tău. Orice s-ar întâmpla, nu poţi spune că nu există nimic între noi. Lasă-mă să te văd şi măcar să-ţi vorbesc, măcar atât.

Urmă o tăcere, iar el nu reuşea să-şi dea seama dacă ea va accepta sau nu. Se gândi că nici ea nu ştia. În cele din urmă, ea spuse, fără nicio tragere de inimă:

— Sunt liberă mâine seară.

El simţi cum era invadat de uşurare.

— În regulă. Bine. Minunat. Cred că voi reuşi să termin pe la şase, şase şi jumătate. Să trec pe la tine?

— Da, bine, spuse ea, cu o voce tot mai stinsă, ca şi cum ideea nu ar fi încântat-o prea mult.

Dar spusese că o să-l vadă. Era un început.

Slider era uimit de schimbarea „bietului" şi „bătrânului" Buster. Atunci când îl văzuse prima dată, acesta era energic şi agil, cu voiciunea şi mişcările unui om de cincizeci de ani. Acum, numai cu câteva zile mai târziu, venise să răspundă la uşă târându-şi picioarele ca un octogenar şi urca scările în faţa lui Slider încet, trăgându-se în sus pe balustradă. În salon, se aşeză pe un fotoliu, cu mâinile pe genunchi, perfect imobil, ca un bătrân care stă în casă şi aşteaptă să moară, cu ochi inexpresivi, cu muşchii slăbiţi, cu hainele mototolite şi cu faţa

atât de neclintită înainte, parcă în neorânduială din cauza durerii. Aici era justificarea vieţii lui Radek. Dacă măcar o singură persoană îl jelea atât de mult precum Keaton, atunci însemna că nu trăise degeaba.

— Îmi pare rău că vă deranjez din nou, domnule Keaton, începu Slider.

Keaton suspină şi spuse, cu un efort evident:

— Nu este nicio problemă. Nu am altceva de făcut.

— Vă descurcaţi bine? întrebă cu blândeţe Slider.

— Să mă descurc?

— Cu gătitul, cumpărăturile şi aşa mai departe.

— Oh, da… zise el, clătinând din cap. Nu-mi doresc nimic. Acum nu mai am pentru ce să trăiesc.

— Nu trebuie să spuneţi asta, protestă Slider, iar Keaton îşi ridică spre el o privire deprimată.

— Este realitatea, cum vă pot fi de folos?

— Am înţeles de la domnul Coleraine că sir Ştefan avea o armă… un revolver, de fapt.

— Da, spuse Keaton, fără a da vreo importanţă. Cel pe care l-a folosit în război. Îl păstra ca suvenir.

— Ştiţi unde îl păstra?

— În biroul sertarului său, în camera de lucru.

— Pot să-l văd şi eu, vă rog?

Keaton se ridică, nu fără efort, împingându-se

cu mâi- nile sprijinite pe braţele fotoliului.

Camera de lucru era vizavi de salon, o cameră mare şi frumoasă, mobilată cu un birou, un scaun, o masă pliantă, o canapea mare de piele şi un şir frumos de rafturi, dintre care cele mai multe erau dedicate partiturilor legate în piele. Mai era şi un pian, iar lângă fereastră se afla un pupitru magnific, din mahon şi alamă. Văzând că Slider îl remarcase, Keaton spuse:

— Obişnuia să lucreze aici. Oamenii nu înţeleg câte ore de pregătire şi exerciţiu implică interpretările lui.

Slider clătină din cap, compătimitor. „Interpretare” părea o alegere ciudată a cuvântului, până când observă că în faţa pupitrului, fixată de perete, era o oglindă lungă. Deci, îşi exersa efectiv „datul din mâini”, se gândi Slider, cu un zâmbet silit. Se privea în oglindă. Abia aştepta să-i spună Joannei.

Keaton merse greoi la birou şi deschise sertarul de sus, din partea stângă.

— Îl ţinea aici, zise el.

Slider se duse lângă Keaton.

— Sertarul nu era încuiat, de obicei?

— Oh, nu. Nu ar fi fost de niciun folos împotriva hoţilor, dacă trebuia să descuie sertarul ca să ajungă la el, zise Keaton, ca şi cum ideea era de o logică evidentă

— Îl ţinea şi încărcat?

— Desigur. Ce să faci cu o armă neîncărcată?

Trase şi mai mult sertarul şi se aplecă să se uite înăuntru.

— Ciudat. Probabil că i-a schimbat locul.

— Arma nu este acolo?

— Nu. Muniţia este, dar…

Scoase afară o cutie veche, decolorată şi înnegrită de timp, cu litere şterse: DC 43. Căută în fiecare sertar, încet, cu migală.

— Nu pot să-l găsesc. Probabil că l-a pus în altă parte. Mă întreb de ce?

Se îndreptă, încruntându-se.

— Este important? Va trebui să cercetăm casă?

— Nu, nu cred, spuse Slider. Vă amintiţi când l-aţi văzut ultima dată?

O lumină mohorâtă inundă faţa lui Buster şi gura lui se strâmbă ca a unui copil care tocmai primise o linguriţă de spanac.

— Oh, Dumnezeule, ce vreţi să spuneţi? Adică, a fost chiar arma lui? Cineva l-a împuşcat cu propria-i armă?

— Nu ştiu sigur, dar aşa se pare.

— Oh, dar este groaznic! zise el, icnind, nevenindu-i să creadă. Ce lucru urât, îngrozitor! Nu am ştiut. Nu m-am gândit nicio clipă că…

Clătină din cap, agitat de enormitatea faptului. Cât de ciudaţi sunt oamenii, se gândi Slider. În mijlocul măcelului războiului, faptul că cineva fusese împuşcat în ziua de Crăciun era

considerat drept cea mai cumplită depravare.

Patruzeci şi opt de ore mai târziu, ar fi fost doar un alt cadavru.

— Dacă cineva a furat revolverul lui sir Ştefan, îl îndemnă Slider, ar fi util dacă v-aţi aminti când l-aţi văzut ultima dată în sertar, la locul lui obişnuit.

— Ca să vă ofer un „terminus a quo”, da, înţeleg, zise Buster îndatoritor.

„La naiba, ce educaţie capeţi în slujba asta, se minună Slider. Mai bine decât la şcoala de gramatică”.

— Dar nu am fost jefuiţi. Şi este imposibil ca sir Ştefan să-l fi pierdut, căci mi-ar fi spus-o.

— Deci înseamnă că a fost luat de un vizitator sau poate l-a împrumutat cuiva?

—” Sunt sigur că nu a făcut asta. Era foarte atent cu el. Nu-l lăsa niciodată pe Marcus să-l atingă, de exemplu, indiferent cât de mult l-ar fi rugat. Ştiţi cât de fascinaţi sunt băieţii de armele de foc.

— Din nefericire, cum nu era încuiat, oricine venea în casă şi rămânea singur câteva clipe putea să-l ia. Vă amintiţi când l-aţi văzut ultima oară?

— Staţi, staţi, lăsaţi-mă să mă gândesc. Sunt sigur că a fost…

Keaton îşi strânse un braţ la piept, îşi sprijini celălalt cot de el şi apoi bărbia în palmă,

gândindu-se profund. În cele din urmă, faţa i se lumină.

— Da, bineînţeles, ştiam eu că era ceva! A fost duminică după-amiază, când i-am adus ceaiul. Stătea în camera aceasta, de obicei, iar când am intrat cu tava, l-am văzut stând la birou şi curăţându-l, pistolul, vreau să spun. Îmi amintesc pentru că mie nu-mi place mirosul de ulei şi voiam să-i spun să aibă grijă să nu verse pe covor, dar până la urmă nu i-am mai spus-o, căci era cam nervos şi nu voiam să isc o ceartă.

Îl privi pe Slider plin de speranţă, ca şi cum ar fi aşteptat o laudă.

— Duminică după-amiază, categoric.

— Foarte bine, spuse Slider. Acum vă rog să vă gândiţi foarte bine şi să-mi spuneţi cine a venit în vizită aici, între acel moment şi miercuri.

— Oh, dar nu a venit nimeni, zise Buster repede. Nu avem vizitatori de acest gen.

— De ce gen? întrebă Slider, amuzându-se în taină.

Parcă vedea nişte vizitatori oacheşi, cu măşti pe faţă, sunând la uşă şi spunând: „Hoţii, domnule, am venit să vă furăm arma. Putem să urcăm?”

— De fapt, de niciun gen. Nu a venit nimeni… sau, oricum, nu a fost primit nimeni, pentru că au trecut oameni pentru colete şi genul acesta de lucruri.

— Domnul Coleraine mi-a spus că a fost aici marţi, ca să-şi vadă socrul.

— Oh, vă referiţi la familie? Nu m-am gândit că vă refereaţi la persoane pe care le cunoaştem. Da, Alee a fost aici marţi dimineaţă.

— La ce oră?

— Pe la nouă şi jumătate. M-am mirat că a trecut pe aici atât de devreme, dar mi-a spus că era în drum spre serviciu.

— Dumneavoastră i-aţi deschis?

— Bineînţeles.

— Şi apoi?

— Nu înţeleg.

— L-aţi condus la etaj sau a urcat singur?

— L-am condus în salon şi apoi m-am dus să-l chem pe sir Ştefan. Era încă în dormitor. Nu se scoală atât de devreme decât dacă are vreun angajament.

— Deci, domnul Coleraine a rămas singur aici, pentru câteva minute?

Buster făcu ochii mari.

— Doar nu sugeraţi că…

— Nu sugerez nimic. Trebuie să ţin cont de fiecare posibilitate, chiar şi numai pentru a o elimina.

— Dar Alee n-ar fi… nu puteţi crede că el sau Marcus…

— Marcus? Marcus era cu el?

— Nu, nu, dar l-a vizitat pe bunicul lui marţi

după-amiază. A fost supărător – tocmai plecam. Dar sir Ştefan l-a primit aici, câteva minute.

— L-a lăsat vreo clipă singur pe Marcus?

— Nu ştiu. Eram la parter. Eram foarte neliniştit, căci urma să întârziem la repetiţie şi nu ne plăcea deloc să nu fim punctuali. Tinerii sunt atât de necugetaţi, l-am spus când a sosit, că eram gata de plecare, dar el tot l-a ţinut un sfert de oră pe sir Ştefan şi l-a enervat.

— L-a enervat? Cum?

— Nu ştiu. V-am spus. Eram la parter. Vreo prostie, cred. Marcus poate fi foarte enervant.

— Şi cine altcineva a mai fost aici, între duminică, ora ceaiului, şi miercuri, la prânz?

— Nimeni. Absolut nimeni.

— Sunteţi sigur? Niciun prieten, nicio rudă, oricâtă încredere ar prezenta? Niciun cititor de contoare, vreun instalator, vreun comis-voiajor, vreun geamgiu sau vreun tămăduitor misionar?

Keaton se încruntă.

— Nimeni. Sunt foarte sigur. Şi nu cred că este un subiect de glumă.

— Îmi pare rău. Ştiţi de ce a fost aici Alee Coleraine? Aţi auzit conversaţia lui cu sir Ştefan?

— Nu am fost în cameră. M-am dus să fac cafea. Sir Ştefan voia cafea. Alee refuzase. Când am intrat cu tava, atmosfera părea destul de încinsă. Sir Ştefan era de-a dreptul furios, iar Alee stăruia pe lângă el.

— Ştiţi în ce problemă?

— Cred că îi cerea bani, spuse Buster, strângând din buze dezaprobator. Nu era prima dată. Întotdeauna există oameni dornici să cheltuiască bani pe care nu i-au câştigat.

Din nou bani, se gândi Slider. Lucrurile se legau destul de frumos.

— Credeţi că sir Ştefan l-a refuzat?

— Categoric. El considera că oamenii trebuia să se sprijine pe propriile puteri, aşa cum făcuse şi el, întotdeauna.

— Înţeleg. Şi sunteţi sigur că nu a mai venit nimeni altcineva să-l vadă pe sir Ştefan?

— Da. Dar sunt la fel de sigur că nici Alee, nici Marcus nu au nicio legătură cu moartea lui. Îi cunosc, îi cunosc de foarte, foarte mulţi ani. Nu este genul lor să facă aşa ceva. De fapt…

Se opri ezitând, fiind evident că se gândea la ceva.

— Da? îl îndemnă Slider. V-aţi gândit la altceva?

— Nu, zise el, apoi repetă cu mai multă siguranţă – nu. Voiam să spun că, în felul lor, erau ataşaţi unii de ceilalţi. Nu trebuie să judeci după aparenţe. Oamenii se ceartă deseori cu cei pe care-i iubesc cel mai mult.

— Domnul Coleraine mi-a spus acelaşi lucru, ieri.

— Da, da, vedeţi? spuse Keaton cu înflăcărare.

Slider zâmbi liniştitor.

— Vă asigur că eu nu gândesc niciodată după aparenţe. Eu întorc întotdeauna toate pietrele. Este uimitor ce poţi descoperi sub ele.

— Chiar aşa, spuse Keaton.

Animaţia îi dispăru de pe faţă şi el se întoarse, brusc, la apariţia durerii.

Neajunsul, atunci când eşti om, se gândi Slider în timp ce pleca, este că plăcerea se termină atât de repede, în timp ce nefericirea continuă perioade mari de timp, imposibil de digerat.

La trecerea lui Slider, Nutty Nicholls era în ghereta din faţă. Nutty, un scoţian solid de pe tărâmurile udate de ploaie ale nord-vestului îndepărtat, cântase odată la un concert de caritate aria *„Queen of the Night”,* din Flamui fermecat şi de atunci era cunoscut ca poliţistul cu „coloratura” sau, ocazional, fără „biluţe”

Ultima variantă era evident nejustificată, dar Nicholls ’ zâmbea şi continua să cânte cu uşurinţă. Era o interpretare exersată şi şlefuită până la perfecţiune – îi spusese el lui Slider – într-o parte a lumii unde nu era nimic altceva de făcut, unde nu exista poluare în aer, care să dăuneze coardelor vocale.

Îl strigă pe Slider.

— Am un mesaj pentru tine, Bill. Un telefon anonim, nici mai mult, nici mai puţin, la care ţi-a fost lăsată o adresă. Te-aş felicita pentru o

întâlnire secretă, dar vocea era fie a unui bărbat, fie a doamnei cu barbă din bâlciul de la Scrubs.

— Era un tip, şi nu genul meu, spuse Slider, apropiindu-se ca să ia foaia de hârtie.

Pe ea era scrisă, în stilul optimist al lui Paxman, adresa lui Coleraine.

— Are vreo legătură cu criminalul tău? întrebă Nicholls, rostogolindu-şi „r”-urile într-un mod superb. Nu e adresa ginerelui?

— De unde ştii? întrebă Slider amuzat.

— Era pe fax, când Melaren a primit raportul despre spargere.

Deci, ginerele este în ramă?

— Ca un *Gainsborought,* răspunse Slider şi se gândi la Lenny Picket.

Dar nu ca un Constable.

— Barrington este aici?

Nutty clătină din cap.

— Nu s-a întors încă. Omul ăsta capătă o toleranţă destul de mare pentru prânz.

— Crezi că este vorba despre prânz? Am observat că nu-i mai funcţionează toţi cilindrii în ultima vreme.

Nicholls îşi înălţă o sprânceană.

— Crezi că se îndreaptă spre o cădere nervoasă? Mă întrebam şi eu. Ştii că azi-dimineaţă a coborât aici şi a căutat prin coşurile de hârtii?

— A găsit ce căuta?

— A găsit două agrafe de birou în camera de interogatorii şi a intrat direct în suprasarcină. Mi-a povestit Paxman. Rezultatul este că avem un decret nou, încă umed, abia ieşit din presă.

Făcu semn spre un document din coşul de „primiri”.

— Către toate departamentele: agrafele de birou nu trebuie aruncate, ci păstrate şi refolosite. Supraveghetorii departamentelor trebuie să facă verificări regulate ale coşurilor de gunoi, ca să verifice dacă această instrucţiune este urmată.

Slider clătină din cap, cu tristeţe.

— Joacă doar pentru popularitate. A ales calea uşoară.

— Nu mă surprinde, continuă Nutty. Toată treaba aceea cu ucigaşii din magazin – Ministerul de Interne, Ministerul de Externe şi toţi ceilalţi care-i cereau să caute răspunsuri – iar apoi tu, care n-ai vrut să-ţi iei transferul. De câte ori intră în birou şi te vede, i se urcă sângele la cap.

— Crezi că este greşeala mea? protestă Slider.

— Dacă vrei să cinezi cu diavolul, îţi trebuie o lingură lungă, spuse Nicholls în stilul enigmatic al scoţienilor. Ai avut destule probleme, dar el a avut de patru ori mai mult. A avut parte şi de distracţiile tale.

— Ăsta este rolul şefilor.

— Oh, ştiu, zise Nicholls liniştit. Doar am menţionat-o.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea Slider în clipa aceea era să fie făcut să-i fie milă de Ivan cel Groaznic Barrington; era acelaşi lucru cu a fi într-un lift cu un om care-şi mută singur mobila. Se răsuci să plece, apoi se întoarse ca să spună:

— Oh, şi întâmplător, am o întâlnire cu o doamnă.

Nutty zâmbi.

— Voi, englezii!

— Problema cu revolverele este că tuburile de cartuş sunt trecute în cameră, aşa că până nu găsim arma, nu putem fi siguri că se potriveşte, spuse Swilley.

— Obsesia asta cu armele este doar o invidie faţă de bărbaţi, Norma, sublinie Atherton.

— Tâmpenii, replică ea.

— Dacă le ai, fă-le să răsune, spuse Atherton.

— Sunteţi nişte idioţi, zise cu amabilitate Norma.

Stătea deasupra biroului, sprijinindu-şi greutatea în mâini, ca o fată Coca-Cola din anii 1950. În mod normal, asta l-ar fi făcut pe Mackay să-i saliveze la picioare, dar, ca emulaţie a vechiului său partener, Hunt, acesta îşi cumpărase recent o Golf GTI, şi toate poftele sale deviaseră acum spre piesele mecanice ale motoarelor.

Acum, tot ce-i trecea prin minte era o pereche suplimentară de superfaruri cu halogen Bosch, de care îşi legase inima.

— Totuşi, există şanse destul de mari să vorbim despre arma corectă, zise el. Acelaşi gen de muniţie, şi nu un tip foarte comun. Revolverul lui Radek era ţinut încărcat şi încuiat într-un sertar, iar Coleraine ştia unde anume. A fost în casă şi a rămas singur suficient de mult timp ca să-l fure.

— Este un început bun, dar nu este o probă, spuse Slider. Norma are dreptate. Trebuie să găsim arma şi asta înseamnă că trebuie să aflăm unde s-a dus ucigaşul, după crimă. Care sunt ultimele noutăţi în privinţa aceasta?

— Avem mai multe rapoarte pe care să le urmăm, zise Beevers, uitându-se la hârtiile lui. O femeie a văzut un bărbat într-un palton de sibir, care părea foarte nervos, mergând pe Queensway. Spunea că era tânăr şi de înălţime medie, cu părul blond. Dar nu avea pălărie.

— Ar fi cu atât mai bine să-l recunoască fără pălărie, presupunând că este omul nostru, preciză Atherton.

— Presupunând, spuse Beevers. Apoi, este un băiat cu pălărie şi palton maro-deschis, care a ieşit alergând din metroul de pe Bond Street, pe la trei şi douăzeci, dar martorul nu ştie dacă era de sibir sau nu. A traversat strada în fugă şi a luat-o pe James Street. Şi mai este un băiat

blond, comportându-se suspect, la White City, în faţa centrului BBC...

— Nu este mereu câte unul acolo? zise Slider.

— Probabil că era Jimmy Saville, spuse Atherton.

— ... tot pe la ora trei, dar nu purta niciun palton, deşi avea un bagaj mare, aşa că este posibil să le fi băgat înăuntru. Transpira şi părea nervos. S-a învârtit o vreme pe acolo şi apoi a sărit în autobuzul 72, luând-o spre nord, când maşina s-a oprit la intersecţie.

Răsfoi paginile din spate.

— Echipa Antiterorişti a primit şi ea raportul ăsta. Aceştia trei sunt cei mai promiţători. Mai sunt câteva zeci, bineînţeles – bărbaţi, femei, pălării, paltoane, pachete şi fiecare staţie de metrou.

— Ei bine, continuaţi, spuse Slider. Trebuie să apară ceva. Obţineţi portretele robot ale acestora trei, pentru început. Şi încercaţi cu o fotografie a lui Coleraine, vedeţi dacă produce vreo reacţie.

— Dar, şefule, zise Anderson, dacă Coleraine voia să-l termine pe bătrân, doar nu era atât de tâmpit încât să folosească chiar arma lui Radek, când putea fi dovedit că ştia despre ea şi că a avut şansa să o fure. Şi când are o cămaşă de cartuş pentru ea, pusă deasupra căminului, ca să o vadă toată lumea.

— Probabil că n-a acordat nicio atenţie cămăşii de cartuş, spuse Norma. Este acolo de atâta timp…

— Face parte din mobilier, adăugă Atherton.

— Ei bine, pentru un cetăţean obişnuit, care se supune legilor, nu este uşor să facă rost de o armă, spuse Slider. Trebuia să se descurce cu ce avea – şi probabil că l-a tentat, stând acolo încărcată, pregătită şi la îndemână.

— Poate că voia să o pună la loc, mai târziu, sperând că nu va face nimeni legătura, sugeră Norma. Nu toată lumea ştie că putem să ne dam seama din ce armă s-a tras.

— Să nu-l uităm nici pe fiu, zise Atherton. Şi el ştia că arma era acolo şi ar fi avut o ocazie destul de bună ca să o fure.

— Nu ştim asta, obiectă Norma. Nu ştim dacă a fost lăsat singur.

— Nu ştim nici că nu a fost lăsat singur.

— Şi care ar fi motivul lui? întrebă Mackay.

— Acelaşi, banii, spuse Atherton. Din câte am aflat până acum despre Marcus, este un mic ticălos imoral şi egoist, care l-ar fi vândut pe bunicul lui pentru dinţii de aur ai acestuia.

— Tu i-ai cercetat trecutul, nu-i aşa? interveni Slider, ca să impună puţină ordine în conversaţie. Să auzim.

— Marcus al nostru e un băiat rău, zise Atherton. La şcoala pregătitoare i s-a pus

eticheta „putea mai mult” – deştept, dar leneş, incapabil să înţeleagă disciplina şi înclinat să se creadă prea tare. Directorul cu care am vorbit era destul de tulburat şi puţin cam prevăzător; îi plăcea băiatul, în ciuda tuturor acestora, dar îi era teamă că-i voi spune că a luat-o pe un drum rău.

— Profetic, aprobă Slider din cap.

— După şcoala pregătitoare, a mers la Harrow, reuşind să între ca prin urechile acului. Nu erau prea dornici să-l primească, dar a obţinut o bursă. În plus, mama lui Coleraine era o Russell, iar bărbaţii din familia ei mergeau acolo de o sută cincizeci de ani.

— Finul lui Coleraine, Henry Russell? îşi aminti Slider.

— Este un văr de-al doilea, da. A fost la Harrow în aceiaşi timp şi a prezentat un contrast nefericit cu Marcus, care probabil a ajutat la consolidarea comportamentului său rău. Oricum, Marcus a fost eliminat până la urmă, pentru interpretarea unei versiuni adolescentine de fraudă organizată: se oferea să facă rost de bilete la evenimentele populare – baluri studenţeşti, concerte pop şi altele – lua bani în avans şi apoi nu livra biletele. Unul dintre băieţi s-a plâns tatălui său şi balonul a explodat. Coleraine a reuşit să muşamalizeze totul, plătindu-i pe toţi băieţii cu banii lui – Marcus îi

cheltuise pe ceilalţi, bineînţeles – aşa încât şcoala nu a apelat la poliţie, dar a insistat ca Marcus să plece. Aşa că a mers la un meditator două trimestre, şi-a luat examenele şi a plecat la universitate.

— Ce a studiat? întrebă Mackay.

— Ştiinţe economice. Am vorbit cu profesorul lui, care mi-a spus că tatăl voia ca băiatul să studieze Dreptul, dar acesta nu avea calificativele – un alt motiv de fricţiune. Încă de la început, Marcus nu a făcut nicio încercare să se ţină de treabă şi să respecte regulile. Se ţinea de întâlniri, fete şi petreceri cu beţii – profesorul crede că era interesat şi de droguri reconfortante – şi intra regulat în probleme minore. Nimeni nu a fost surprins când a renunţat. De atunci locuieşte într-un apartament pe Bayswater şi cheltuieşte bani – probabil pe ai tatălui său, căci nu a muncit nici măcar o zi, toată viaţa lui.

— Pare un adevărat drăgălaş, spuse Norma ursuză.

— Care este legătura cu Steve Murray? întrebă Anderson.

— L-a cunoscut la un concert Radek, la Festival Hali. Marcus se învârtea prin culise, sperând să-l tapeze pe bunic de câţiva dolari. Murray se învârtea sperând că Kate Apwey nu va fi nevoită să treacă la orizontală cu bătrânul ticălos. Cei

doi amici singuratici s-au întâlnit şi au devenit prieteni. Citind printre rânduri, Murray avea un furnizor, iar Marcus era risipitor cu banii lui, aşa că era evident că erau făcuţi unul pentru celălalt.

— Stai puţin, vrei să spui că Marcus era dependent? întrebă Slider.

— Nu, doar un consumator ocazional. Aproape că ai fi putut să-l placi mai mult dacă era, măcar atunci ar fi avut o scuză. Dar este doar un mic parazit autoindulgent.

— Încep să am senzaţia că nu-l placi, spuse Slider într-o doară.

— Mă dezgustă, zise Atherton.

— Poate că este un puşti răsfăţat, dar asta nu-l face criminal. Din câte ai spus, tatăl lui îi furnizează banii. De ce şi-ar fi asumat riscul să-şi ucidă bunicul, când putea să aibă orice, cerând? Oricum, banii lui Radek ajung la Fay, nu la Marcus.

— Este mult mai probabil ca taică-su să simtă imboldul, dacă el plăteşte pentru obiceiurile încântătoare ale fiului său, fu de acord Norma.

— Am ajuns tot acolo, nu-i aşa? spuse Melaren, cât de bine putea.

Tocmai terminase de mâncat un pachet de Mevitle's Chocolate Homeweat şi pescuia bucăţele de ciocolată moi din colţurile gingiilor, cu degetul mic.

— Adică, dacă bătrânul „dă ortul popii" şi

bătrâna rămâne cu „potul”, banii ar ajunge tot la el. Ea l-ar ţine în palme.

— Engleza este o limbă atât de frumoasă, când este vorbită de un expert, spuse admirativ Atherton. De ce nu ar fi visat Marcus şi Murray toată scena, într-un moment de trândăvie – de care, să fim sinceri, nu duceau lipsă – doar pentru distracţie? Ideea de a trece banii de la un bunic zgârcit la o mamă influenţabilă şi generoasă era doar un stimulent suplimentar.

— Faci nişte presupuneri destul de largi, îi reproşa Slider. Care au fost mişcările lui Marcus în ziua aceea?

— Ah, asta este partea cu adevărat interesantă, zise Atherton. El spune că a lenevit acasă toată dimineaţa, ceea ce pare adevărat. A plecat de acasă la prânz şi s-a dus să-l vadă pe Murray, a ajuns acolo la unu şi jumătate şi a rămas toată seara. Murray confirmă totul ca un membru cu cotizaţia la zi. Deci pentru perioada crucială sunt fiecare alibiul celuilalt.

— Ce convenabil, zise Slider, obosit.

— Condamnabil, nu-i aşa? Covent Garden fiind aşa cum este, probabil că erau sute de oameni acolo, din care unii probabil să-l fi văzut pe Marcus sosind. Problema este să-i găseşti.

— Stai puţin, zise Anderson. De unde ştia Marcus că Murray va fi acolo? Murray a anunţat că era bolnav în dimineaţa aceea. Ar fi trebuit să

fie la muncă. Marcus ar fi ştiut, nu?

— Corect. Dar dacă Murray nu era acolo, Marcus urma să se ducă la Operă şi să-şi ia cheia ca să între. Murray este un suflet prietenos. Le dă voie amicilor lui să-i conducă treburile, spuse Atherton, ridicând din umeri.

Ca alibi, este ca o vestă din plasă – se potriveşte bine, dar este plină de găuri.

— Este un alibi mai bun decât al lui Coleraine, atrase atenţia Norma.

— Ceea ce nu înseamnă absolut nimic, ripostă Atherton.

Slider întrerupse schimbul de replici spirituale.

— Aici este ceva. Marcus a plecat de acasă la ora douăsprezece şi a ajuns la Murray la ora unu şi jumătate. O oră şi jumătate pentru un drum de o jumătate de oră. Unde este timpul lipsă? Să presupunem că s-a întâlnit cu Murray la ora douăsprezece şi jumătate, undeva în apropierea biroului?

— Ai spus că Marcus i-a telefonat la douăsprezece fără un sfert şi au terminat convorbirea la douăsprezece, zise Norma. Ar fi putut aranja o întâlnire. Se potriveşte. Dar ce ne interesează asta pe noi?

— Crezi că sunt implicaţi amândoi, şefule? întrebă Atherton. Că s-au întâlnit ca să aranjeze crima?

— Nu, nu-mi pot imagina asta. Dar să

presupunem că Marcus a intrat în ceva mai rău decât criza financiară obişnuită şi că, după ce s-au întâlnit şi a auzit despre asta, Coleraine a plecat acasă, disperat, şi a hotărât că singura ieşire era uciderea lui Radek…

— Dar luase pistolul cu o zi înainte, spuse Mackay.

— Poate că planificase dinainte, zise Atherton. Întâlnirea cu Marcus ar fi putut fi întâmplătoare.

— Dacă a plănuit dinainte, de ce nu şi-a găsit Coleraine un alibi? întrebă Norma.

— Amatorul tipic. În regulă, poate că nu a fost planificat. Poate că nu luase arma pentru asta. Poate că Radek i-l împrumutase pentru vreun motiv, iar faptul că îl avea la el i-a dat ideea crimei.

— În orice caz, s-a întâmplat ceva acolo şi probabil că intervalul douăsprezece-şapte are legătură cu crima, zise Slider. Şi sunt sigur că sunt implicate şi picturile. Cei de la Christie’s au spus că erau o investiţie foarte bună, probabil au să aducă un profit bun după o perioadă scurtă de timp, cum ar fi un an. De ce le-a cumpărat? De ce nu le-a asigurat? De ce nu a raportat furtul?

Urmă o tăcere generală, ca răspuns la aceste întrebări.

— În regulă. La treabă, spuse Slider. Vreau să aflu situaţia afacerilor lui Coleraine. Norma, tu te pricepi la cifre. Află cine sunt revizorii

contabili, vorbeşte cu ei şi la bancă – a firmei şi cea a lui, ca particular. Orice neregularităţi, tranzacţii neobişnuite, schimbări de tipar – ştii procedura.

— Da, domnule.

— Apoi, vreau să aflu dacă Coleraine s-a întâlnit cu Marcus în ziua aceea. Restaurante, cafenele, tavernele din zonă – probabil că s-au aşezat undeva ca să discute.

— Asta pare o treabă pentru Superman, murmură Norma, privindu-l pe Atherton.

— Da, aşa este, aprobă Slider. Dar, dacă nu găseşti nimic, încearcă la vânzătorii stradali, vânzătorii de ziare, la toată lumea. Dacă s-au plimbat pe străzi discutând, probabil agitaţi, trebuie să-i fi remarcat cineva, ia-l pe Anderson cu tine. Te va ajuta să rezişti tentaţiei. Şi vreau să fie verificat alibiul lui Coleraine în legătura cu ora la care a ajuns acasă. Mackay, Melaren, încercaţi la staţia de metrou, la vecini, găsiţi pe cineva care l-a văzut sosind sau plecând din nou.

— Şi tu, şefule? întrebă Atherton.

— O să urmăresc o idee. Mă voi întâlni cu o doamnă, să discutăm despre un câine.

CAPITOLUL 9

Este un joc cu două echipe

Era destul de vizibil că Helena Goodwin

plânsese deasupra tastaturii; pleoapele îi erau umflate şi nările roşii, deşi îşi refăcuse machiajul şi părea liniştită când îl lăsă pe Slider să între.

— Alee – domnul Coleraine – nu este aici astăzi, spuse ea pe un ton răstit. Eu am venit doar ca să încerc să mai recuperez din treaba care este de făcut, cât timp este linişte.

— Este în regulă, spuse Slider. Chiar cu dumneata voiam să vorbesc.

Aruncă o privire la ceas, deşi ştia exact ce oră era.

— Nu ştiu la ce oră vă gândeaţi să închideţi, dar este oare prea devreme să vă fac cinste cu ceva de băut? Nu vă supăraţi că o spun, dar lăsaţi impresia că v-ar prinde bine aşa ceva.

Ea îşi întoarse capul în altă parte.

— Îmi pare rău. Probabil că arăt ca o epavă.

— Deloc, dar circuitele mele de compasiune se activează continuu şi fac ravagii printre cele logice. Ce ziceţi de un pahar mare de gin cu apă tonică? Am nişte umeri pe care se poate plânge foarte bine.

Ea ÎI privi cu prudenţă, ca şi cum nu ar fi fost sigură cât de mult îi oferea el, iar apoi îi întoarse un zâmbet slab şi tremurător.

— Sunteţi foarte convingător. În regulă, ajunge pentru astăzi. Puteţi aştepta până când încui peste tot?

Puţin mai târziu, erau aşezaţi într-un colţ

confortabil, dintr-o cârciumă luminată slab, pe St. Martin's Lane. În jurul lor era clientela obişnuită de după-amiază, formată din câţiva bărbaţi anonimi în haine de tweed, citindu-şi ziarele, doi reporteri cu valize umflate şi ochi mari, umflaţi, stând la bar cu două pachete de Embassy, două brichete de aur şi două scotch-uri duble în faţa lor şi câteva cupluri suburbane dichisite excesiv şi cu timp de pierdut.

Era evident că domnişoara Goodwin se gândise profund în perioada lungă de absenţă a lui Slider, care se dusese la bar şi încercase să fie servit de o blondă fardată, atât de machiată, încât era aproape vânătă. Pentru că, atunci când el se aşeză lângă ea pe bancheta de pluş, Helene Goodwin zise:

— Cred că sunt câteva lucruri pe care trebuie să le ştiţi despre Alee Corelaine şi despre mine.

Afirmaţia, împreună cu ochii roşii îi spuseră lui Slider totul, dar el ridică spre ea paharul şi, în timp ce ea lua o sorbitură terapeutică, spuse:

— Aş fi fericit să-mi spuneţi tot ce doriţi. Vă asigur că sunt foarte discret.

— Da, aşa şi păreţi, zise ea, privindu-l. Spuneţi-mi, se întâmplă des ca oamenii să-şi deschidă sufletul în faţa dumneavoastră? Păreţi genul de om care are copii care îl adoră.

— Ei bine, aveţi dreptate, pe jumătate, spuse el, cu un zâmbet melancolic. Poliţiştii stau acasă

atât de puţin, încât este greu să păstreze o viaţă familiară, fără foarte multă răbdare din partea restului familiei. Cine are grijă de băieţelul dumneavoastră azi?

— Este cu mama mea. Ea îl cere tot timpul, dar locuieşte în Sussex, aşa încât este uneori o problemă să-l duc la ea.

Bău din nou.

— Nu cred că sunt o mamă bună. Uneori am impresia că ar fi mai bine să-l las la ea în permanenţă. Oricum, el pare să o placă mai mult pe ea decât pe mine. Spune că „bunica este mai amuzantă decât tine”.

— Dumneavoastră aveţi de înfruntat stresul muncii, zise Slider. Nu este niciodată o comparaţie corectă.

— Aşa este.

— Cu ce se ocupă fostul dumneavoastră soţ?

— Este consultant în management, spuse ea.

Întâlni privirea lui Slider şi continuă:

— Aşa încât avea o mulţime de ocazii să facă nişte comparaţii, pe drept sau nu, în timp ce călătorea prin ţară. Mama m-a avertizat să nu mă mărit cu el. Mi-a spus că nu era suficient de stabil. Nu este ciudat cum nu ascultăm exact sfaturile bune? Dar atunci când el a plecat, ea a spus că era vina mea, că mi-am păstrat slujba şi că nu eram o femeie de casă.

— Sunteţi demult singură?

— De aproape patru ani. Mick m-a părăsit exact după ce domnul Antrobus s-a pensionat şi eu m-am transferat la Alee. Presupun că de aceea s-a întâmplat totul – între el şi mine. Eram într-o stare de vulnerabilitate.

— Iar el era acolo. Nimic nu apropie mai mult decât apropierea.

Ea zâmbi.

— Adevărat. Dar Alee are foarte mult farmec. Probabil că nu l-aţi văzut în forma lui cea mai bună.

— Nu am vrut să-l critic, zise el repede. Deci, cum s-a întâmplat exact?

— Oh, în stilul obişnuit, răsuflat. Al naibii de banal, numai că atunci când ţi se întâmplă ţie, totul pare nou şi original, bineînţeles. Am lucrat până târziu împreună, de câteva ori, am început să mergem să bem câte ceva, în drum spre casă, din când în când. Apoi au urmat mese împreună şi weekend-uri la serviciu. Într-o sâmbătă seara, am mers la cină şi am rămas atât de târziu la restaurant, discutând şi râzând, până când metrourile s-au oprit din circulaţie, aşa încât el a insistat să mă ducă acasă cu taxiul. L-am invitat să între. Ben era în Sunssex, iar Fay la o expoziţie de textile la Bruxelles.

Ridică din umeri, elocvent.

— Crescendo-ul muzicii, lumini slabe, aranjamentul, lumina focului şi expresii extatice.

Scena folosită până la saturaţie pe ecran.

— Însă l-aţi iubit.

— Nebuneşte. Dar de ce vorbiţi la trecut?

— Am presupus, din faptul că plângeaţi şi nu mai dormiţi nopţile, că totul s-a terminat între voi. Iertaţi-mă dacă m-am înşelat.

— Nu, nu v-aţi înşelat. Se apropia demult, dar eu am încercat să mă păcălesc singură. Am fost nevoită să ajung la concluzia că, indiferent ce spune, nu o să-şi părăsească niciodată soţia pentru mine. De fapt nici nu sunt sigură dacă a spus-o vreodată serios sau a fost doar un mod de a mă duce cu vorba. Nu i-am spus nimic încă – presupun că este vorba de laşitate sau de speranţa că nu mai pot încă să scap cu bine din asta.

Suspină şi rămase tăcută o clipă.

— Este ciudat cum continui la nesfârşit ceva ce ştii că îţi face rău, speranţa că nu va fi aşa. Şi cea mai mare parte a timpului nici nu era ceva plăcut – să te învârteşti de colo-colo, prefăcându-te, fiind dezamăgită, simţindu-te umilită. Partea frumoasă, când eram cu el şi îmi făcea plăcere asta, reprezenta cam zece la sută, iar partea rea, nouăzeci la sută. De ce o facem?

Îşi goli paharul şi îl puse pe masă.

— Credeţi că aş mai putea primi unul?

Remarcând uşoara lui ezitare, ea îi căută privirea şi spuse:

— Nu vă faceţi griji, nu mă îmbăt.

— Nu este vorba de asta, spuse el repede. Doar că nu voiam să vă întrerup şirul.

— Sunteţi foarte sincer, nu-i aşa? zise ea, cu curiozitate.

— Nu ar avea niciun rost să fiu altfel cu o femeie atât de inteligentă ca dumneavoastră.

— Mă supraestimaţi.

Ochii ei se umplură brusc de lacrimi, pe care încercă să le îndepărteze clipind.

— Aş vrea să fiu minţită, ca orice altă femeie. Este mult mai plăcut decât adevărul. Dar interesul dumneavoastră profesional este mai bun decât nimic.

— Interesul meu este profesional, cât şi personal, zise Slider, susţinându-i privirea, şi acesta este adevărul. Altfel aş fi putut trimite pe altcineva să vorbească cu dumneavoastră.

— Mulţumesc, spuse ea, puţin cam nesigur. Vă cred. Acum, vă rog să fiţi atât de amabil şi să-mi aduceţi un gin. O să-mi suflu nasul şi o să-mi revin. Apoi vă voi spune restul.

Slider se duse la bar, simţindu-se atât plin de speranţă, cât şi posac. O secretară bună ştie multe despre afacere, cât şi despre viaţa personală a şefului, iar amantei i se spun lucruri care sunt ascunse soţiei. Iar dacă ea avea ceva împotriva lui Corelaine, era foarte probabil să-i spună totul. Mohorârea era creată de recitalul ei

cu atât de vechea poveste şi de amintirea rolului lui dezonorant în aceeaşi piesă, pe o altă scenă. „Partea frumoasă reprezintă zece la sută, iar partea rea, nouăzeci la sută”. Oh, Joanna! Oare şi ea simţise la fel tot timpul? Sigur că nu – el spera că nu. El vorbise serios – nu o dusese cu vorba. Dar trist era că probabil ea simţise acelaşi lucru, indiferent de intenţiile lui. Fără nicio îndoială, el o tratase rău, iar dacă ea îl făcea acum să sufere, era exact ceea ce merita. Biletul de autobuz spre iad era plătit cu bune intenţii. Oare Alee Corelaine fusese torturat de vină când se hârjonea sau se simţise ca un puşti fără griji, bogat şi fără ruşine, cu degetele înfipte în borcanul cu bomboane, luându-şi desertul meritat?

Când se întoarse la masă, ea îi zâmbi mai cald, ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

— Mulţumesc. Mă simt mai bine acum. Ar fi mai bine să-mi puneţi întrebările pe care le doriţi, altfel o să trăncănesc, plângându-mi de milă, ore întregi.

— Nu mă grăbesc. Vorbiţi. Vorbiţi-mi de perioada în care totul mergea bine între voi. Nu se poate să fi fost tot timpul deprimant.

— Nu, bineînţeles. Cam primii doi ani a fost minunat. Singura dificultate era cum să reuşim să ne vedem mai mult. Apoi a urmat un an cu suişuri şi coborâşuri, minunat când credeam că

avem un viitor împreună, groaznic, când mă îndoiam de asta. Iar acest ultim an mergea din ce în ce mai rău. El era prost dispus, deprimat, iritabil. Vedeam că avea ceva care-l preocupa şi uneori speram că era vorba de noi, dar în cea mai mare parte a timpului ştiam că nu e asta, ceea ce făcea să-mi vină şi mai greu, atunci când el îşi vărsa nervii pe mine. Şi în cele din urmă, am descoperit…

Se opri şi expresia îi deveni mai dură.

— Da? o îndemnă Slider cu blândeţe, deşi ghicise. Se întâlnea cu altcineva, spuse ea, fixându-şi privirea pe piciorul paharului, pe care-l învârtea între degete. Cred că este doar ceva recent, dar chiar şi aşa este greu de crezut. El încă spune că mă iubeşte, că nu poate trăi fără mine. Dar în ultimele săptămâni a găsit scuze de câte ori am vrut să-l văd în altă parte decât la serviciu. Şi eu nu mai pot face nimic bine, iar el răbufneşte pentru cel mai mic lucru. Cred că încearcă să mă provoace să o rup eu cu el, ca să-l scap de probleme. Ticălosul!

Un moment de tăcere.

— Problema este, acum, ce voi face cu slujba mea?

Îi aruncă lui Slider o privire zbuciumată.

— Oh, ştiu, ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte să mă „încurc” cu şeful meu. Greşeala mea. Totuşi asta nu face să-mi fie mai uşor.

— Aţi fost îngrijorată pentru slujba dumneavoastră şi din alte motive în ultima vreme, nu-i aşa?

— De ce mă întrebaţi asta?

— Nu doar infidelitatea sexuală îl făcea pe Alee să fie încordat şi stresat. Mai este şi altceva în neregulă – probabil financiar. Dumneavoastră aţi bănuit ceva şi asta v-a făcut să vă simţiţi neloială, dar nu aţi putut să vă suprimaţi total suspiciunile. Am dreptate?

— Un adevărat clarvăzător, zise ea, încercând să pară nepăsătoare şi abia stăpânindu-şi nervii. Faceţi asta şi la petreceri?

— Nu aveţi niciun motiv să nu-mi spuneţi despre ce este vorba, continuă el. În afară de asta, în ultima vreme s-ar putea să fi devenit ceva mai serios, prea serios ca legile obişnuite ale loialităţii să se mai aplice – chiar dacă el nu şi-ar fi pierdut deja orice drept asupra sprijinului dumneavoastră.

Ea nici nu aprobă, nici nu negă. Slider trebuia să o ajute să înceapă.

— Are vreo legătură cu Marcus?

Ea inspiră adânc şi apoi eliberă aerul încet, printr-un oftat.

— Da, cred că da. Cel puţin cred că el este la originea tuturor problemelor. Încă de când a renunţat la colegiu – oh!

Îşi încleştă pumnul şi lovi cu el în masă.

— Ticălos mic, egoist, nerecunoscător şi egocentric! Nu-i pasă pe cine răneşte. Numai eu, eu, eu – iar Alee cedează de fiecare dată, idiotul. Este înnebunit după băiatul acela. Ne certam uneori din cauza aceasta. „Ştiu, ai dreptate”, spunea el „dar nu am ce face. Îl iubesc”. Singurul copil, înţelegeţi – cred că Fay nu mai poate avea – şi este un băiat atât de frumos şi de în- cântător când vrea! L-aţi cunoscut?

Slider clătină din cap.

— Un răsfăţat, cred. Doar dacă nu este ceva înnăscut. Alee este egoist, iar lui Fay îi place să facă numai ce vrea ea. Poate că, venind din ambele părţi, a ieşit ceva concentrat. Iar bunicul lui, din câte am auzit, era un egocentric de clasă olimpică.

— Cum se înţelegea Marcus cu bunicul lui?

— Oh, bine, cred. Îi plăceau toţi cei care-l flatau şi îl răsfăţau. Şi cred că i se părea util să ia partea unui membru al familiei şi să-i întoarcă împotriva celuilalt. Sir Ştefan voia ca el să fie muzician. Lui Fay nu-i păsa ce era, atâta timp cât nu avea legătură cu muzica. Alee voia să între în avocatură. Dar Marcus nu înţelegea de ce trebuie să muncească pentru ca să trăiască bine, atâta timp cât cei din jur aveau o mulţime de bani.

— Şi aveau?

Ea se încruntă.

— Aş fi crezut că da. Sir Ştefan nu ar fi dat niciun ban al lui, bineînţeles, dar credeam că Fay şi Alee aveau destui. Însă, în ultima vreme, am început să mă îndoiesc. Aveţi dreptate şi în privinţa asta.

Întâlni privirea lui Slider. Helena Goodwin era foarte îngrijorată.

— Din ce trăieşte Marcus acum, când nu mai este la colegiu?

— Exact la fel cum a trăit şi până acum. Pe seama lui Alee. Nu cunosc detaliile exacte, dar cred că, în urmă cu câţiva ani, când Marcus era încă la şcoală, a fost un scandal pentru a cărui muşamalizare a fost nevoie de mulţi bani. Nu ştiu dacă a mai intrat în necazuri de atunci, dar este o sugativă constantă şi nu duce o viaţă ieftină. Nu ştiu cum reuşeşte, dar ştiu…

Ezită o clipă.

— Am auzit puţin din conversaţia lor de miercuri. Nu am vrut – crezusem că au terminat şi am ridicat receptorul ca să dau un telefon. Dar mi-e teamă că atunci când i-am auzit, am continuat să ascult. Marcus avea nevoie de bani pentru ceva – mulţi bani – şi îl ameninţa pe Alee, spunându-i că dacă nu-i dădea, avea să recurgă la furt. Spargere prin efracţie spunea el. Alee era îngrozit. Scandalul l-ar fi terminat, bineînţeles. Şi-ar fi pierdut toţi clienţii. Marcus ştia asta, micul ticălos. Aşa îl punea pe Alee la colţ tot

timpul.

— Şi cum a răspuns Alee ameninţării?

— A spus că nu, nu, nici să nu se gândească la asta. A spus să-i dea timp şi va rezolva el cumva.

Clătină din cap.

— Eram atât de furioasă pe Marcus, încât nu am mai ascultat în continuare. Am închis telefonul. Alee părea atât de necăjit, încât nu am mai putut suporta, cred că încă îl mai iubeam. Iar apoi, o jumătate de oră mai târziu, el a ieşit din birou, a spus că se simţea rău şi a plecat acasă.

— Da. Şi chiar părea bolnav.

— S-a dus să se întâlnească cu Marcus, înainte să meargă acasă?

— Nu, din câte ştiu eu. De ce întrebaţi?

Părea sincer surprinsă.

— Mă întrebam doar. Spuneţi-mi, cum credeţi că avea de gând să facă rost de bani pentru Marcus?

— Mă întrebaţi în calitate oficială sau asta este doar o discuţie amicală? întrebă ea, brusc curioasă.

— Sper că amicală. Dar ştiţi că miercuri este o zi de care trebuie să fiu interesat în mod particular.

Ea îl privi fix şi el îi văzu capul lăsându-i-se pe spate, în timp ce ochii i se măreau şi nările i se roşeau.

— Oh, Dumnezeule! şopti ea. Oh, Dumnezeule! credeţi că Alee l-a ucis pe sir Ştefan? El o privi cu interes.

— Chiar nu v-a trecut deloc prin minte că este posibil ca el să o fi făcut-o?

— Nu! Nu, vă jur! Dar vă înşelaţi, trebuie să vă înşelaţi! Alee nu ar fi făcut aşa ceva. Poate că este un ticălos în anumite privinţe, dar nu ar răni pe nimeni. Este prea moale pentru asta – de aceea îl răsfaţă pe Marcus…

— Dar dacă Marcus a intrat într-o belea mare şi Alee avea nevoie disperată de bani…

— Nu! Oh, nu, vă asigur, nu ar fi făcut-o.

Vocea ei era mai puternică, mai încrezătoare.

— Pur şi simplu nu este genul acesta de om.

Slider ştia foarte bine că nu exista un gen anume, dar aceasta era discuţia pe care voia să o poarte cu Helena Goodwin.

— În regulă, atunci, dacă într-adevăr nu aţi avut în vedere această posibilitate, ce vă îngrijora atât de mult în legătură cu el, despre ce voiaţi să-mi vorbiţi?

Era destul de dificil. Ea îşi muşcă buza, privindu-l oarecum inexpresiv, în timp ce încerca să se hotărască.

— Dacă vă spun, zise în cele din urmă, lucrurile vor arăta şi mai rău pentru el. Iar eu sunt sigură că nu a făcut… ceea ce credeţi.

— Atunci ce a făcut? Sincer, adăugă el, văzând

că ea ezita, ar fi mult mai bine să-mi spuneţi. Întotdeauna aflăm până la urmă şi, cu cât putem verifica mai devreme, cu atât îl putem elimina mai repede ca suspect, dacă este cu adevărat nevinovat. Dacă nu-mi spuneţi, nimeni nu va avea nimic de câştigat.

— Nu vreau să fiu eu cea care îl trădează.

— Asta înseamnă că există ceva ce poate fi trădat.

Ea rămase tăcută încă o clipă, apoi se hotărî să rişte.

— În regulă. Nu ştiu dacă asta are legătură cu crima

— Poate că nu este nimic, dar mă preocupă. Ştiaţi că Alee este tutorele fiului său, Henry?

— Henry Russell?

— Exact. Este o chestiune de familie – Henry este un fel de văr de-al doilea, cred. Deci, ştiaţi asta?

— Doar numele. Este o avere mare?

— Foarte. Cred că este vorba de milioane. Tatăl lui Henry era Russell’s Pies and Sausages.

— Ah, da!

Russell’s fusese întotdeauna o firmă demnă, de modă veche, ale cărei produse erau împachetate în hârtii de modă veche, decorate cu desene mohorâte ale diverselor medalii de aur câştigate pe vremea Imperiului. Făceau plăcintă de cotlet şi rinichi, plăcintă cu carne de porc de genul pe

care Celia Johnson ar fi cumpărat-o la bufetul gării, aşteptându-l pe Trevor Howard (deşi, bineînţeles, nu o mânca niciodată). Dar, în ultima vreme, Russell's fusese cuprinsă de o panică tardivă şi se adaptase ultimei mode, cu pachete de celofan transparent şi o serie nouă de umpluturi sintetice, adorate de Melauren: cartofi cu brânză, pui cu curry şi bucăţele de şuncă crocante. Oare ce se întâmplase cu cuvântul „crocant", se întrebă Slider, ca o paranteză? Erau cu toţii dirijaţi de limbajul creşei, în prezent.

— Da, cunosc Russell's, zise el. Câţi ani are Henry?

— Douăzeci şi trei. Şi jumătate.

— Atunci de ce sunt banii încă sub tutelă?

— Oh, tutela durează până va împlini douăzeci şi cinci de ani. Se pare că tatăl lui Henry a fost cam nebunatic în tinereţe şi se aştepta ca Henry să fie la fel, aşa că a vrut ca banii să fie „legaţi" până când Henry va avea şansa să-şi înfrâneze caracterul năvalnic şi să devină raţional. Dar, de fapt, nu există motiv de îngrijorare; Henry nu a produs niciodată în viaţă un motiv de nelinişte, nimănui. Este atât de raţional, încât nici măcar nu se agită pentru că nu-şi va primi banii decât peste optsprezece luni. Singurul lucru impulsiv pe care l-a făcut vreodată este acela că s-a logodit destul de brusc, dar fata este absolut

lipsită de senzaţional. Este drăguţă şi bună, părinţii ei au un loc bun în Berkshire şi pe ea o cheamă Camilla. Visul oricărei mame, de fapt.

Slider îi răspunse la zâmbet.

— Atunci ce vă îngrijorează în legătură cu această tutelă?

— Este vorba de ceva ce s-a întâmplat cu două luni în urmă, spuse ea încet. O parte destul de mare din banii de sub tutelă este în acţiuni ale firmei familiei, după cum vă aşteptaţi, iar acum două luni am văzut pe biroul lui Alee un document de transfer de acţiuni, prin care se vindea o cantitate din ele. Am fost surprinsă, pentru că nu îl mai văzusem înainte şi de obicei eu mă ocup de toate hârtiile de rutină. Alee nu era în cameră, aşa că m-am uitat mai atentă la document. Ca tutore, avea tot dreptul să vândă şi să cumpere acţiuni, bineînţeles, dar transferurile de acţiuni trebuie semnate de ambii tutori.

— Cine este celălalt tutore?

— David Fowles. Este un alt văr al lui Henry, din partea mamei. Problema este că el e unul dintre acei yachtmeni singuratici şi navighează în jurul lumii de aproape un an. Ţine legătura, bineînţeles, dar în perioada aceea, când am văzut eu documentul de transfer, el era undeva în mijlocul Pacificului şi se afla acolo de câteva săptămâni. Sigur, putea fi contactat prin radio, dar nu putea în niciun caz să primească un

document şi să îl semneze. Însă pe transfer era şi semnătura lui.

— Credeţi că era un fals?

— Cred că Alee a falsificat-o, spuse ea cu curaj. Eu m-am ocupat de documentele pentru tutelă şi cunosc semnătura lui David. Nu mi se părea a fi originală. De altfel, cum ar fi putut să fie? Şi de ce nu a trecut Alee documentul pe la mine, aşa cum ora normei?

— Pentru că era ceva în neregulă?

— Cred că era atât de disperat să facă rost de bani, spuse ea încet, încât a vândut acţiunile şi a luat banii.

Slider aprobă din cap, cu gravitate. Era interesant că ei nu i se părea greu să presupună asta, deşi considera crima drept inimaginabilă.

— De câţi bani era vorba?

— Nu ştiu exact, pentru că nu ştiu la ce curs a vândut, dar, nu putea fi prea mult sub o sută de mii de lire sterline. Îl privi pe Slider ca un căţeluş care speră să nu fie lovit.

— Şi cu puţin timp înainte, Marcus lovise maşina lui Alee. Un Mercedes de şaizeci de mii de lire. Marcus era beat – şi a ieşit din maşină fără nicio zgârietură, dar maşina a fost zdrobită. Şi-a pierdut carnetul de şofer, dar a fost şi o amendă serioasă, pe care Alee a trebuit să o plătească pentru el.

— Aţi vorbit despre asta cu cineva? Cu Alee?

— Nu, zise ea, aproape alarmată. Nu puteam fi sigură

— Poate mă înşelam. Poate că era o tranzacţie perfect normală.

— Nu voiaţi să-l bănuiţi.

— Bineînţeles că nu. ÎI iubeam. Dar nu am reuşit să uit. Am continuat… să mă întreb.

— Unde se duceau banii, dacă vindea acele acţiuni?

— Într-un cec, în contul din bancă al tutelei. După aceea – ridică ea din umeri neliniştită – Alee putea scrie un cec pentru oricine dorea. Chiar şi pentru el însuşi.

— Şi cine ţine registrele contabile?

— Alee. Le ţine încuiate în fişetul lui personal, împreună cu celelalte documente ale tutelei. Numai el are cheia.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să prezinte socoteala banilor, zise Slider gânditor.

— Mai are încă optsprezece luni înainte ca Henry să împlinească vârsta. Sunt sigură că are de gând să pună banii la loc, dar de unde va face rost de ei? Presupun că va trebui să vândă ceva. Sau să joace la bursă. Presupun că o sută de mii nu sunt greu de recuperat în vremurile acestea, dacă joci suficienţi de mulţi. Marii afacerişti câştigă milioane la o singură tranzacţie, nu?

„Visuri”, se gândi Slider, dar îi adresă o înclinare liniştitoare din cap şi ea tăcu. Slider îşi

urmă şirul gânditor. Cum se potriveau tablourile cu toate acestea? Le cumpărase ca să acopere pierderile din fondurile de tutelă? Cei de la Christie’s spuseseră că aveau să aducă un profit bun într-un an. Dar el le cumpărase înainte de accidentul de maşină, aşa că nu putea să aibă rolul de a recupera acei bani. Poate că vânzarea acelor acţiuni nu fusese prima ocazie când intrase în banii tutelei. Iar dacă împrumutase din acei bani ca să cumpere tablourile, era posibil să nu-i convină să raporteze furtul lor la poliţie. Abuz în administrarea fondului, folosirea acestuia în scopuri personale; nu ar fi dorit să se afle toate acestea. Dacă era aşa, atunci avea de găsit mai mult de o sută de mii de lire, înainte ca Henry Russell să împlinească vârsta. Dar avea suficient timp – nu era nevoie să între în panică şi să-l ucidă pe Radek pentru averea lui.

— Ştiţi ce ar trebui să facem? spuse el, în cele din urmă.

Ea îşi ridică privirea, cu o speranţă slabă, foarte slabă.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem la birou şi să vedem ce putem afla.

Speranţa muri.

— O să vă simţiţi mai bine ştiind adevărul, oricare ar fi el.

„Şi la fel şi eu”, adăugă Slider în gând.

— Presupun că aşa este, zise ea. Dar v-am

spus. Toate documentele legate de tutelă sunt în fişetul lui particular. Eu nu am cheia.

— Ţinând cont de câte s-au întâmplat în ultima vreme, este posibil să-l fi lăsat descuiat, spuse Slider. Oricum, merită să aruncăm o privire.

În timp ce erau în cârciumă, se lăsase întunericul, fuseseră aprinse felinarele şi străzile erau pline de mulţimea de seară; oameni care mergeau la cinematograf, să mănânce în oraş şi grupuri de tineri care căutau viaţa înaltei societăţi, fără să aibă o idee clară despre cum va fi când va da peste ea, ştiind doar că însemna, probabil, mult zgomot şi o cană de bere de import în mână.

Era o seară plăcută, aşa că toată lumea era bine dispusă, iar în faţa restaurantelor şi a barurilor se aflau deja grupuri de oameni. Cea mai mare diferenţă pe care o aduseseră ultimii zece ani în Londra – se gândi Slider în timp ce mergea cu doamna Goodwin pe stradă – era numărul mare de oameni cărora le plăcea să stea în faţa uşilor, dacă li se oferea ocazia. Fiind atât de dornic de companie, cât şi o „Balanţă”, lui Slider îi plăcea ideea de a sta în faţa unei cafenele, privind lumea care trecea. Şi îi plăceau vitrinele luminate ale magazinelor care rămâneau deschise până târziu şi mirosurile de cafea, usturoi şi delicatese care ieşeau pe diversele uşi deschise pe lângă care treceau.

În copilăria lui, totul se oprea noaptea, în anii ’50 fiind puţine lucruri de vândut şi oamenii neavând bani ca să le cumpere. Îşi amintea încă perioada când fusese ridicată interdicţia luminii nocturne a magazinelor, când mama şi tatăl lui îl luaseră la Londra pentru o trataţie specială, pentru plăcerea de a se plimba pe Oxford Street, privind în vitrinele puternic luminate. Ah, plăcerile simple! Iar când ajungeau acasă, aveau peşte şi cartofi prăjiţi, cumpăraţi la magazinul de vizavi de gară, şi pe care îi prăjeau, odată întorşi în căsuţa lor. Mama nu ar fi acceptat niciodată să mănânce pe stradă. „Vulgar”, spunea ea.

Doamna Goodwin era destul de nervoasă, când ajunseră la uşa biroului.

— Nu sunt sigură că este bine ce facem, spuse ea, întorcându-se rugătoare spre el.

— Ajutaţi poliţia în cercetări, zise el.

O urmă pe scări şi ea îl lăsă să între în anticameră, aprinse luminile şi apoi descuie uşa spre interior. Fişetele erau aliniate lângă un perete, îmbrăcate oarecum pedant în lemn de placaj, aşa încât imaginea metalului gol să nu deranjeze clienţii culţi.

— Acesta este fişetul lui particular, zise ea, indicând ultimul dulap şi întinzând mâna ca să încerce sertarul.

Slider îi prinse mâna cu blândeţe.

— Cred că ar fi o idee bună să încuiaţi uşile de

afară, ca să fim siguri, zise el.

— Da, bineînţeles, ar fi trebuit să mă gândesc la asta, spuse ea şi ieşi grăbită.

Slider examină fişetul şi zâmbi pentru sine. Floare la ureche. La întoarcerea femeii, sertarul de sus era deschis.

— La te uită, spuse el vesel. Avem noroc. A uitat să-l încuie.

Ea se uită la sertar, apoi la Slider, deschise gura şi o închise din nou.

— La treabă, zise el.

Slider se gândi să se ducă direct la Joanna, dar în ultima clipă avu un atac de nervi şi hotărî să treacă mai întâi pe la secţie, ca să se spele, să-şi perie hainele şi să-şi schimbe şosetele.

Îi păru rău când văzu maşina lui Barrington în curte, şi încă şi mai rău când găsi pe birou un mesaj, prin care era convocat imediat ce sosea.

În timp ce intra, îl izbi faptul că Barrington arăta semne evidente de încordare. În mişcările lui era ceva neregulat şi, deşi faţa lui era la fel de inexpresivă ca o stâncă, ochii nu mai erau stabili, ci se mişcau încontinuu în timp ce vorbea.

— Aţi vrut să mă vedeţi, domnule? Tocmai plecam.

Se aştepta să fie întrebat despre progresul făcut cu cazul lui, dar Barrington avea alte lucruri mai importante în minte.

— Presupun că tocmai ai intrat cu maşina în parcare.

— Da, domnule.

Era o rută ciudată. Slider începu să se teamă de ce era mai rău.

— Şi nu ai observat nimic?

Slider rămase tăcut. Nu voia să-şi bată singur cuie în talpă.

— Mi-ai văzut maşina acolo?

— Da, am observat-o, spuse Slider cu prudenţă.

Trebuia oare să mai adaug vreo laudă? Ce curată era? întotdeauna mi-am dorit şi eu una la fel?

— Şi ce ai observat la ea?

— Vreţi să-mi spuneţi despre ce este vorba, domnule?

Barrington izbucni ca un om care depăşeşte limita suportabilului.

— Mă refer la parcare, Slider! Maşinile din curte sunt atât de prost parcate, încât nu am reuşit să intru în spaţiul meu rezervat! A trebuit să parchez pe jumătate din spaţiul alăturat!

Slider orbecăia încă în întuneric. Spaţiul de lângă al lui Barrington era al lui.

— Nu-i nimic, domnule. O s-o parchez pe a mea la capăt. Nu contează.

— Ba contează extraordinar de mult, inspectare, zise Barrington cu o furie rece. Pentru ce crezi că sunt liniile acelea? Crezi că

sunt puse acolo ca oamenii să le ignore? Este de ajuns ca o singură persoană să parcheze neglijent şi sunt afectaţi toţi cei din curte. Să presupunem că maşina ta ar fi fost deja acolo. Atunci eu ce aş fi făcut?

Slider refuză să răspundă, privindu-l pe Barrington cu o neîncredere totală, pe care se temea că nu reuşea să o mascheze.

— Spaţiul de parcare al maşinii în curte este o recompensă. Este un privilegiu să-ţi fie alocat un spaţiu şi nu le voi permite oamenilor de sub comanda mea să abuzeze de acest privilegiu cu o neglijenţă crasă, cu indisciplina şi un comportament dezordonat!

Începu din nou să se învârtească prin cameră.

— Ţi-am mai spus că neglijenţa în lucrurile mărunte conduce la neglijenţă în lucrurile importante. De aici porneşte totul! Dacă ignori greşelile mici, unde tragi linia? înainte să-ţi dai seama, corupţia se va întinde peste tot. Am mai văzut întâmplându-se asta. Este de ajuns un măr stricat, ca să contamineze tot coşul.

— Da, domnule, zise Slider. Am înţeles.

Barrington se opri din mers şi îl privi încruntat, ca şi cum ar fi aşteptat continuarea.

— O să ordon ca maşinile să fie parcate din nou, zise Slider cu o voce liniştitoare.

Roşul păru să se disipeze încet din privirea lui Barrington. Acesta se îndreptă puţin.

— Prostii. Nu este nevoie să faci asta, spuse Barrington, de-a dreptul temperat. Ai grijă doar ca oamenilor să li se spună să parcheze corect, în viitor. Este o nechibzuinţă şi nu există scuză pentru aceasta.

Slider aprobă şi scăpă. Ce naiba se întâmpla cu regele Diavolilor?

Acele atacuri furioase asupra unor fleacuri erau ca mici izbucniri cu aburi, scăpând din supapa de siguranţă a unei oale sub presiune.

Slider se întrebă la ce presiune va exploda Barrington în cele din urmă, şi cât de multă mizerie va trebui curăţată după aceea.

Nu-i plăcea să-l vadă pe Barrington căţărându-se pe tavan şi pe pereţi.

Poate că ar trebui să se transfere la Pinner, până la urmă. Şi nici măcar nu-i spusese despre noua evoluţie a cazului, cu toate că era posibil ca aşa să fie mai bine.

A doua zi era duminică. Poate că Barrington urma să aibă o zi frumoasă pe terenul de golf, iar luni avea să se întoarcă odihnit şi pregătit să facă faţă neplăcerilor obişnuite ale unui caz de crimă.

Atunci Slider îşi aminti că era în drum spre Joanna şi că întârziase deja, iar acest lucru îi abătu atenţia de la Barrington într-un mod minunat.

CAPITOLUL 10

Dacă nu poţi trăi fără mine, atunci cum de nu ai murit încă?

Joanna îi deschise uşa. Arăta atât de scumpă şi de familiară, iar lui îi fusese atât de dor, încât nu reuşi să spună decât un cuvânt banal:

— Mătuşică Em.

— Nu suntem în Kansas, zise ea pe un ton de avertizare.

— Oh, nu spune asta. Am avut un vis atât de ciudat şi, din nefericire, tu nu erai în el.

Ea făcu un pas în spate ca să-l lase să între, iar el intră, ca de atâtea ori înainte, în camera de zi, unde focul fusese aprins de suficient de mult timp ca să ajungă la o strălucire veselă.

Draperiile erau trase şi într-un colţ era o lampă, aşa încât mobila uzată sclipea şi licărea ca nişte conspiratori, în amurgul prietenos.

Era atât de diferit de strălucirea absolută din casa Ruislip.

Aici putea fi praf pe la colţuri, dar o canapea Chesterfield lăbărţată îşi deschidea braţele ca o mamă bătrână, iar regula casei era că plăcerea era cea care venea imediat după cucernicie.

Joanna îl urmă şi el se întoarse spre ea.

— Îmi pare rău că am întârziat atât de mult. Nu am vrut să avem un start atât de prost.

Ea îşi înălţă o sprânceană la cuvântul „start”, dar zise:

— Nu-i nimic. Nu este nevoie să explici. Am antrenament în jocul acesta, ai uitat?

— Ce joc? întrebă el nervos, gândindu-se la doamna Goodwin.

— Aşteptarea poliţiştilor.

— Nu sunt sigur că-mi place folosirea pluralului, însă totuşi îmi pare rău că te-am făcut să mă aştepţi.

— Nu-i nimic, repetă ea răbdătoare.

Lui Slider îi amintea de Irene.

— Aş fi vrut să te enervezi. Există o linie subţire între toleranţă şi indiferenţă.

Ochii ei se măriră.

— Voiai să te aştept în spatele uşii cu un făcăleţ? Cred că te-ai rătăcit într-un deceniu nepotrivit. Şi în casa nepotrivită.

— Şi în jocul nepotrivit. Oh, dragă! îmi pare rău. Hai să o luăm de la capăt. Ai mâncat deja? întrebă el cu o voce veselă. Vrei să ieşim undeva?

Greşit, din nou.

— Ce crezi că este asta, o întâlnire? Ai venit să stăm de vorbă, atâta tot. Presupun că eşti mort de foame.

— Nu am reuşit să iau prânzul.

— Exact cum credeam. Atunci stai jos, scoate-ţi paltonul şi îţi aduc ceva.

El o privi îndepărtându-se. Purta pantalonii ei turceşti confortabili, de catifea, care erau atât de vechi, încât pluşul se rosese complet în unele locuri, şi o bluză largă, în stil indian din bumbac plisat, de o vârstă similară.

Nu era nici înaltă, nici elegantă. Era în picioarele goale şi avea părul nearanjat. Dar lui i se părea că avea toate calităţile pe care şi le putea dori.

Ea însemna casa, odihna, sanctuarul; locul unde erai înţeles şi binevenit, locul unde ofereai şi primeai plăcere.

Voia să discute cu ea, să mănânce cu ea, să doarmă cu ea, să se plimbe cu ea pe plajele din Hollywood.

„Un om îl cunoşti după casa lui”, se gândi el, fără legătură. O casă făcută ca să trăieşti în ea, o casă al cărei scop să nu fie etalarea.

Şi persoana dorită de el, la naiba! — era nerăbdător să asculte instrucţiunile ospitaliere pe care ea i le dăduse plecând, dar nu era sigur că trebuia să-şi scoată paltonul, nu încă.

Dedesubt avea o erecţie promiţătoare, tinerească. Nu voia să sperie caii.

Joanna se întoarse foarte repede, cu o tavă.

JAsta o să te repună în funcţiune.

Îi întinse un whisky şi o farfurie pe care se odihnea o plăcintă cu carne de porc, tăiată în patru.

Slider avea – lucru pe care ea îl ştia, bineînţeles – o pasiune pentru plăcintele cu carne de porc, mai ales pentru cele aranjate frumos, ca aceea, cu carnea întunecată şi fără grăsime, şi cu o crustă crocantă.

Iar apoi îi aşeză în faţă un borcan cu muştar Taylofs English şi un cuţit. Totul era perfect.

— Ce femeie! spuse el. Cum de s-a întâmplat să ai plăcintă de porc pregătită?

Ea se aşeză lângă el.

— Sunt o persoană minunată. Taie-mi şi mie o bucăţică, doar ca să gust.

El tăie o bucată, o înmuie în muştar şi i-o întinse, cu o senzaţie bruscă de îndoială.

Pe vremuri, i-ar fi aşezat-o în gură, dar părea un gest prea intim ca să-l încerce fără permisiune.

Era stresant pentru creierul lui să primească toate acele semnale contradictorii. Aşa făceau ulcer maimuţele de laborator.

Ea îi văzu dificultatea.

— Pentru Dumnezeu, spuse ea, apoi se aplecă şi luă cu gura bucăţica dintre degetele lui.

Era o exclamaţie ciudat de confuză, iar Slider nu-şi dădea seama exact ce voise ea să spună, dar Joanna părea că-şi dădea seama de asta. Zise:

— Câini vechi, obiceiuri noi. La oricine altcineva ar fi fost un truc deliberat să mă

dezarmeze prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic, dar tu pur şi simplu nu ştii să te prefaci. Şi asta te face atât de periculos.

Se uita la el în timp ce vorbea, întâlnindu-i, efectiv, privirea pentru prima dată, iar asta nu ajuta cu nimic curgerea sângelui înapoi în capul lui, din acea parte nerăbdătoare a corpului care încerca cu disperare să se îndrepte spre ea, ca un câine de vânătoare.

De fapt, se dovedea a fi un câine de vânătoare neaşteptat, pentru un om care, numai cu o zi înainte, se gândea la o bătrâneţe solitară.

Îi stătea pe vârful limbii să o întrebe dacă nu puteau merge direct în pat, sau altfel de lucruri de genul acesta, dar reuşi să oprească gândul înainte să iasă la suprafaţă.

— Şi aici încă nu suntem în Kansas, adăugă ea cu fermitate, încercând totuşi să-şi înfrâneze un zâmbet în timp ce o spunea.

Nu se pricepuse niciodată să fie furioasă şi era patetică, într-un mod pozitiv, atunci când încerca să poarte pică cuiva.

— Deci, ce-ai mai făcut în ultima vreme? continuă

Joanna, întorcându-se într-o parte şi trăgându-şi picioarele de sub ea, ca să stea cu faţa spre el. Pariez că ai fost cu o femeie. Îi simt parfumul.

— Am întreţinut o femeie divorţată foarte atractivă, care spunea că mă consideră foarte

înţelegător. Şi este mai tânără decât tine.

Joanna zâmbi.

— Şi eu sunt mai tânără decât sunt. Presupun că a avut legătură cu cazul, nu?

— M-aş fi simţit flatat dacă nu ai fi ajuns imediat la această concluzie.

— Nu m-ar interesa un bărbat pe care l-aş crede capabil să se gândească, măcar, la o altă femeie. Continuă, vorbeşte-mi despre caz.

El ar fi preferat să continue referitor la aluzia intrigantă că ea ar fi fost interesată de el, dar ştia că nu avea niciun rost. Încă nu se afla pe pământ sigur.

— Este secretara ginerelui lui Radek, Alee Coleraine. A avut o relaţie cu el şi acum a descoperit că el o înşela cu o altă femeie…

— Cu alte două femei, probabil, punând-o la socoteală şi pe nevastă-sa, zise ea, cu o neutralitate îngrozitoare.

— Cum spui tu. Oricum, contemplarea propriilor ei greşeli a fost suficientă ca să o îndemne să-mi vorbească despre ceva ce o îngrijora de o vreme. Îl suspecta că nu este sută la sută corect în afacerile sale financiare, aşa că am convins-o să ne întoarcem la birou şi să cercetăm fişetele.

— Câine ce eşti, spuse ea. Şi ce ai aflat?

El îi spuse despre tutela lui Henry Russell.

— Toate hârtiile erau încuiate în fişetul

personal al lui Coleraine, fişet la care numai el are chei – ceea ce nu este de mirare. A avut loc o vânzare constantă de bunuri cuprinse în tutelă – acţiuni, bijuterii, proprietăţi – în ul timii doi ani, şi nicio cumpărare, în afară de trei picturi în ulei despre care ştim şi pe care a fost suficient de neglijent să le piardă. Am notat numele şi datele vânzărilor şi după puţină cercetare vom reuşi să aflăm câţi bani s-au dus. Chiar şi la o estimare conservatoare, trebuie să fie vreo două milioane, ţinând cont că picturile au costat un milion şi un sfert.

— Şi unde s-au dus toţi banii?

— Asta este întrebarea. Din nefericire, cotoarele carnetelor de cecuri şi declaraţiile bancare nu erau acolo, deşi Helena…

— Helena?

— Te împrieteneşti, atunci când scotoceşti împreună cu cineva prin sertarele altcuiva. Helena m-a asigurat că măcar declaraţiile bancare ar fi trebuit să fie acolo, pentru că-l văzuse scoţându-le cu altă ocazie. Dar am găsit un carnet de cecuri terminat, înfipt în crăpătura din spatele sertarului şi a fost interesant de citit.

— Stai puţin. Dacă îşi ţine toate aceste probe incriminatorii încuiate, cum ai reuşit să ajungi la ele?

El o privi direct.

— Cred că, în agitaţia prin care trece în ultima

vreme, a lăsat fişetul descuiat. Se întâmplă.

— La naiba! Presupun că undeva, prin birou, se găsea un umeraş de haine? Sau l-ai luat cu tine pe al tău?

— Nu-mi pot imagina ce vrei să sugerezi, zise el, clătinând cu tristeţe din cap.

— Mare noroc că nu am un microfon. Oricum, vorbeşte-mi despre carnetul acela de cecuri interesant.

— Cea mai mare parte a cotoarelor de cec era de necontestat. Dar câteva aveau numele completate – şi este vorba de sume mari – dar nu şi plătite.

— Pare o precauţiune întârziată. Atunci, crezi că Coleraine şi-a plătit banii chiar lui?

— Tu nu crezi la fel?

— Eu nu trebuie să gândesc, îl cită ea, şi apoi trecu la stilul lui Stan Freeberg. Eu vreau doar să adun faptele, omule.

— Faptul că Coleraine se află într-o criză financiară serioasă, din cauza fiului său nepricopsit, care suge din portofelul părintesc ca un viţel nou-născut…

— Îmi plac metaforele tale agricole, se minună ea.

— Nu uita că sunt un băiat de la fermă. Helena mi-a mai spus şi că afacerile nu mai mergeau ca pe vremuri, deoarece fostul partener, Antrobus, a avut o mulţime de clienţi bătrâni bogaţi, care

acum au murit, şi pe care nu i-a mai înlocuit cu alţii noi. Aşa că venitul său a scăzut, în timp ce cheltuielile au crescut.

Ea se gândea.

— Dar, stai puţin. Dacă Coleraine fura din tutelă, nu ar fi trebuit să fie descoperit? Cum rămâne cu reviziile contabile? Doar erau obligaţi prin lege să le facă, nu?

Slider clătină din cap.

— La fondurile de tutelă familială, bilanţurile au loc la cererea tutorelui, atunci când crede el că este necesar. După spusele doamnei Goddwin, ultimul a avut loc cu trei ani din urmă şi probabil că nu s-a descoperit nimic neobişnuit. Celălalt tutore este un gen de partener adormit, care lasă totul în grija lui Coleraine, pentru că el – celălalt tutore, vreau să spun – este un profan şi nu se pricepe decât la bărci. Aşa că este puţin probabil ca el să ceară vreun bilanţ sau să dorească să se uite la registre.

— Dar, mai devreme sau mai târziu, Coleraine va trebui să scoată banii de undeva, nu-i aşa? Atunci când va ajunge la vârsta necesară, băiatul va întreba de ei, nu?

— Ah, da, şi asta este partea cu adevărat interesantă. Helena mi-a spus că tutela durează până când băiatul va avea douăzeci şi cinci de ani, iar Henry Russell nu are decât douăzeci şi trei. Coleraine mai are încă optsprezece luni ca

să pună banii la loc – presupunând, pentru moment, că el i-a luat – şi eu cred că ăsta era rolul picturilor, să aducă profit ca să umple din nou puşculiţa. Probabil că atunci când le-a pierdut a fost foarte, foarte îngrijorat. Dar încă mai avea timp, dacă era deştept, însă acum şase luni a izbucnit dezastrul. Henry Russell a anunţat, dintr-o dată, că se căsătoreşte.

Ea îi zâmbi.

— Oh, ai un mod adorabil de a spune o poveste. Îmi place pauza artistică de aici. Ce legătură au proiectele nupţiale ale lui Henry al nostru cu restul?

— În timp ce căutam prin fişet, am descoperit o fotocopie a actului de tutelă. Tutela se încheie când Henry împlineşte douăzeci şi cinci de ani, sau când se căsătoreşte, după ce a depăşit douăzeci şi unu de ani – oricare din evenimente are loc primul.

— Ah, înţeleg! Frumos. Dintr-o dată, mai avea doar săptămâni, în loc de luni.

— Dacă se descoperea că a înstrăinat fondurile tutelei ar fi fost ruinat. Nu ar mai practica niciodată. Şi ar însemna o condamnare la închisoare, iar închisoarea nu este o privelişte uşor de suportat pentru oamenii din clasa lui socială. Probabil că ar considera că moartea ar fi preferabilă.

— Sau, şi mai bine, moartea altcuiva? Te

gândeşti că el l-a omorât pe Radek?

— Radek avea milioane şi toate urmau să ajungă, oricum, la Fay. Era un om bătrân şi trebuia doar să-i grăbească sfârşitul. Şi, în general, se credea că Radek avea probleme cu inima şi că putea muri în orice clipă. Nu ştiu dacă Radek în persoană este cel care a lansat povestea, dar este clar că Buster o credea, şi în mod sigur i-a spus-o şi lui Coleraine – deşi autopsia nu a evidenţiat nicio boală de inimă.

— Cum rămâne cu arma? De unde a făcut rost Coleraine de o armă?

— Partea asta nu ai auzit-o? Credeam că Atherton te ţine la curent cu toate acestea.

— Nu locuiesc în buzunarul lui Jim, zise ea, privindu-l lung. De altfel, el prăjeşte alt peşte în prezent. Nu ştiai despre el şi Sue Caversham – vioara secundă principală în orchestra mea? Se poartă ca nişte dihori nebuni, de când s-au întâlnit.

El încearcă să-şi ascundă uşurarea. Niciodată nu crezuse cu adevărat că Atherton şi Joanna erau împreună, dar cu Atherton nu puteai fi sigur niciodată.

Se spunea că are conştiinţa socială a unui câine aflat într-o cameră plină de căţele în călduri, iar el şi Joanna se plăceau foarte mult unul pe celălalt, şi aveau atât de multe în comun, şi – ei bine, Sue Caversham era o fiinţă foarte

drăguţă.

— Da, mi-o amintesc. Este foarte drăguţă.

— Aproape suficient de drăguţă pentru Jim, spuse Joanna, deconcertant. Deci, cum rămâne cu arma?

— Arma lui Radek a dispărut. Un trofeu din al doilea război mondial, iar glonţul care l-a ucis era de acelaşi gen cu muniţia pe care am găsit-o în casa lui.

— Bietul ticălos! Este o întorsătură urâtă să fii împuşcat cu propriul tău revolver.

— Nu l-am găsit încă, dar ştim că Corelaine a avut ocazia să-l ia. Şi nu are un alibi corespunzător pentru momentul crimei. În plus, are un motiv al naibii de bun.

Joanna aprobă din cap.

— Lucrurile par destul de întunecate. Dar ce mod prostesc de a ucide pe cineva – în plină zi, în faţa a o sută de martori.

— Da, zise el, încruntându-se. Însă Coleraine este un amator în această afacere şi era într-o harababură mentală şi emoţională. Există o anumită teatralitate care mi se pare că i se potriveşte. De altfel, este posibil să nu fi fost ceva plănuit, ştii. Probabil că s-a gândit la asta ca la o modalitate tentantă, dar fără să o ia în serios. Apoi s-a trezit în situaţia de care am vorbit şi a făcut-o pe moment. Şi probabil că a regretat-o imediat după aceea.

Se gândi la cazurile lui mai vechi.

— Oamenii care omoară pe cineva apropiat şi drag o fac, de obicei, într-un mod prostesc, de amator. Criminalii vicleni îşi acoperă paşii, cei obişnuiţi nu.

— Şi care este pasul următor?

Slider ridică din umeri.

— Nimic din toate astea nu este dovedit, bineînţeles. Va trebui să ne străduim, verificând totul, şi mai ales, căutând martori. Acesta este frecuşul. Şi va trebui să găsim arma. Nu avem arma, nu avem dovada.

— Dar ai spus că muniţia se potriveşte.

— Da, însă ar fi putut fi trasă cu orice armă compatibilă. Dovada este oferită de urmele pe care le lasă arma pe glonţ şi pe cămaşa cartuşului, atunci când se trage. Aceste semne sunt unice, ca o amprentă.

— Cum aşa? Nu înţeleg.

El zâmbi.

— Ar trebui să o întrebi pe Norma despre arme. Atherton crede că ea are un adevărat fetiş pentru ele. Invidie faţă de bărbaţi, îi spuse el.

— Prefer să te întreb pe tine. Norma nu arată ca tine.

— Este drăguţ din partea ta să spui asta. Ei bine, ştii ce înseamnă ghintuire?

— Să cauţi prin sertarele altcuiva?

Ei se foi pe scaun. Ea reperase câinele,

încercând să vadă iepurele?

— Fii atentă! Ţeava unei arme are caneluri în spirală în interior, ca să ghideze cartuşul. Dacă vrei, este o şurubelniţă întoarsă invers.

— Ce imagine! Da, am înţeles partea aceasta.

— În regulă. Acum, un cartuş este puţin mai mare decât lăţimea ţevii, iar metalul din care este făcut este puţin mai moale. Aşa încât, atunci când este împins pe ţeavă de încărcătură, canelurile lasă semn pe cartuş – striaţii, se numesc ele.

— Am înţeles.

— Armele de fabricaţii diferite au aranjamente diferite ale canelurilor – un Webley automat, de exemplu, are şase şanţuri pe dreapta, în timp ce un Colt 45 are şase şanţuri pe stângă, şi aşa mai departe. Aşa încât poţi înregistra aria şi poţi deduce tipul de armă cu care a fost tras un glonţ. În plus, fiecare armă individuală are mici variaţii ale canelurilor, care o fac unică. La fel şi cu cămaşa cartuşului – acesta va purta urmele închizătorului şi ale percutorului, care nu sunt niciodată identice la două arme diferite. Deci dacă putem găsi arma, vom trage un alt foc cu ea, vom compara urmele de pe cartuş cu cele de pe cel cu care a fost ucis Radek şi vom putea dovedi că aceea a fost arma crimei.

Zâmbi cu tristeţe.

— Apoi mai trebuie să dovedim că Coleraine

este cel care a apăsat pe trăgaci.

Rămase tăcut o clipă, gândindu-se.

— Mai e ceva, totuşi; se pare că ai avut dreptate şi că Radek nu a fost ucis de un muzicant.

— Bineînţeles. Noi nu o puteam face. Şi totuşi am fost nişte proşti. Dacă era nevoie să fie înlăturat cineva, atunci el era acela.

— Nu spune asta, zise el. Ştiu că este doar o glumă, dar nu spune asta.

Ea îl privi întrebător.

— Chiar îşi pasă, nu-i aşa?

— Cuiva trebuie să-i pese.

— Dar nimănui nu-i plăcea de el.

— Ba da, lui Buster. Cineva trebuie să-l răzbune.

Ea clătină din cap.

— Nu este vorba de asta, nu-i aşa?

Îi studie faţa pentru o clipă şi continuă:

— Este vorba de împiedicarea apariţiei haosului, nu-i aşa?

El o privi cu prudenţă, ca o pisică măsurând din ochi un termometru. Era pe cale să i se sondeze sufletul, care era deja într-o stare delicată, în urma evenimentelor din ultimele patru luni. Deşi ea avea dreptate, bineînţeles.

— Presupun că da.

— Cu toţii o facem, în stilul nostru. Mama mea găteşte.

Era prima oară când îi vorbea de mama ei.

— Atunci când am plecat eu de acasă, de exemplu, a făcut o tavă de prăjituri, le-a împachetat în celofan şi mi le-a pus în valiză, şi asta nu pentru că a crezut că-mi va fi foame. De câte ori se simte ameninţată, ea face prăjituri, biscuiţi şi checuri – şi se pricepe grozav, îi ies întotdeauna frumoşi şi simetrici, cu un aspect cu adevărat profesional. Acum este numai tata acasă, ca să-i mănânce, aşa că majoritatea ajunge hrană pentru păsări, dar ea tot îi coace. Când ridică din cuptor o tavă aburindă de prăjituri perfecte, aurii, atunci ştie că are controlul situaţiei şi că Diavolul se află de cealaltă parte a uşii zăvorâte a casei.

Sleder se gândi la Irene, care curăţa lucruri ce nu erau murdare, înfoia perne pe care nu se sprijinise nimeni.

Oare de ce nu se gândise niciodată la asta înainte? Oh, Irene! Simţi un val de compasiune tristă, vinovată, dureroasă, ca nişte arsuri la stomac. Dar ce altceva ar fi putut el să facă?

— Da, zise el, comprehensiv.

Ea continuă:

— Ştii poemul acela de Auden? „Scârţâitul din dulap, locurile goale în pat, crăpătura din ceaşca de ceai deschid un drum spre tărâmul morţii”.

— Urât. Când eram mic, în dormitorul meu era un şifonier…

Se opri, cutremurându-se.

— Pentru mine a fost muzica, bineînţeles. Când cânt, ştiu că există ordine, simetrie, lucruri luminoase. Pot crede că tipii cu pălării albe vor câştiga şi că podeaua de sub piciorele mele nu se va căsca brusc, ca să mă înghită în groapă – o experienţă obişnuită, de altfel.

Slider îi zâmbi.

— Ştii, tatălui meu i-a plăcut mereu de tine.

— Eşti un maestru al discuţiei în salturi, zise ea. Ce vrei să spui cu asta?

— Ştii ce vreau să spun.

Momentul părea să fi fost pe neanunţate.

— Te iubesc! Este o afirmaţie foarte nepotrivită, dar nu există alt motiv pentru ceea ce simt pentru tine, şi cred că ştii asta.

Continuă repede, ca să nu o lase să vorbească:

— Ştiu că te-am supus la doi ani de chin, deşi nu am vrut niciodată să te rănesc, dar te rog, acum, când putem fi împreună aşa cum trebuie şi fără ascunzişuri, fără să facem rău nimănui, nu ai vrea să mă primeşti înapoi?

— Crezi că este chiar atât de simplu?

— Nu a fost simplu, zise el, puţin rănit.

Ea deveni nerăbdătoare.

— Oh, nu te strâmba.la mine! Spune-mi, tu chiar nu înţelegi de ce este imposibil?

— Nu, mie nu mi se pare imposibil. Toate obstacolele au fost înlăturate. Acum trebuie să

fim mulţumiţi numai noi. De ce nu am face-o?

Ea îl privi meditativ pentru o vreme. Dar atunci când vorbi, o făcu cu blândeţe, ca şi cum nu ar fi avut niciun motiv să fie furioasă, iar asta, în ansamblu, i se păru lui Slider a fi un semn rău.

— La început te-ai îndrăgostit de mine, aşa ai spus. Ai spus că nu puteai trăi fără mine, dar ai continuat să o faci. Aveai soţie, copii, responsabilităţi, şi am înţeles asta, te-am stimat pentru că le acordai importanţă. Dar totuşi, în final, nu m-ai ales pe mine. Ai ales să rămâi cu ei. Iar acum eşti liber nu pentru că m-ai ales pe mine, ci pentru că ai fost abandonat. Eu nu voi fi a doua pentru tine, pentru că este prea important ca să fac asta. Ar fi trebuit să vii la mine mărşăluind, cu steaguri, trompete şi elefanţi. Nu am de gând să fiu premiul tău de consolare.

— Nu a fost aşa.

Slider o privi disperat, recunoscând un abis absolut. Era oare o situaţie tipică femeie-bărbat? Sau doar între ea şi el?

Era ca una dintre acele poveşti în care cineva pleacă şi moare pentru un principiu absolut şi inutil, şi tu îi admiri curajul şi integritatea, dar îl consideri totuşi un scrântit? Cum putea ea să dea la o parte posibilitatea de a-şi petrece restul vieţii împreună, doar de dragul mândriei rănite?

— Nu este aşa, zise el. Nu te vreau pentru că a

plecat Irene. Şi, de fapt chiar te-am ales…

— Ai fi putut să mă păcăleşti.

— A fost doar o problemă de temporizare. Adică – zise el repede, văzând că ea vrea să-l întrerupă – modul în care s-a petrecut ultima parte a fost un accident legat de temporizare. Te rog, ascultă-mă. Ultima dată când ne-am întâlnit în oraş, când eu eram la Old Bailey şi tu erai la St. Paul’s…

— Da, îmi amintesc, spuse ea inexpresiv.

— Ai spus atunci că trebuie să aleg şi, în drum spre casă, în maşină, m-am gândit şi am ajuns la o hotărâre. Mi-am dat seama că amânam prea mult şi am hotărât să vorbesc cu Irene imediat ce ajungeam acasă şi să lămuresc totul. Voiam să-i spun că plecam. Dar când am ajuns, el era acolo, Ernie, şi ea a fost cea care mi-a spus prima noutăţile.

Îi studie faţa şi zise:

— Nu mă crezi?

— Tu ai crede? O simplă coincidenţă, nu?

— Dar voiam să plec. Voiam să-i spun, chiar în seara aceea.

— Mi-ai mai spus asta, de multe ori, şi nu a ieşit nimic.

— De data aceea chiar voiam să-i spun, zise el, cu pumnii încleştaţi.

Ea privi în altă parte.

— Ei bine, nu vom şti niciodată sigur, nu-i aşa?

— Nu, acceptă el. Cel puţin, tu nu vei şti.

Ea îl privi din nou. Slider continuă:

— Crezi că nu-mi amintesc ce-am simţit în ziua aceea? Sau că te mint deliberat acum? O manipulare cinică ca să iasă cum vreau eu? Dacă asta crezi, înseamnă că nu crezi cu adevărat că te iubesc, pentru că altfel ai şti că nu ţi-aş putea face asta niciodată.

— Nu, nu cred asta, spuse ea, cu stângăcie. Dar totuşi nu i-ai spus.

— Doar pentru că am fost împiedicat să o fac. Istoria m-a oprit, asta-i tot. Aş fi făcut-o. Iar acum, când nu pot dovedi asta, trebuie să-mi acorzi beneficiul îndoielii, pentru că ar fi nedrept să nu o faci.

Ea continuă să-l privească fix, într-o încurcătură deplină.

— Jo, trebuie să doreşti încă să fii cu mine, altfel nu am avea această conversaţie.

Se opri ca să o lase să-l contrazică, dar ea nu o făcu.

— Iar dacă ăsta este singurul lucru care te reţine, îţi jur că te-am ales şi că aveam de gând să-i spun în seara aceea.

Pauză. Nimic.

— Trebuie sau să mă crezi, sau să spui că mint.

Îi înfruntă privirea.

— Mint?

— Nu vreau să mai fiu nefericită, zise ea cu o

voce joasă şi, în timp ce el încerca să-şi dea seama ce însemna asta, fură întrerupţi de dispozitivul cu ceas al cuptorului, care începu să sune în bucătărie.

— Salvaţi de clopoţel, spuse ea, sărind în picioare.

Lui Slider nu-i venea să creadă.

— Lasă-l, zise el supărat.

— Să-l las? Ştii ce s-a auzit?

Slider se ridică şi el.

— Este important, pentru Dumnezeu!

— Şi dincolo este important. Este vorba de cina ta, în cuptor, şi s-ar putea arde. Nu vrei să mănânci?

— Ce naiba se întâmplă cu tine? se înfurie el.

— Nu ştiu. Cred că îmi este foame, spuse ea pe un ton uşuratic.

Apoi se apropie de el şi îl privi în faţă, într-un mod care-l făcu pe Slider să simtă o durere în spatele genunchilor, pentru că ea părea obosită şi pentru că voia să o ia în braţe şi să facă să fie totul bine pentru ea.

— Te rog, Bill, este atât de greu pentru mine. Trăiesc cu mândria mea de atâta timp. Îmi este greu să renunţ la ea aşa de uşor.

Îi cuprinse gâtul cu braţele, parcă într-un gest automat, şi acel gest simplu fu ca un şoc electric pentru el.

— Mai fă un singur lucru pentru mine, om bun.

Cinează cu mine, înainte să-mi pui alte întrebări dificile.

— Nu trebuie să-mi ceri nimic, zise el cu o voce nesigură. Eu sunt cel care imploră.

Ar fi vrut să o cuprindă cu braţele, dar nu îndrăznea să o atingă în momentul acela. În loc de asta, zise:

— Ce este în cuptor?

— Casoletă. Este reţeta lui Jim, adăugă ea, ademenitor.

Glandele lui salivare intrară în acţiune numai când se gândi. Este ciudat cum un animal se află întotdeauna în preajmă, ca să-l demitizeze pe omul spiritual.

— Cu cârnăciorii aceia portughezi piperaţi? întrebă el. Cum se numesc?

— Coriste. Ceva de genul acesta. Şi cu bucăţele de pui. Am şi o sticlă frumoasă de St. Joseph.

— Probabil că aşteptai companie.

— Nu, aşa mănânc tot timpul. Ţi-e foame, inspectore?

— Stomacul meu crede că gâtul mi-a fost tăiat.

— Haide, atunci, zise ea, retrăgându-se şi întinzând o mână spre el. Poţi să deschizi vinul şi o să mâncăm aici, lângă foc.

Slider o luă de mână. Degetele ei se împreunară cu ale lui şi sucul vieţii începu să curgă din nou, puternic ca un râu, suficient de puternic ca să dea pietrele la o parte. O urmă

spre bucătărie.

— Ce voiai să spui cu elefanţii? o întrebă. Ce elefanţi?

CAPITOLUL 11

O plimbare pe drumul fărădelegii

Secretele pot fi nişte prieteni spinoşi, iar Slider întâlnise nu numai o dată ticăloşi care ajunseseră în punctul în care preferau mai degrabă să suporte consecinţele, decât să suporte să-şi ascundă isprăvile. Aşa încât nu fusese foarte surprins când primise un telefon de la Alee Corelaine, înainte să aibă timp să-l caute el. Coleraine părea nervos şi deprimat.

— Aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră, dacă este posibil.

— Desigur, zise Slider. Spuneţi.

— Nu la telefon. Adică, vreau să discutăm între patru ochi. În linişte. Este posibil?

— Vreţi să vin acasă la dumneavoastră?

— Nu, nu, nu aici.

Îşi coborî şi mai mult vocea.

— Nu vreau să audă Fay. Eu… este destul de delicat. Putem să ne întâlnim undeva? La o cârciumă sau în altă parte?

— Dacă vreţi. Ce ziceţi de The Mirte?

— Nu, sunt cunoscut acolo.

— În regulă, dar The Kensington? O ştiţi, pe colţul lui Elsham Road? Au jazz duminică dimineaţa, aşa că va fi plăcut şi aglomerat.

— Credeţi… Oh, presupun că este bine. Dar veţi veni singur?

După ce puse receptorul jos, Slider se duse în camera detectivilor, unde Atherton şi Norma cercetau listele de vânzări de acţiuni şi preţuri ale bursei, încercând să stabilească cât de mult scăzuse fondul Russell. Anderson şi Jablowski erau din nou la „pescuit” în Covent Garden, iar restul citea declaraţii şi urmăreau convorbirile telefonice.

— S-ar putea ca munca voastră să fie de prisos, spuse Slider. Tocmai am primit un telefon de la suspectul principal, care a vrut să aranjăm o întâlnire. Nu părea prea fericit.

— Câinii iadului sunt pe urmele lui, zise Atherton.

— Cred că vrea să-mi spună totul, spuse Slider.

— Unde? Când? întrebă Atherton. Vrei să merg cu tine?

— Acum. The Kensington. Şi, nu. Vrea o discuţie particulară.

— Aveţi grijă domnule, spuse Norma. S-ar putea să fie disperat. Dacă ştie că-l bănuiţi, este posibil să vrea să vă elimine şi pe dumneavoastră.

— Într-o cârciumă aglomerată, cu muzică de

jazz? Nu cred că este atât de iraţional. Dar este drăguţ din partea ta că-ţi faci griji, spuse Slider.

Atherton îl privi cu atenţie.

— Eşti foarte voios în dimineaţa asta, şefule. Ai câştigat la biliard?

— Oh, mai bine de atât, zise Slider, zâmbind. Gata, trebuie să plec în pădure. O să mă întorc repede, după provizii. Să fiţi cuminţi, copii, şi să nu necăjiţi urşii.

Atherton rămase câteva minute cu privirea aţintită asupra uşii închise în urma lui Slider, simţindu-se secătuit. Norma îl privi compătimitor şi, în cele din urmă, îi puse mâna pe braţ.

— Este bine pentru el. Măcar bucură-te pentru el.

El o privi.

— Mă bucur.

— Oricum n-ar fi mers niciodată, între voi doi, spuse Norma cu înţelepciune. Semănaţi prea mult.

Atherton se reculese.

— Îmi pare rău, despre ce vorbeam?

— Aşa, zâmbi Norma şi îl bătu pe spate. Eşti un tip de treabă. Vrei o ceaşcă de cafea? Le aduc eu.

Există oameni ale căror standarde de îmbrăcăminte nu dorm niciodată, indiferent de vicisitudinile vieţii; ei n-ar suporta să se întâlnească nici măcar cu Moartea, fără o

cravată la gât. Alee Corelaine stătea la bar, la The Kensington, încercând să fie servit – echivalentul social al încercării de a face biroul de Impozite al Consiliului să recunoască o notă de schimbare a adresei – şi arătând ca şi cum câinii iadului l-ar fi prins efectiv de şireturi; dar nimic nu putea fi mai imaculat şi mai corect pentru o băutură de duminică la prânz decât puloverul lui crem cu guler colant, jacheta de tweed cu coate de piele, pantaloni de călărie cafenii, cu dungi, şi pantaloni maronii atât de lustruiţi, încât vârfurile străluceau ca dosul unui mânz.

Ochii lui neliniştiţi îi căutau pe ai lui Slider şi apoi îşi schimbau din nou direcţia. Coleraine fu nevoit să tuşească înainte să poată întreba:

— Ce aţi vrea să beţi?

— O sticlă de Bass, vă rog.

— Oh, da, foarte bine. Bună idee. O să iau şi eu la fel. Două, vă rog.

Orchestra era pe platforma mică, încălzindu-se, iar Slider privi spre ei, aşa cum se uita acum la toţi muzicanţii, cu un gen de înrudire interesată, şi se gândi, pentru o clipă scurtă şi minunată, la Joanna. Nu discutaseră cu adevărat, nu făcuseră planuri şi nu conveniseră nimic în legătură cu viitorul. Nu avuseseră încă timp pentru aceasta; fuseseră prea ocupaţi ca să recupereze ocaziile pierdute. Dar nu mai putea fi nicio îndoială, după

noaptea trecută, se gândi Slider şi simţi cum este străbătut de un curent electric. Noaptea trecută! Amintirile senzuale învolburate îl contopiră şi el îşi împinse repede mintea înapoi, aşa cum dai jos un labrador din patul stăpânului, clătină cu fermitate din cap şi o trimise la parter. Nu acum! Acum trebuia să se gândească la caz. Iar acel sărman diavol, indiferent ce făcuse, suferea pentru asta, aşa cum trebuia. Trebuia să-l ajute să-şi ia povara de pe piept. Ce expresie urâtă, indiferent cum o luai.

™ Să ne aşezăm acolo? Pare locul cel mai liniştit.

— Nu am înţeles imediat de ce aţi sugerat locul acesta – spuse Coleraine, urmându-l – dar acum înţeleg. Dacă este mult zgomot, este puţin probabil să fim auziţi de alţii.

— Aşa este.

Slider se aşeză, strecurându-se în spatele unei mese. Coleraine ezită, apoi îl urmă, aşa încât erau amândoi cu spatele la perete şi cu faţa spre interior. Slider se întoarse puţin lateral, aşa încât stătea aproape cu faţa la Coleraine.

— Trebuie să lămurim un lucru, totuşi. Aţi vorbit la telefon despre confidenţialitate. Voi ţine secret tot ce se poate, dar trebuie să înţelegeţi ca, dacă tot ceea ce îmi spuneţi reprezintă material pentru un caz de crimă, îmi voi face datoria şi voi raporta.

Coleraine puse paharul pe masă şi îl privi pe Slider, răsuflând oarecum tremurat.

— Oh, Dumnezeule, ce am făcut? De ce am pornit pe această… această pantă alunecoasă, aşa i se spune, nu?

Râse neconvingător.

— Mergi atât de departe şi constaţi că nu te mai poţi opri. Dar nu am făcut-o pentru mine, vreau să înţelegeţi asta. Nu sunt chiar atât de rău precum credeţi. Nu am făcut-o pentru mine.

— Ar fi mult mai bine pentru dumneavoastră să-mi spuneţi totul, zise Slider liniştitor. Şi, dacă asta vă ajută, vă asigur că deja ştiu aproape totul. De fapt, nu o să vă autodemascaţi.

— Eu… m-am gândit că este probabil să ştiţi. De aceea… este vorba de păstrarea secretului. Şi de permanenta întrebare: ce va urma? Am ajuns în acel punct în care aş prefera să ştiu sigur ce este mai rău, decât să mă întreb în fiecare zi ce lovitură va urma.

— Sunt sigur că şi eu aş simţi la fel.

Urmă o tăcere, în care Corelaine rămase absorbit de propria lui nefericire. Slider îl îndemnă:

— Deci, spuneţi-mi. De unde este cel mai bine să începeţi? Tutela lui Henry Russell?

Coleraine se întoarse în adâncul gândurilor lui.

— Ah, deci ştiţi despre asta?

— Că luaţi bani din acel fond de mai mulţi ani?

Da.

Coleraine se avântă.

— Nu am vrut să-l fur pe Henry. De fapt, la început am vrut să-l ajut. Totul a început destul de inocent, cu dezastrul Miniver – aţi auzit despre el?

Slider clătină din cap.

— Miniver era o companie minieră din America de Sud – bauxită, cobalt şi altele de acest gen. Era mai mult sau mai puţin epuizată şi acţiunile erau stabile de ani întregi, dar în urmă cu trei ani am aflat un pont că vor creşte vertiginos. Ceva legat de noile zăcăminte descoperite. Ei bine, îmi place să joc la bursă din când în când, aşa că am decis să risc puţin, dar prietenul ăsta al meu, amicul care mi-a spus pontul, m-a convins că nu avea niciun rost să-mi înmoi doar vârful degetului. Ca să scot un profit mare, trebuia să bag tot piciorul şi, ei bine, m-a convins. Am investit toţi banii disponibili pe care-i aveam. Iar apoi m-am gândit la fondul de tutelă. De ce să nu-i fac şi lui Henry un serviciu? Aşa că am vândut un stoc mare din acţiunile lui şi am băgat banii tot în Miniver.

Sorbi din băutură şi se uită fix la pahar, ca şi cum nu şi-ar fi dat seama exact ce era.

— Presupun că nu trebuie să vă mai spun ce s-a întâmplat după aceea.

— Acţiunile nu au urcat.

— Oh, ba au urcat, spuse el cu amărăciune. Au urcat la maximum. Eram foarte încântat. Şi apoi, exact când mă gândeam că am făcut un profit frumos şi că ar fi fost mai bine să mă retrag cu el, totul s-a prăbuşit ca un balon înţepat. Sus ca o rachetă, jos ca un bolovan. Acţiunile n-au mai valorat nimic, peste noapte. Foc de paie. Bineînţeles că toată treaba a fost aranjată undeva ca să facă pe cineva foarte bogat, şi foarte mulţi dintre noi, ceilalţi, ne-am ales cu degetele arse – inclusiv prietenul care îmi vânduse pontul. Aşa că nu îl pot condamna. Dar m-a lăsat cu un sentiment…

Făcu o pauză şi apoi continuă:

— Nu era vorba doar de bani, înţelegeţi?

— Nu?

Corelaine îl privi, cu o mică sclipire de spirit.

— Ştiu că dumneavoastră credeţi că numai de asta îmi pasă, dar nu m-am născut cu o linguriţă de aur în gură.

— Nici nu am crezut asta, zise Slider.

— Am fost obligat să mă zbat, spuse Coleraine sfidător. Nu am avut nimic de la care să pornesc. De fapt, pot foarte bine să v-o spun, din moment ce vă spun totul; am fost un băiat Bernardo. Aşa că înţelegeţi când am spus nimic, am vorbit serios – nu am avut nici măcar părinţi. Nu vă puteţi imagina cum este, nu-i aşa, să ştii chiar de la început că nimeni nu te doreşte, nici măcar

mama ta?

Părea că aştepta efectiv un răspuns, aşa că Slider zise:

— Da. Cred că a fost foarte greu.

— Şi am fost un prichindel, palid şi plăpând, şi ştii cum sunt copiii. Eram înghiontit de aproape toţi. Nu este amuzant să fii cel mai scund. Dar asta m-a făcut să fiu dur şi hotărât. A trebuit să mă gândesc în ce domenii puteam câştiga. Nu puteam niciodată să-i bat la forţa musculară, dar aveam o minte bună şi vedeam cum, dacă ai bani, oamenii îţi acordă respect. Aşa că am muncit ca un sclav la şcoală, ca să reuşesc. Mi-am jurat că voi fi destul de bogat într-o zi, încât să pot să dau cu tifla oricui.

Celălalt lucru pe care-l învăţase, probabil, era că, din moment ce nu putea să-i bată pe băieţi, putea să câştige fetele apelând la compasiune şi la instinctele lor materne

— Se gândi Slider.

Defectele lui deveneau virtuţi. Fetele aveau să fie liniştea şi balsamul lui, iar succesul în faţa lor era tot un mijloc de a fi deasupra celor cu acelaşi sex cu el, pe care-i ura. Era un sindrom pe care Slider îl mai întâlnise, băiatul oprimat care devenea un bărbat plin de succes la femei.

Din păcate, era greu, căci lor chiar le plăceau femeile. Manipularea nu poate sta totuşi la baza unei prietenii.

— Deci, înţelegeţi, tot ce am este obţinut prin propriile mele eforturi, continuă Coleraine. Şi să pierd aşa, în dezastrul Miniver - să fiu luat de val – ei bine, mi-a rănit mândria. Era greu de suportat.

— Şi aveaţi de recuperat şi pierderea lui Henry Russell.

— Da, bineînţeles. Oricum, am început să joc la bursă. Am luat fonduri din tutelă din acţiuni sigure şi am început să le fac să circule, intrând în zone mult mai volatile, în care se pot realiza profituri mari.

— Şi pierderi mari, spuse Slider.

— Da, zise Corelaine posac. Uneori mergea. Am realizat profituri. Dar le-am reinvestit şi – ei bine – puţin câte puţin fondul de tutelă a început să dispară.

— Sindromul automatului cu fructe, spuse Slider. Toţi îşi pun mereu câştigul înapoi şi continuă să joace până pierd totul.

— Da. Da, cred că aşa este, zise Coleraine destul de inexpresiv. Problema era... nu ştiu cum să o spun. Nu ştiu exact cum s-a întâmplat. Dar se părea că nu numai fondul dispărea, ci şi scrupulele mele. Nu părea un pas prea mare între a lua banii din fond pentru a-i investi, pentru a-i pune în lovituri tot mai lungi – ceea ce era lipsit de etică şi poate chiar ilegal – şi a-i lua pentru mine. Nu am vrut să-i fur, adăugă el

repede, privindu-l pe Slider. Am vrut doar să-i împrumut, vă jur. Şi nu am făcut-o pentru mine. Ştiţi, fiul meu… fiul meu…

— A intrat în nişte belele, sugeră Slider, vrând să-l ajute.

— Nu are o inimă rea. Este doar neînfrânat. Şi a fost răsfăţat. De mama şi de bunicul lui. Eu am vrut să-l fac să între în avocatură şi mi-ar fi continuat afacerea, ar fi avut un succes grozav. Este deştept, să ştiţi. Dar ei s-au bătut pe el ca doi câini pe un os, iar rezultatul este că nu a făcut nimic. Am încercat să-l împing de la spate, dar asta l-a făcut să mă înfrunte. Ştia că putea apela oricând la ei – adăugă Corelaine cu amărăciune – iar ei îi iau întotdeauna partea. Ştiţi cum este proverbul cu copilul răsfăţat.

Se părea că avea impresia că zugrăveşte un tablou mai negru decât era. Îl privi repede pe Slider.

— Dar este un băiat bun în adâncul inimii. Când băiatul tău intră într-o belea şi vine la tine, nu îi ţii o predică, ci îl ajuţi. Aveţi copii?

— Doi. Un băiat şi o fată.

— Da, atunci înţelegeţi. Marcus… el… nu puteam să-l refuz. Nu-l puteam lăsa să ajungă în faţa Curţii şi poate la închisoare. Asta l-ar fi ucis. Este un spirit liber. Nu poţi pune în spatele gratiilor oameni sensibili ca el.

— Aşa că aţi împrumutat din fondul de tutelă

ca să plătiţi… necesităţile lui, zise Slider cu prudenţă. Dar picturile în ulei? Care este locul lor?

Coleraine avu bunul-simţ să roşească puţin.

— Ele au fost… Oh, Dumnezeule, am manevrat totul atât de rău! Cred că ştiţi tot ce e de ştiut despre picturi. Am cunoscut un tip, un negustor de opere de artă, care mi-a spus că piaţa este tocmai potrivită pentru investiţii în maeştri minori. Criza a făcut preţurile să scadă, dar cum rata dobânzilor a scăzut, toată lumea va căuta o investiţie mai bună pentru banii lor, aşa că preţurile vor creşte rapid. Atâta timp cât cumpărai raţional, nu puteai pierde. Eram deja îngrijorat pentru fondul de tutelă, iar acesta părea un mod bun de a recupera totul, dintr-un foc. M-am ocupat de asta cu foarte multă atenţie. Nu m-am încrezut doar în cuvintele acelui tip. Dar cei de la

Christie's au fost de acord cu tot ce spusese el şi am cumpărat tablouri de la ei, ca să fiu sigur că erau bune.

Slider clătină din cap compătimitor.

— Dar de ce nu le-aţi asigurat?

— Ştiu. Pare o nebunie. Însă în momentele acelea prima de asigurare ar fi fost astronomică, iar ei trebuia să-şi asigure profiturile. În plus, compania de asigurări ar fi insistat asupra a tot felul de modificări în apartament şi ar fi fost greu

să ţin asta secret faţă de Fay.

— Atunci, ea nu ştie despre tablouri?

— Sigur că nu.

Părea înspăimântat.

— Cum aş fi putut să-i spun de unde luasem banii şi de ce? Oricum, m-am gândit că sunt în siguranţă, pentru vreun an. Nu mai fuseserăm jefuiţi niciodată înainte. Iar tablourile erau în partea din spate a şifonierului meu, împachetate. Nu erau atârnate pe perete, unde să le poţi vedea. A fost un ghinion teribil că a ieşit aşa.

În mintea lui Slider se forma deja o idee, bazată pe cunoaşterea generală a metodelor lui Larry Picket.

— Negustorul de artă care v-a dat sfatul – era un bărbat înalt şi slab, cu aspect de militar, şi cu o mustaţă roşcată? Cu vorbire elegantă – cravată Guard’s?

Corelaine îl privi cu o neplăcere îngrozitoare.

— Bill Hanratty? spuse el aproape în şoaptă. Îl cunoaşteţi?

— Cred că da, zise Slider. V-am spus că o să vă recuperăm tablourile, nu-i aşa?

— De la el? El le-a furat?

— Noi le-am luat de la un tăinuitor de lucruri furate, dar Ginger Bill este unul din asociaţii lui cunoscuţi. Nu îl cheamă Hanratty, dar el pare să fie. Iar pătrunderea în casa dumneavoastră a fost o treabă de profesionist.

— Era atât de interesat de ceea ce am cumpărat, spunea că aş fi foarte subtil. Am crezut că e un tip de treabă.

Coleraine îşi prinse capul în mâini.

— Am fost un prost. Dumnezeule, de ce m-am mai născut? Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu putea fi o coincidenţă că hoţii găsiseră tablourile. Oh, ce am făcut? Ce am făcut?

Slider îl lăsă în pace un minut sau două, iar apoi îl îmboldi, cu blândeţe:

— În regulă, deci picturile au dispărut şi eraţi într-o situaţie mai rea decât oricând. Ce s-a întâmplat după aceea?

— După aceea? Am continuat. Ce altceva puteam face? Mă gândeam că măcar am doi ani, am sperat că va apărea ceva, că voi găsi un mod de a pune banii la loc. Ştiam că Ştefan era putred de bogat şi că atunci când el va muri, toţi banii îi vor reveni lui Fay – asta era ştiut. Iar ea urma să mi-i dea mie, să am grijă de ei, să-i investesc pentru ea, aşa că nu era nicio problemă, atâta timp cât el murea înainte ca Henry să împlinească vârsta, şi erau multe şanse să se întâmple asta, pentru că el avea probleme cu inima.

— De fapt, nu avea.

— Cum? Ce vreţi să spuneţi? Sigur că avea.

— Autopsia a evidenţiat o inimă perfect normală pentru vârsta lui – nicio boală.

— Dar… dar Buster mi-a spus…

— Este posibil ca sir Ştefan să fi inventat asta, ca să îl ţină pe Buster la ordine. „Nu mă contrazice sau s-ar putea să am un atac de cord”, ceva de genul acesta.

— Dumnezeule! zise Corelaine încet. Da, este exact genul de lucru pe care l-ar fi făcut el. Sărmanul Buster! Atunci, a fost bine că…

— Da?

, A fost bine că n-ai aşteptat să moară din cauze naturale?” se gândi Slider.

— Oh, nimic. Am uitat unde rămăsesem.

— Cred că tocmai aţi ajuns la anunţul lui Henry Russell că vrea să se căsătorească.

— Ah! Da.

Coleraine părea foarte bătrân şi foarte obosit.

— Ei bine, ştiţi, desigur, că tutela expiră când Henry se va căsători. Brusc, am aflat că trebuia să fac faţă muzicii. Vă asigur că eram bolnav de îngrijorare. Nu ştiam în ce parte să o iau. Şi, în mijlocul acestui dezastru, Marcus a venit din nou la mine cu alte necazuri. Nişte…

Se opri, privindu-l cu atenţie pe Slider.

Acesta ridică din umeri.

— Puteţi să-mi spuneţi totul. Ce poate fi mai rău de atât?

— Cred că aveţi dreptate. Marcus era urmărit pentru o datorie de un traficant de cocaină. Marcus a venit la mine – i-am dat cât aveam –

dar el mi-a spus că nu era suficient. Ne-am certat puţin.

Privea fix spre masă, cu tristeţe.

— Eram deja atât de îngrijorat, încât i-am spus nişte lucruri cam aspre, despre modul cum mă secătuia de tot sângele. El a spus că bunicul lui are destui bani, aşa că de ce nu mă duc să-i cer. Nu am putut suporta această idee. Îl uram pe Ştefan şi atitudinea lui faţă de noi. L-am spus că mai curând aş muri, decât să-i cer eu lui bani. Aşa că Marcus a spus că dacă eu n-o voi face, maică-sa o va face, cu siguranţă, mai ales dacă află pentru ce avea el nevoie de bani.

Îl privi rugător pe Slider.

— Fay… ea nu ştie totul despre Marcus. Adică ştie câteva dintre… poznele lui, dar nu şi chestiile serioase.

Am încercat să i le ascund. Iar Marcus ştie asta. L-ar fi frânt inima, dacă i-ar fi spus că ia droguri. Aşa că i-am zis că mă voi duce să-l văd pe bunicul lui.

— Şi asta a fost vizita pe care i-aţi făcut-o marţi?

Coleraine era deja alb la faţă.

— Da. A fost inutil. Ştiam că aşa o să fie. Mi-a spus că nu-mi dă niciun bănuţ, indiferent pentru ce îi voiam. M-am dus la serviciu. M-am învârtit toată ziua ca un şobolan în cursă, încercând cu disperare să găsesc un mod de a aduna bani. Nu-

mi venea nimic în minte. Apoi, miercuri dimineaţă, Marcus m-a sunat şi m-a întrebat cum a mers. L-am spus că Ştefan refuzase. El a zis…

Coleraine înghiţi în sec şi continuă:

— A zis că de ce nu-l ucidem pe bătrân, atunci. Să-l împuşcăm. Marcus ştia că Ştefan ţinea un pistol încărcat în casă, împotriva hoţilor. „Du-te, ia pistolul bunicului şi împuşcă-l. Aşa vei avea toţi banii pe care-i vrei”, mi-a spus el. Am crezut că glumea, bineînţeles.

Făcu o pauză şi apoi continuă:

— Apoi a spus că dacă nu fac ceva ca să-i fac rost de bani, va ajunge să comită o infracţiune. Pătrunderea prin efracţie este ceva atât de uşor, mi-a zis, şi nimeni nu este prins niciodată. Mi-am ieşit din fire şi i-am spus să înceteze cu prostiile, l-am spus să vină să ne întâlnim şi o să găsim o rezolvare. Marcus a zis că nu-l deranjează să mănânce pe gratis şi a închis.

— Unde v-aţi întâlnit cu el?

— Pe Tottenham Court Road. Este o cafenea în Hanway Place. „Cămara” cuiva. Cămara lui Kate, cred. L-aş fi dus într-un local mai bun, dar mă temeam că v-a spune din nou tâmpenii şi nu voiam să fim auziţi.

— Şi a spus?

Coleraine aprobă din cap, nefericit.

— Ne-am certat. El m-a numit zgârcit. A spus că îi trebuie banii şi că nu-mi pasă de el. Că va fi

schilodit sau ucis de banda traficantului, dacă nu va aduce banii.

Clătină din cap, neajutorat.

— Groaznice cuvinte. Cuvinte care dor, ştiţi, ca o durere reală, fizică. Apoi a spus că dacă eu sunt prea laş să-l ucid pe Ştefan, o va face el, iar după moartea bătrânului poate că-mi voi desface punga şi-i voi da ce dorea. Iar apoi a ieşit ca o furtună.

— Credeaţi cu adevărat că o va face?

— Nu! Nu, bineînţeles că nu! Era doar vorbărie. Este tânăr şi sălbatic, şi la mânie spune ce-i trece prin cap. Dar mă simţeam groaznic. Inima îmi bătea cu putere, mă simţeam rău, nu puteam gândi. M-am dus direct acasă. Fay era plecată, slavă Domnului! M-am învârtit prin casă, în sus şi în jos, repetând totul în minte. M-am gândit chiar şi la ceea ce spusese el, să-l ucid pe Ştefan. Mă gândeam că ar fi fost atât de uşor, iar apoi toate necazurile mele s-ar fi încheiat. Puteam pune la loc banii de tutelă, să-l scot pe Marcus din belea, poate chiar să şi-l îndrept spre vreo carieră care să-l ţină departe de necazuri, în viitor. Iar Ştefan murea oricum – aşa credeam eu. Nu era chiar o crimă, nu-i aşa?

— Nu vă amăgiţi singur. Era o crimă adevărată. Ştiţi asta. Este cea mai mare crimă dintre toate. Şi cel mai rău motiv.

Coleraine îi aruncă o privire bolnavă.

— Ştiu. Da, ştiu. Nu cred că aş fi făcut-o. Nu şti niciodată înainte să fii pus în faţa momentului respectiv, nu-i aşa? Dar nu cred că aş fi apăsat pe trăgaci. Nu am mânuit niciodată o armă. Spre deosebire de Marcus – el a fost la vânătoare şi, deşi cu păsările este diferit, bineînţeles, tot de. Împuşcături mortale este vorba, nu? Dar eu, chiar dacă aş fi pus mâna pe revolver, nu cred că aş fi putut să-l ucid, când venea momentul.

— Dar aţi făcut-o, nu-i aşa? zise Slider. Aţi luat revolverul din biroul lui marţi, când aţi rămas singur în cameră. Şi l-aţi împuşcat în biserică, miercuri după-amiaza.

Corelaine îl privi fix, incapabil să înţeleagă.

— Nu, spuse el. Sigur că nu am făcut-o. Exact asta vă spuneam. Dumnezeule, chiar credeţi că…? Dar v-am spus că m-am dus acasă şi nu am mai ieşit din nou, în ziua aceea. Mă simţeam atât de rău, încât m-am întins pe pat şi, fiind foarte obosit, am adormit.

— Dacă eraţi acasă, de ce nu aţi răspuns la telefon? Am încercat să o sunăm pe soţia dumneavoastră, miercuri după-amiaza, ca să-i spunem despre crimă, dar nu a răspuns nimeni.

— Nu am auzit soneria. Am oprit telefonul din dormitor şi dormeam atât de profund, încât nu l-am auzit pe cel de la parter. Am dormit până aproape de ora şapte, când a sosit Fay. Atunci am auzit pentru prima dată că Ştefan a fost

împuşcat.

Slider îi studie faţa, dar părea că spunea adevărul. Tot timpul păruse sincer. În jurul lor era un zgomot care crescuse în intensitate, pe neobservate.

Orchestra cânta, iar oamenii ascultau, bând, fumând, vorbind, bocănind din picioare, bucurându-se de compania lor de duminică dimineaţa, fără să aibă idee de drama ce se consuma sub ochii lor.

— M-aţi bănuit? întrebă acum Corelaine, total năucit, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Tocmai voiam să vă invit să mergeţi la secţie cu mine şi să daţi o declaraţie, zise Slider cu asprime. Tot va trebui să o fac, bineînţeles, dar este vorba de un alt gen de declaraţie. Iar întrebarea de şaizeci şi patru de mii de dolari este: dacă nu l-aţi ucis dumneavoastră, cine a făcut-o?

Răspunsul era scris cu litere mari pe faţa bolnavă şi îndurerată a lui Coleraine.

— Mi-e atât de teamă că Marcus a făcut-o. Este un lucru groaznic de spus, dar… dar…

— Este un lucru groaznic de făcut, spuse Slider.

— Dacă a făcut-o. Nu pot să cred, dar, dacă a făcut-o, nu-l mai pot proteja.

Îl privi pe Slider cu o rugăminte disperată.

— Trebuie să ştiu. Nu mai suport această

bănuială. Vă rog…

— O să aflăm, zise Slider liniştitor. Veniţi cu mine acum şi o să ajungem la baza întregii întâmplări.

CAPITOLUL 12

Efectul dominoului

— Deci, a venit să-şi „toarne” fiul? întrebă Norma, cu o indignare oarecum iraţională, ţinând cont că meseria lor se baza pe faptul că oamenii ofereau informaţii despre alţii.

Coleraine era la parter în clipa aceea, dând o declaraţie în faţa lui Beevers şi Mackay, şi, cum el se ocupa de descurcarea celui mai bun caz pe care-l aveau până atunci, Slider se simţea foarte bine.

— Lucrurile au ajuns prea departe pentru el. Se urăşte pe sine chiar şi numai pentru că-l bănuieşte pe Marcus, dar a ajuns în punctul în care nu mai poate suporta nesiguranţa şi ideea de a nu şti, zise Slider. Bineînţeles, el spune că este sigur că Marcus a făcut-o…

— Ceea ce înseamnă, pe scurt, că ar fi gata să parieze că el a făcut-o, preciză Norma.

Atherton jubila.

— V-am spus că el a fost, nu-i aşa? Micul ticălos murdar. Acum trebuie doar să o dovedim.

— Nu-i chiar atât de simplu, puştiule, spuse Slider. Avem de umblat.

— Staţi puţin, şefule, interveni Melaren neglijent, cu gura plină de un pateu cu un cârnat pe care-l mânca dintr-o pungă de hârtie. Parcă am auzit pe cineva spunând că Marcus Coleraine are un apartament în Bayswater? Avem o posibilă identificare a subiectului ieşind de la staţia Queensway.

Bucăţele unsuroase de aluat îi căzură de pe buze în timp ce vorbea şi se prinseră de puloverul cu dungi albastre, ca o mătreaţă fatală, dar Melaren câştigase atenţia tuturor.

— Şi staţia Queensway deserveşte Bayswater, nu? Adică, staţia de metrou Bayswater este pe acelaşi drum. Sunt doar la o sută de metri depărtare una de cealaltă. Asta-i!

Atherton îl privi aproape cu afecţiune.

— Ştiam eu că Dumnezeu a avut un scop atunci când te-a creat, Maurice. Bineînţeles, asta este! Apartamentul lui Marcus este în Caroline Place, care se află la jumătatea distanţei dintre staţiile Bayswater şi Queensway. Devine interesant.

— Şi ştim că a avut ocazia să ia arma, pentru că Buster a spus că l-a vizitat pe Radek marţi după-amiază, zise Melaren.

— Ocazia nu este o dovadă. Şi cum rămâne cu alibiul oferit de Murray? întrebă Norma.

— Nu are nici măcar valoarea hârtiei pe care

este scris, zise fericit Atherton. Dacă Marcus s-a despărţit de tatăl lui în cafenea, la unu şi un sfert, avea tot timpul să se întoarcă în Shepherd's Bush până la două şi jumătate, ca să-şi ucidă bunicul. Avea timp chiar şi să se ducă mai întâi acasă şi să ia pistolul, presupunând să nu l-a avut cu el încă de la întâlnirea cu tatăl lui. Iar alibiul lui Murray putea fi aranjat fie înainte, fie după. Eu aş paria că după.

— Spune-ne de ce, oh, măreţule! vorbi Norma morocănoasă.

— Ei bine, nu-l văd genul care să planifice totul detaliat. Mi-l imaginez intrând într-o frenezie a autocompătimirii, împuşcându-şi bunicul şi apoi alergând acasă, panicat. Îşi dă seama că trebuie să-şi aranjeze un alibi, aşa că pleacă la bătrânul lui amic Murray. Şi, întâmplător, se complace în obiceiurile locului, ca să se calmeze după chinul oribil. Astfel, avea să fie într-adevăr în apartamentul lui Murray în noaptea crimei, rămânând doar problema născocirii momentului când a ajuns acolo.

— Şi ce a făcut cu arma? întrebă Norma.

— Dumnezeu ştie! Poate că a ascuns-o în apartamentul lui, poate că i-a dus-o lui Murray şi i-a cerut acestuia să scape de ea. Dar a traversat toată Londra, într-un moment sau altul. Poate fi oriunde. Poate fi pe fundul Tamisei.

— Nu şi dacă s-a gândit să o pună la loc, zise

Slider. Aceasta era cea mai sigură opţiune, atâta timp cât nimeni nu observă absenţa ei.

— El ştie că ştim? se întrebă Melaren.

— Dacă a ţinut legătura cu Buster, atunci probabil că ştie, dar nu are niciun motiv pentru care să ţină legătura cu acesta. Oricum, există o mare probabilitate să n-o fi făcut-o. Cred că ar trebui să-i vizităm apartamentul, înainte să afle. Chiar dacă nu găsim arma, s-ar putea să găsim un palton de sibir sau o pălărie cu borul larg.

— Trebuie să recunosc că este plăcut să investighezi o crimă în înalta societate, ca o schimbare, zise Atherton. Măcar casele şi apartamentele lor nu miros a urină, iar dulapurile lor nu sunt pline de zdrenţe murdare.

Slider tocmai voia să-i răspundă lui Atherton, când intrară Anderson şi Jablowski. Slider se uită la ceas. Era ora trei.

— V-aţi întors devreme, spuse el.

— Ne-am gândit că trebuie să ne scriem raportul înainte de sfârşitul schimbului, zise Jablowski.

— Aţi aflat ceva?

— Nimic deosebit. Doar o confirmare a alibiului Marcus-Murray.

— Cum?

— O altă teorie bună, distrusă de fapte inutile, spuse Atherton posac.

— Ce teorie? întrebă Anderson.

— Tocmai stabiliserăm că Marcus este omul nostru, spuse Melaren şi le explică.

— Oh, ghinion, zise Anderson. Dar avem un martor care l-a văzut intrând în apartamentul lui Murray, la unu şi jumătate. În colţul lui Russell Street este un chioşc cu fructe şi legume, chiar vizavi de uşa apartamentului lui Murray. Vânzătorul – Ray Tate este numele lui – îl cunoaşte bine pe Murray. Citind printre rânduri, cred că ia din când în când de la el nişte substanţe ilegale. Oricum, Tate spune că miercuri se uita ca să-l vadă pe Murray când iese, pentru că voia să „discute cu el” şi a văzut un tânăr blond sunând la sonerie, pe la unu şi jumătate. Nu îl cunoştea, dar avea impresia că îl mai văzuse. Murray i-a deschis blondului, apoi a închis uşa. Tate a luat o pauză pentru o ceaşcă de ceai pe la ora trei şi jumătate şi a hotărât să sune la uşa lui Murray. Nu a primit niciun răspuns, ceea ce i s-a părut ciudat, pentru că era sigur că nu ieşise nimeni în ultimele două ore. A sunat din nou, s-a uitat prin deschizătura cutiei poştale şi a văzut picioarele lui Murray, care stătea la mijlocul scării. A ’ strigat: „Steve, sunt eu Ray”, dar picioarele s-au întors şi au dispărut, aşa că a dedus că Murray avea motivele lui să nu dorească vreo companie şi a renunţat. Dar a continuat să supravegheze uşa, sperând să-l prindă pe Murray la ieşire. Numai că Murray nu

a apărut până la ora când Tate a închis, la cinci şi jumătate.

Se gândiră la cele aflate.

— Ei bine, nu este concludent, spuse Slider. Este posibil să se fi strecurat cineva afară, în timp ce Tate servea un client sau se apleca să ridice o cutie cu mere. Nu este posibil să fi privit în permanenţă uşa, toată după-amiaza. Dar este un indiciu.

— Oricine ar fi vrut să se strecoare afară, nu-şi putea da seama dacă Tate se uita sau nu, decât deschizând uşa, zise Anderson. Uşa este panelată cu sticlă mată, nu poţi vedea prin ea. Aşa că ar fi fost un adevărat noroc să iasă fără să fi fost văzut.

— Oricum, pe noi ne interesează intervalul unu şi jumătate – două, precizăAnderson. Dacă Marcus nu a plecat înainte de două, nu putea ajunge în Sheperd’s Bush la timp ca să comită crima.

— Poate că nu pe Marcus l-a văzut intrând, spuse Melaren plin de speranţă.

— L-am arătat fotografia lui Tate şi a spus că are impresia că el era. Mai mult de atât nu am putut obţine, zise Anderson.

— Nu contează. Oricum, merită să aruncăm o privire în apartamentul lui Marcus, spuse Slider. Nu este un alibi indestructibil şi este clar că există o conexiune undeva. Instinctul meu spune

că Marcus ştie mai mult decât ne-a povestit.

Casa din Caroline Place fusese frumoasă odată, dar acum prezenta simptomele împărţirii în mai multe apartamente. N

Scările şi faţada erau crăpate, uşa şi ferestrele aveau nevoie să fie vopsite, iar draperiile eterogene de la diferitele ferestre îi dădeau un aspect zdrenţuros.

Totuşi, era centrală, aproape de metrou, şi probabil că aducea proprietarului cam o sută de lire de persoană, pe săptămână.

Proprietarul veni în fugă de la parter, ca un crab ieşind din crăpătura unei stânci, când Atherton şi Slider ajunseră la picioarele scării ce urca spre uşa din faţă. Era corpolent şi scund, aşa că arăta aproape sferic, un cap rotund aşezat pe un corp rotund, fără beneficiul unui gât între ele, ca o figură din plastilină făcută de un copil.

Era îmbrăcat cu o cămaşă albă descheiată la gât şi cu mânecile suflecate, pantaloni negri şi o jiletcă neagră, cu un lanţ de aur între punctele extreme ale taliei, care îl făceau pe Slider să se gândească, din cine ştie ce motiv, la un antreprenor de pompe funebre.

Avea o faţă durdulie şi albă, era aproape chel şi totuşi reuşea să dea senzaţia că era oacheş, în mod exotic, poate din cauză că ochii lui aveau melancolia întunecată a unei rase străvechi.

Îşi întinse mâinile dând din coate şi agitându-şi

degetele grase ca să reuşească să urce treptele şi să iasă din gaura lui, gâfâind şi strigând:

— Da, da, vin, aşteptaţi, nu mai fiţi atât de nerăbdători!

Slider se opri şi privi întrebător. Proprietarul veni în faţa lor, privindu-i cu nişte ochi bănuitori.

— Da, da, ce doriţi? Eu sunt domnul Rose, iar aceasta este casa mea. Sunteţi de la poliţie? Nu clienţi, nu, cred că poliţişti. Haine de rând. De ce aţi venit la casa mea?

— Am venit să-l vedem pe unul din chiriaşii dumneavoastră, domnule Rose, zise Slider, oarecum amuzat că fuseseră identificaţi atât de rapid.

Asta dovedea o lungă experienţă.

— Duminică? protestă el, depărtându-şi braţele. Înseamnă că este ceva serios. Pe care dintre ei vreţi să-l vedeţi? Nu vreau probleme aici. Casa mea este o casă cinstită, iar eu sunt un proprietar onest, care încearcă să trăiască foarte corect. Nu veniţi să-mi faceţi probleme.

— Nicio problemă, domnule Rose, spuse Slider liniştitor. Vrem doar să discutăm puţin cu domnul Coleraine. La ce apartament stă?

Faţa grasă se ascuţi, în timp ce omul şuieră printre dinţi, inspirând adânc.

— Ah, aşa, numărul 4. Ştiam eu! Când am văzut poliţia venind, am ştiut că este vorba de numărul 4.

Lăsă impresia că se apleacă mai aproape de ei, deşi nu prea putea să se apropie mai mult decât o făcuse deja.

— Un băiat rău! Aş fi scăpat de el, dar plăteşte, plăteşte mereu la timp, fără probleme, iar eu sunt un om de afaceri.

Ridică din umeri şi continuă:

— Nu pot renunţa la nişte bani buni. Dar acum, are pe cineva care stă la el, iar asta este interzis, l-am spus, domnule Coleraine, ştiţi că v-am închiriat camera dumneavoastră, şi numai dumneavoastră fără alţi chiriaşi, iar el a negat. N-am putut să-l prind, dar ştiu că mai este cineva acolo. Dacă îl prind, scap de el, vă asigur. Este un băiat rău. Va pleca într-o clipă. Uite-aşa!

Făcu gestul de a pocni din degete, dar era ca şi cum ar fi încercat să pocnească din doi cârnăciori prăjiţi.

— De unde ştiţi că mai stă cineva cu el? întrebă Slider interesat.

Domnul Rose ridică din umeri şi se bătu cu degetul peste nas.

— Mi-o spune nasul. Am închiriat camere toată viaţa şi mama a făcut asta înaintea mea. Ştiu. Nu am putut să-l prind, dar ştiu.

Privi în lateral şi în sus, apoi îi aruncă o privire cu subînţeles lui Slider şi privi din nou în altă parte.

— Cred că i-a dat cheia. Iar asta este interzis,

absolut interzis. Vreau să părăsească această casă.

Îşi încrucişă braţele la piept, un foc mocnit de ranchiune vechi, şi privi gânditor, în timp ce Slider şi Atherton 1 urcau treptele. Uşa era închisă cu zăvorul şi Slider o. Deschise.

Un hol comun, mirosind a ceară de lustruit. Linoleum verde instituţional, o oglindă mare, pătată, pe peretele de lângă uşă, o masă de perete veche, sub care se odihnea o colecţie de scrisori, care fuseseră ridicate de vreun locatar cu suficient spirit public ca să nu calce pe ele, dar prea indiferent ca să le distribuie.

Dincolo de oglindă era uşa apartamentului de la parter, cu un „1” de plastic pe ea. Scara pornea chiar din faţa lor.

Uşile de la primul etaj aveau 2 şi 3. Urma o scară mai îngustă, iar la etajul doi era o uşă cu numărul 4 şi un şir de trepte foarte înguste şi abrupte, urcând spre mansardă.

Atherton îşi lipi urechea de uşă şi, după un moment, înclină privirea spre Slider.

— Muzică, murmură el. Să bat?

Uşa se deschise după câteva clipe, în pragul ei apărând Marcus Coleraine, în blugi, cu un pulover purpuriu, picioare goale şi părul vâlvoi, blocând vederea spre restul apartamentului. Văzându-l pe Atherton, se posomorî.

— Ce doriţi?

— Mai întâi, domnule Coleraine, am vrea să intrăm, zise Atherton.

— De ce?

— Am vrea să vorbim cu tine, fiule, zise Slider cu blândeţe. Sunt detectivul inspector Slider, de la Secţia de Poliţie din Shepherd’s Bush. Pe sergentul Atherton îl cunoşti, desigur. Tatăl tău este la secţie chiar în clipa aceasta, dând o declaraţie şi, din câte ne-a spus, cred că poţi să ne lămureşti câteva lucruri.

Marcus nu se mişcă, uitându-se de la unul la altul, cu o expresie de parcă ar fi vrut să calculeze ceva incalculabil. În cele din urmă, Slider spuse:

— Putem intra? Sau există vreun motiv pentru care nu vrei să o facem?

Încă un moment de rezistenţă, apoi Marcus făcu un pas în spate şi deschise uşa.

— Intraţi, dacă trebuie, spuse el.

Înăuntru se auzea muzică, foarte încet – Dvorak, Simfonia Lumii Noi – şi mirosea plăcut, a săpun de baie. Pe coridorul scurt se aflau două uşi, una în faţa celeilalte, amândouă deschise – una spre bucătărie şi cealaltă spre salon –, iar apoi coridorul cotea în unghi drept, conducând, probabil, la dormitor şi baie. Toţi pereţii erau zugrăviţi în crem, lemnăria era albă, pe jos era un linoleum Berber, şi totul prea curat şi destul de nou.

Marcus se retrăsese până la uşa salonului, dar nu îi invită mai departe. Sugestia că urma să stea în picioare, pe hol, ca să discute, îl irită pe Slider. Ce rost avea acea pierdere de timp, doar dacă nu avea scopul de a enerva de dragul enervării?

— Am vrea să aruncăm o privire, dacă nu te deranjează, spuse el, cu o voce uniformă.

— Aveţi mandat? întrebă Marcus.

Atherton îi aruncă o privire lui Slider. Nu aveau să înveţe niciodată?

— Nu, spuse Slider răbdător. Pot face rost de unul, dacă este nevoie. Ai vreun motiv să nu ne laşi să ne uităm? Ai ceva de ascuns?

Marcus ezită.

— Ce căutaţi? întrebă el, încercând să păstreze un ton rezonabil. Poate că vă pot scuti de efort.

Slider îi susţinu privirea.

— În primul rând, căutăm revolverul bunicului tău. Ochii lui Marcus tresăriră puţin şi Slider simţi cum era invadat de triumf.

Băiatul făcu instinctiv un pas în spate şi Atherton, profitând de noua poziţie, reuşi pentru prima dată să arunce o privire în interiorul salonului.

— Şefule, spuse el, atingându-l pe Slider pe braţ. Slider privi în direcţia indicată de Atherton cu capul.

Pe o masă din interior era un telefon şi, lângă

el, o pălărie maro, cu borul larg, de fetru. Din locul în care se afla, Marcus nu putea să vadă la ce se uitau ei, dar în privirea lui se citea atâta nelinişte, dar şi nelămurire.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el încet.

— Ce s-a întâmplat? Te afli într-o lume a durerii, fiule, asta s-a întâmplat, spuse Slider cu blândeţe. De ce nu-mi spui totul ca să-ţi uşurezi conştiinţa? Ştii că vom afla până la urmă.

— Da, cred că veţi afla, răspunse Marcus oarecum indiferent, în timp ce era evident că mintea îi lucra.

Iar apoi, brusc, şocant, zâmbi.

— Oh, bine, nu putea dura la infinit. Am făcut tot ce am putut, asta este tot.

— Tot ce-ai putut?

— Nu eu l-am ucis pe bunicul, spuse el. Lătraţi la un copac greşit. Dar nu vreau să intru în belea din cauza asta. Nu mă deranjează să ajut pe cineva, atâta timp cât nu se întoarce împotriva mea, dar dacă tati m-a indicat pe mine, nătângul, trebuie să ies din asta.

Întoarse capul şi strigă:

— Lev? Lev! Vrei să vii aici? Este în regulă, ieşi afară! Nu se întâmplă nimic, iar Marcus se întoarse spre

Atherton şi Slider.

— Se ascunde în dormitor, ticălosul. Nu-şi dă seama că jocul s-a terminat. Intraţi şi luaţi loc,

iar eu mă duc să-l aduc.

În clipa aceea însă, cineva apăru la cotitura coridorului. Era un tânăr mic şi slab, mai scund decât Marcus, cu o faţă îngustă, palidă şi uscăţivă, cu păr frumos, de culoarea mătăsii de porumb, şi nişte ochi foarte mari şi albaştri, plasaţi în nişte orbite delicate, cu umbre mov. Avea o gură curioasă, mare şi aproape fără buza de sus, cu excepţia unui semn roz în centru, în locul în care ar fi trebuit să se afle vârful buzei.

Buza de jos era moale, ca a unui copil, iar atunci când îi văzu pe cei doi bărbaţi începu să tremure. Îi aruncă lui Marcus o privire de un amestec de reproş şi teamă, la care Marcus ridică din umeri, cu o indiferenţă robustă.

— Este poliţia. Îmi pare rău, Lev, bătrâne, nu aveam ce face.

Se întoarse spre Slider, completând prezentările cu o parodie de formalism care, evident, îi făcea plăcere.

— Domnilor, pot să vi-l prezint pe Lev Polowski, cel care l-a împuşcat pe bunicul meu?

Nişte lacrimi transparente şi curate se prelingeau printre genele lui Lev.

— Nu am vrut. Sincer, nu am vrut, spuse el cu o voce răguşită.

Zâmbetul lui Marcus se lărgi şi acesta îi puse un braţ în jurul umerilor.

— Este în regulă, nu fi îngrijorat, n-o să te

spânzure, spuse el, iar Lev începu să plângă în hohote.

Slider avansă. Prinse privirea lui Atherton şi îi făcu semn cu capul spre bucătărie.

— Domnule Coleraine, mă întreb dacă eşti atât de amabil ca să faci un ceai.

Acesta se strâmbă.

— Oh, Dumnezeule, chiar trebuie? Nu sunt o servantă.

— Şi cât timp sunteţi în bucătărie, aş vrea să-i spuneţi varianta dumneavoastră sergentului Atherton. Între timp, domnule Polowski, noi vom intra acolo, unde este linişte, şi îmi puteţi spune totul.

Lev Polowski se aşeză pe canapea, cu mâinile între genunchi, cu umerii osoşi ridicaţi în sus, lângă urechi. Arăta atât de fragil şi de inocent, încât îţi venea greu să crezi că era un matur.

— Ştefan a făcut totul pentru mine. Îi datorez totul, spuse el.

Avea un uşor accent străin, atrăgător, dar engleza lui era excelentă.

— Eram student la Academie, la Varşovia. Aveam o bursă cu care îmi plăteam taxele, iar acasă treburile mergeau greu, pentru că eu nu câştigam niciun ban, iar fraţii şi surorile mele erau în creştere. Tatăl meu a murit când aveam doisprezece ani, iar mamei îi venea din ce în ce mai greu, aşa că se părea că voi fi nevoit să

renunţ la muzică şi să-mi iau o slujbă. Tata fusese muzicant, iar mama voia ca şi eu să fiu la fel, dar acolo sunt aşa de puţine şanse pentru un cântăreţ la corn, atât de puţine lucrări pentru solist, şi o sută de cântăreţi buni pentru fiecare loc într-o orchestră. Şi atunci… a venit Ştefan.

O lumină fascinantă îi lumină faţa şi îşi încleştă mai tare mâinile. Erau mari şi puternice, în comparaţie cu restul corpului şi aveau un aspect capabil, mâinile unui bărbat grefate pe încheieturile mici ale unui băiat.

— L-ai cunoscut în Varşovia? întrebă Slider.

El aprobă din cap.

— A venit să dirijeze un concert public al Filarmonicii şi, a doua zi, să ţină un curs la Academie. Toată lumea era atât de emoţionată, pentru că el este un mare erou naţional pentru noi – băiatul polonez sărac, care a fugit în exil şi a devenit cel mai mare muzician al timpurilor noastre. Toată lumea spera că a venit să descopere talente, dar cum să-i atragi privirea? Urma să se plimbe, să între în clase, şi tot aşa mai departe. Dar urma să dăm şi un concert pentru el, în pauza de masă, noi, orchestra de seniori. Toţi exersam, de parcă de asta ne-ar fi depins viaţa. Iar eu…

Ridică din umeri.

— Eu mi-am repetat la nesfârşit partea ca să fie perfectă pentru el, dar nu putea spera nimic. Nu

eram violonist, nici măcar oboist sau clarinetist, ca să-i atrag atenţia, ca să fiu luat şi perfecţionat ca interpret solo. Cu toţii credeam că, dacă avea să remarce pe cineva, aceea era Marta, pianista noastră, care urma să cânte un concert de Saint-Saens pentru el. Toţi ne bucuram, pentru că Marta era foarte bună, o persoană încântătoare, demnă să i se acorde o şansă. Nimeni nu ar fi fost invidios pe norocul Martei.

Îşi ridică privirea, iar ochii lui erau mari şi priveau în depărtare.

— Nu am visat – nimeni nu a visat – că mă va remarca pe mine. În Saint-Saens este o parte frumoasă de corn, remarcabilă şi drăguţă, ca un ecou al pianului, completând melodia. Iar eu am fost bun în ziua aceea, ştiam că am fost bun, şi m-am bucurat că am reuşit ceva frumos, pentru marele om. Dar, după aceea, când plecam după podium, directorul nostru de muzică a venit şi mi-a spus: „Sir Ştefan vrea să-ţi vorbească".

Povestea acum ceea ce era evident pentru Slider că era cel mai bun moment al vieţii lui. Vocea lui răguşită mângâia cuvintele ca un îndrăgostit.

— Am fost condus la biroul directorului şi trimis singur înăuntru. Acolo se afla Ştefan – atât de înalt, de nobil, cu părul alb, cu ochii hotărâţi, ca un vultur mare – şi mă privea pătrunzător, ca şi cum mi-ar fi putut citi în suflet. "Aţi trimis

după mine, maestre”, am spus. Iar el a întins o mână spre mine, mi-a luat mâna în…

Mâinile lui repetau momentul, în mod inconştient.

— Iar apoi a spus: „Azi ai cântat ca un înger. Cântăreţii buni la corn sunt foarte rari. Vreau să te ajut să ajungi solist. Vrei să părăseşti Polonia şi să vii cu mine?”

Se opri.

— Şi ai mers cu el? îl îmboldi Slider după o vreme, iar Lev suspină şi îl privi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn adânc.

— Da, bineînţeles, zise el cu greu. De atunci a făcut totul pentru mine. M-a adus în Anglia, a plătit ca să am cei mai buni profesori, mi-a aranjat debutul ca solist, m-a luat cu el în turnee ca să cânt cu el, cu o parte din cele mai mari orchestre din lume. Şi i-a dat şi bani mamei. Este un om mare, foarte mare.

— Probabil că îi erai foarte recunoscător.

— Bineînţeles, bineînţeles.

— L-ai admirat. Şi nu era prea mult spus că l-ai iubit, sugeră Slider.

Privirea băiatului se înţeţoşă.

— Da, spuse el, abia auzibil. L-am iubit.

— Şi el te-a iubit? A vrut să-ţi arate iubirea lui într-un mod fizic, poate?

Lev aprobă din cap, iar ochii i se umplură din nou cu lacrimi şi el îşi înclină capul ca să le

ascundă.

— Am fost…

Începu, se opri, se cutremură, se gândi şi începu din nou:

— Nu am vrut să afle mama. Ea nu ar fi înţeles. Dar mie nu îmi este ruşine. Eram mândru că eram iubitul lui. Numai că…

Se opri din nou.

— Cât timp a durat asta? Când a început?

— Doi ani. A început aproape imediat după ce am venit în Anglia. Eram fericit, aveam muzica mea, aveam cariera mea, îl aveam pe Ştefan. Dar apoi, a părut că nu văzusem totul la el. S-a schimbat faţă de mine. Era în continuare drăguţ, dar distant. Mi-a spus că acum mă puteam baza pe propriile mele puteri. Puteam, într-un fel, dar am crezut… îmi era teamă…

— Că avea pe altcineva?

Băiatul aprobă din cap, muşcându-şi buza inferioară. După o clipă zise:

— Am încercat să-mi spun singur că nu mă puteam aştepta… el era mult mai mare ca mine… eram un nimic în comparaţie cu el. Nu trebuie să-l judec. Dar când îmi aminteam lucrurile pe care mi le spusese despre dragoste, nu mai puteam suporta. Iar apoi, Marcus mi-a spus… mi-a spus că Ştefan era… că avea o relaţie cu o femeie. La început am crezut că minţea, dar când l-am întrebat direct pe Ştefan, el a

recunoscut. A spus... mi-a spus nişte lucruri îngrozitoare.

Îşi scutură capul, ca să îndepărteze acea amintire.

— Cum l-ai cunoscut pe Marcus? întrebă Slider.

— În casa lui Ştefan, bineînţeles. Ştefan voia să fim prieteni. Am fost încântat de asta. M-am gândit că o dorea pentru că eram important pentru el. Dar acum cred că spera că Marcus îmi va distrage atenţia, că mă va împiedica să aflu despre ceilalţi.

Râse scurt, fără umor.

— Nu s-a gândit niciodată că Marcus va fi cel care-mi va spune tot.

— Cum a ajuns să-ţi spună tot?

— Era marţi, marţea trecută. Fusesem în oraş împreună cu el ca să o vizităm pe mama lui, la magazin. Cred că voia să-i ceară nişte bani. Eu nu voiam să merg, pentru că îmi era ruşine de ea. Ştefan îmi spusese că ea nu trebuia să afle de mine şi el, pentru că nu aproba asta, iar mie îmi era teamă că ar putea ghici. Dar Marcus m-a convins. Ne-am dus la magazinul ei şi a fost foarte drăguţă şi prietenoasă cu mine, însă eu mă simţeam stânjenit. Mi-a vorbit despre concertul pe care Ştefan urma să-l dea pentru biserică, pentru opera de caritate de care se ocupa ea şi m-a întrebat dacă puteam merge şi

eu, iar eu i-am zis că era posibil. Dar era prima dată când auzeam despre asta şi m-am întrebat de ce nu-mi spusese nimic Ştefan. După aceea, când am plecat împreună cu Marcus, i-am spus că mă gândeam să mă duc la repetiţia finală, pentru că nu-l mai văzusem pe Ştefan de mult timp, fiindcă este foarte ocupat, iar aceasta era o şansă de a-l prinde. Marcus a spus că era o idee proastă, şi eu l-am întrebat de ce, şi atunci – mi-a spus că Ştefan avea o legătură cu o femeie, impresara lui, şi că ea urma să fie acolo.

— Kate Apwey, spuse Slider.

— Da, ea este.

Ridică spre Slider nişte ochi strălucitori.

— Îi urăsc numele! O urăsc şi pe ea! Ea putea fi cu el tot timpul, oricând. Dar el cum putea face asta?

— Şi ce aţi făcut când v-a spus Marcus? Aţi spus că v-aţi dus să discutaţi direct cu el?

— Nu imediat. Eram prea supărat, l-am spus lui Marcus că voiam să rămân singur, pentru o vreme, şi ne-am despărțit, iar eu m-am dus să mă plimb,

— Unde?

— Pe Hampstead Heath. Acolo ne aflam. Magazinul mamei lui este în Hampstead. M-am plimbat, gândindu-mă la nesfârşit. În cele din urmă, am hotărât că trebuie să mă duc şi să-l înfrunt pe Ştefan, să-l întreb dacă era adevărat.

Mă gândeam că poate Marcus se înşela. Sau că poate… voia să mă păcălească…

Îşi muşcă buza de jos.

— Lui Marcus îi place să tachineze. Să creeze probleme. Nu vrea să facă rău, doar că… asta îl amuză.

Slider clătină din cap. Îşi amintea fericirea lui Marcus când îl strigase pe Lev să iasă din dormitor.

— Ce s-a întâmplat după aceea?

— Am luat metroul şi m-am dus acasă la Ştefan. Când am ajuns acolo, l-am văzut pe Marcus ieşind. Eram gata să mă întorc să plec, dar el m-a văzut şi m-a strigat. M-am dus la el şi Marcus mi-a spus: „Bunicul e acasă. Ar fi mai bine să intri şi să o rezolvaţi, nu crezi?” Şi a râs. Asta m-a înfuriat. Aşa că am intrat.

— Stai puţin, ai spus că asta s-a întâmplat marţi după-amiază?

— Da.

— Sir Ştefan era singur?

— Da. Cu excepţia lui Buster, bineînţeles.

— Buster te-a văzut?

Lev părea derutat.

— El mi-a deschis. De ce?

— Nimic, nu contează. Continuă, te rog.

Lev reluă, încet.

— Buster m-a condus în biroul lui Ştefan, iar Ştefan a coborât după o clipă. Era prost dispus,

mi-am dat seama imediat. A spus că tocmai pleca la repetiţie, că se grăbea şi m-a întrebat ce voiam, l-am spus că puteam merge cu el, să urmăresc repetiţia şi să discutăm după aceea, dar el mi-a spus că avea să fie ocupat şi că nu era convenabil. Era atât de rece, încât nu mai puteam suporta, l-am spus că, în ultima vreme, era mereu prea ocupat ca să mă întâlnească, şi aşa a început. Ne-am certat. L-am acuzat. El a recunoscut şi a spus că nu era treaba mea, că ar trebui să fiu recunoscător că mă băgase în seamă. L-am întrebat cum putea suporta să atingă o femeie aşa, şi noi… el…

— Da, înţeleg. Lucrurile s-au încins. Aţi spus amândoi lucruri pe care nu le credeaţi cu adevărat.

Lev clătină din cap.

— El le credea. Asta era cel mai rău. El vorbea serios. Şi apoi mi-a spus să plec şi că nu voia să mă mai vadă niciodată, l-am spus că o să-i pară rău şi am fugit afară. Plângeam, dar eram şi furios. Voiam să-l ucid. Chiar atunci. Îi doream moartea.

Slider clătină din cap.

— Ştiai despre revolver?

— Ştiam, dar nu m-am gândit la el niciodată. Mi-l arătase odată. Era foarte mândru de el şi îi plăcea să-l scoată şi să-l atingă. M-a pus să-l ţin şi eu o dată şi… asta l-a excitat.

Obrajii transparenţi i se roşiră puţin.

— Dar nu m-am gândit la el atunci. Abia după aceea când am ieşit în stradă, Marcus mă aştepta. M-a întrebat cum a mers. L-am spus totul. Eram atât de rănit şi de furios, încât i-am spus lui Marcus că voiam să-l ucid, iar Marcus a scos pistolul din buzunar şi a zis:. Atunci o să ai nevoie de ăsta”.

— Avea în buzunar pistolul lui sir Ştefan?

Băiatul clătină din cap.

— L-am întrebat de unde îl avea, iar el a spus că-l luase chiar atunci, pentru cazul în care eu voi avea nevoie de el. Nu voiam să-l ating, dar el mi l-a băgat în buzunar. Când am încercat să-l opresc, mi-a zis să fiu atent, că se putea descărca, iar când am încercat să-l scot din nou, mi-a zis să nu fiu prost, pentru că nu puteam să fiu văzut de cineva. După aceea m-a bătut pe umăr, mi-a urat noroc şi a plecat.

— Şi ce aţi făcut?

— M-am dus acasă. Am luat autobuzul şi m-am dus acasă, cu pistolul în buzunarul paltonului, simţindu-l uriaş şi încins, ca şi cum mi-ar fi ars haina. Mi se părea că toţi cei care mă priveau ştiau de el. Când am ajuns acasă, l-am scos şi l-am pus pe masă. Şi m-am gândit că n-aş mai fi putut să-l ating din nou. Dar apoi mi-am amintit ce spusese Ştefan şi cum se purtase cu mine. Eram atât de furios şi de nefericit, încât voiam

să-l omor. L-am ridicat din nou, gândindu-mă să mă sinucid. Oh, nu, ştiu ce gândeam! Iar apoi mi-am amintit momentul când Ştefan mi-l arătase pentru prima dată, şi atunci am dorit cu adevărat să-l ucid. Am hotărât să mă duc la repetiţia din ziua următoare şi să-l împuşc în faţa tuturor, să-l împuşc în public, iar apoi să mă sinucid.

Înclină din cap, cu ochii din nou visători.

— Totul părea perfect şi mă calmasem total. Urma să fim împreună pentru totdeauna şi nimeni altcineva să nu-l mai poată avea. Am stat treaz toată noaptea, am fumat – Marcus îmi dăduse puţin, odată cu pistolul – şi m-am gândit la plan, şi dimineaţă mi se părea, încă, foarte bun. Aşa că am făcut un duş, m-am îmbrăcat, am băgat pistolul în buzunarul paltonului şi am luat autobuzul spre Shepherd’s Bush. Era 49, acelaşi autobuz pe care-l luam mereu ca să mă duc la el acasă, şi asta părea bine, de asemenea, ca un tipar.

Da, se gândi Slider, acesta era elementul lipsă. Caracterul teatral al actului.

Împuşcarea lui Radek în faţa martorilor – păruse tot timpul grotească; nu se părea că Alee Coleraine îl ucisese pentru câştiguri financiare.

Dar ca act final, sinucigaş, al unui amant gelos, mai ales al unuia atât de tânăr, pătimaş, idealist şi pe jumătate iraţional din cauza consumului de substanţe ilegale

— Avea sens. Ca un tipar.

— Aşa că ai mers la biserica St. Augustine şi l-ai împuşcat, zise Slider.

Ochii lui Polowski se măriră.

— Nu! N-am făcut-o! Adică cred că am făcut-o, dar nu am vrut. Jur că nu am vrut să-l ucid.

— În regulă, fiule, zise Slider. Spune-mi tot.

CAPITOLUL 13

O după-amiază vrăjită

În bucătărie, Atherton asculta povestea din celălalt punct de vedere. Era o istorie uimitoare, dar nu prea încântătoare.

— De unde ai ştiut de relaţia dintre Polowski şi bunicul tău? întrebă el, în acel punct al naraţiunii în care reieşi clar că Marcus ştia.

Marcus spuse, stând pe masa din bucătărie şi legănându-şi picioarele cu o nepăsare deliberată:

— Mi-a spus-o chiar bunicul, bineînţeles. Cred că el o vedea ca parte a educaţiei mele, ca să mă corupă, deşi eu nu o consider o corupere. Cui îi pasă, în zilele noastre? Nu-mi ascundea nimic. Dumnezeule, dacă publicul lui adorat ar fi realizat ce ţap bătrân şi murdar era! Ar fi făcut orice, cu oricine şi nu-i păsa dacă noi o ştiam. Cu excepţia mamei, bineînţeles.

Se scărpină pe frunte, perplex.

— Din cine ştie ce motiv, îi păsa cu adevărat de ceea ce credea mama despre el, iar ea este atât de severă, încât ar înnebuni dacă ar descoperi vreodată că el era bisexual. Cred că ea bănuia că el avea legături ocazionale cu câte o femeie – nu este total naivă dar nu i-ar fi trecut niciodată prin minte că el o făcea cu băieţi.

— Iar tu păstrai secretul faţă de ea.

Marcus părea indignat.

— Drept cine mă luaţi? Credeţi că aş supăra-o în mod deliberat? îmi iubesc mama.

— Presupun că fiecare are slăbiciunea lui, remarcă Atherton.

— În plus, bunicul m-ar fi ucis dacă l-aş fi defăimat. Avea o fire groaznică, ştiţi, n-ai fi vrut să-l provoci de două ori.

— Atunci, dacă ştiai de Lev şi de bunicul tău, de ce i-ai spus lui Lev de Kate Apwey?

— Oh, doar pentru distracţie, zise Marcus cu indiferenţă.

— Nu-ţi era teamă că bunicul tău va afla că tu ai răspândit vestea?

— Chiar dacă ar fi aflat, nu i-ar fi păsat. Ar fi terminat cu Lev. Se plictisise de Lev, numai că acesta nu-şi dădea seama. Îi făceam chiar o favoare bunicului, scăpându-l de Polowski.

— Şi Lev? Nu era prietenul tău?

— Ne-am învârtit puţin împreună, dar el era cam abătut. M-am gândit că ar fi amuzant să-l

agit puţin. Nu avea idee cum era bunicul de fapt – îl credea un sfânt veritabil. Aşa că i-am zugrăvit tabloul real şi l-am privit înverzindu-se. Apoi m-am dus la bunicul şi l-am întărâtat. A mers perfect – mai bine decât mă aşteptam, chiar, pentru că Lev a sosit când eu plecam, aşa că atunci când a intrat bunicul era încins şi înfierbântat, neavând şansa să se calmeze.

— Dumnezeule, eşti tare drăgălaş, nu-i aşa? zise Atherton uimit.

— Era amuzant. Ar fi trebuit să fiţi acolo. M-am învârtit pe acolo şi l-am aşteptat să iasă, iar când i-am văzut expresia feţei! Ah, dacă privirea ar fi putut să ucidă! Aşa că i-am dat pistolul şi i-am spus…

— Ce-ai făcut?

— Revolverul bunicului. Îl ţinea întotdeauna în sertarul de la birou, încărcat. L-am luat când nu se uita şi i l-am dat lui Lev.

Atherton se autocontrolă.

— Presupun că ai avut un motiv ca să faci asta.

— Da, v-am mai spus, era amuzant. M-am gândit că Lev era atât de furios, încât se va duce şi i-l va flutura bunicului pe sub nas, speriindu-l puţin pe bătrân.

Îi aruncă o privire laterală lui Atherton şi, simţind că dinspre acesta nu emana o aprobare totală, încercă să se justifice:

— Ei bine, o merita, ticălosul bătrân. Toţi banii

aceia pe care-i avea, fără să facă nimic, iar mie nu mi-ar fi dat niciun bănuţ amărât. Bineînţeles, Lev este atât de moale, încât nu m-am gândit nicio clipă că îl va împuşca într-adevăr…

— Dar dacă ar fi făcut-o, nu ar fi contat, nu?

— Ei, toţi trebuie să murim odată, spuse Marcus în stil virtuos. Şi lui bunicul îi venise rândul, oricum. Iar tata spune că are… că avea probleme cu inima, se corectă el singur. Ar fi putut muri în orice clipă. Nu este ca şi cum ar fi fost tânăr.

Bineînţeles, tinereţea este singura justificare ca să ţi se permită să exişti. Atherton întâlnise destul de mulţi ticăloşi în cariera lui, ca să ştie că, deşi erau toţi extrem de egoişti, majoritatea era prea proastă ca să mai fie şi altceva. Marcus era un fenomen nou şi Atherton îl privea cu detaşarea profesională a unui naturalist, care observa ceva deosebit de oribil în lumea insectelor.

— Nu cred că îţi dai seama – spuse el cu gravitate – dar eşti într-o porcărie serioasă. Faptul că ai luat pistolul şi i l-ai dat lui Polowski te face auxiliar.

Marcus chicoti

— O spui de parcă aş fi bagaj de mână. Auxiliar!

— Nu este de râs, te asigur. S-ar putea chiar să fi acuzat de complicitate la crimă. Asta înseamnă

douăzeci de ani de închisoare.

Dar era imposibil să-l sperii pe acel tânăr îngrozitor.

— Prostii, zise el cu tărie. Nu am crezut nicio clipă că Lev o va face. Şi, oricum, el nu a vrut să o facă. A fost un accident. Vă va spune el.

— Vom vedea, replică Atherton. Până atunci, ar fi bine să-mi spui ce s-a întâmplat miercuri.

Marcus ridică din umeri cu indiferenţă.

— Ei bine, m-am sculat, m-am îmbrăcat, m-am dus la magazin şi mi-am cumpărat ceva pentru micul dejun, m-am învârtit puţin… doar nu vrei să asculţi toate acestea, nu?

— Nu acum. Poţi să sari la partea interesantă.

— În regulă. Pe la unsprezece şi jumătate am primit un telefon de la un tip care a spus că are să-mi vândă ceva, o marfă foarte bună, dar scumpă. Numai că eu eram falit, bineînţeles, iar el a spus că se va duce la altcineva, dacă nu rezolvam rapid. Aşa că i-am telefonat lui tata şi i-am spus că datoram ceva unui tip, care-mi voia sângele. Ca să fiu sincer, încercasem chestia asta cu vreo două zile înainte, ca să-l fac să scoată nişte bani, iar el nu o făcuse, aşa că am ridicat puţin ştacheta. Am spus că tipul ameninţa că mă va ciopârţi dacă nu-i dau banii. Bietul tata a crezut totul. Se crede Philip Marlowe, bătrânul senil! Oricum, a spus că va veni să mă vadă imediat şi că va vedea ce poate face.

Colţurile gurii lui Marcus se lăsară în jos.

— A fost o excursie irosită. S-a dovedit că mă ducea cu vorba. M-a târât tot drumul pe Tottenham Court Road şi apoi a spus că nu-mi va da nimic. Eram furios. Ne-am certat şi i-am spus cât de ticălos era. Nici măcar nu-i păsa dacă eram spintecat. A spus că nu are bani. Atunci i-am zis că de ce nu-l ucide pe bunicul, în cazul ăsta...

Se opri şi îi zâmbi lui Atherton.

— Ceea ce este o ironie uimitoare, ţinând cont de ce s-a întâmplat, nu?

— Uimitor, zise Atherton cu o voce dogită.

— În cele din urmă, am văzut că nu pot scoate bani de la tata, aşa că l-am lăsat acolo şi m-am dus la vechiul meu prieten, Steve. Îi dădusem ultima bucăţică de tutun lui Lev, cu o noapte înainte, ca să-l înveselesc – ceea ce mi s-a părut foarte generos din partea mea – aşa că m-am dus să văd dacă Steve mai avea ceva prin casă, ca de obicei. M-am gândit că un fum mă va calma. Nu-mi place să mă cert cu tata, dar este atât de iritant, încât pur şi simplu îmi pierd răbdarea cu el. Oricum, eram încă acolo, la Steve, când Polowski mi-a telefonat din apartamentul meu şi mi-a spus că l-a ucis pe bunicul.

— Cum intrase în apartamentul tău?

— Oh, îi dădusem cheia cu câteva săptămâni înainte. Eram amici, v-am spus.

— Amici. Înţeleg. Şi de unde a ştiut că erai la Steve Murray acasă?

— A ghicit. Petrec mult timp cu Steve. Oricum, Lev mi-a spus că îl împuşcase pe bunicul şi că nu ştia ce să facă. Aşa că i-am spus să rămână aici, fără să facă nimic, fără să vorbească cu cineva.

— În apartamentul tău? Era puţin cam riscant, nu?

— Ca să spun adevărul, zise Marcus zâmbind, eram „luaţi” un pic deja, aşa că probabil nu gândeam corect. Tot ce ştiu este că atunci când am pus receptorul jos şi i-am spus lui Steve, am considerat amândoi că era teribil de amuzant. Am continuat să fumăm şi am râs până aproape că mi s-a făcut rău. Ştiţi cum este când eşti drogat.

Atherton nu răspunse şi Marcus ridică din umeri.

— Nimeni nu-l văzuse bine pe Lev şi nimeni nu-l recunoscuse, ceea ce era uimitor, când te gândeşti că era îmbrăcat cu paltonul acela de sibir, un gen pe care numai el îl mai purta. Şi mai purtase şi acea pălărie înainte. Dar nu venise nimeni să-l caute, aşa că l-am lăsat să rămână. M-am gândit că, până la urmă, dacă nu era descoperit, putea să se întoarcă în Polonia. Probabil că aş fi reuşit să fac rost de suficienţi bani de la mama, odată ce-l moştenise pe bunicul, şi m-am gândit că ar fi potrivit să

plătesc fuga lui Polowski cu banii lui. A fost chiar amuzant când aţi venit la Steve şi nu aveaţi nici cea mai mică idee ce căutaţi. Dar, atunci când aţi apărut aici, am ştiut că jocul s-a încheiat. A fost amuzant, totuşi.

— Eşti, fără excepţie, cel mai uimitor animal pe care l-am cunoscut vreodată, zise Atherton cu un interes calm, gen David Attemborough.

— Păstraţi asta pentru. Polowski. El este cel care l-a ucis pe bunicul meu, nu eu.

Slider găsise o cutie de şerveţele sub televizor, iar Lev îl folosea acum pe al patrulea. Ochii şi nasul lui erau acum roz pe faţa albă, aşa că arăta ca un hamster. Dar vorbea liber, evident bucuros de şansa de a scăpa de povară. Slider îşi aminti ce spunea Freddie Cameron: „Le place să spună povestea, bătrâne, le place să spună povestea”. Crima aducea un fel de celebritate, atât asupra ucigaşului, cât şi asupra celui ucis. Luase interogatorii unor ucigaşi pentru care acela era singurul eveniment important din viaţă, şi ei îl povestiseră, nu chiar cu mândrie, dar cu o senzaţie de moment aniversar, cum ar fi fost jubileul reginei sau Premiul Bonds. Iar atunci când crima era *„un crime passionel*”, era parte integrantă a unei relaţii amoroase, care trebuia povestită, ca prima întâlnire, primul sărut, prima ceartă. „Oh, scumpule, cântă melodia noastră. Când îţi împuşti dragostea adevărată, într-o

cameră aglomerată…”

— Nu ştiu dacă aş fi făcut-o dacă m-aş fi întâlnit cu el faţă în faţă atunci când am ajuns acolo, spuse Polowski, aplecându-se nefericit peste şerveţelul ud leoarcă, ca o pasăre în ploaie. Poate dacă ar fi fost o sală obişnuită… Dar biserica aceea… o ştiţi?

— Da.

— Oh, desigur, aţi fost acolo. Uitasem. Ei bine, nu este ca o biserică englezească, nu-i aşa? într-un fel este foarte rusească. Toţi din familia mea suntem catolici, dar există biserici ortodoxe şi în Polonia, şi m-a făcut să mă gândesc la casă, la mama, la fraţii şi surorile mele. Când am intrat, orchestra era acolo, dar Ştefan nu se vedea, aşa că am fost nevoit să stau şi să aştept. Era întuneric şi mirosea a tămâie, iar în jur erau sfinţii, icoanele şi statuia Maicii Domnului. Puţin câte puţin, furia şi ura mea s-au scurs şi m-am simţit foarte mic şi înspăimântat, ca şi cum aş fi fost un băieţel şi Dumnezeu mă privea. Atunci a intrat Ştefan. A rămas pe margine, vorbind cu nişte oameni, iar când l-am văzut mi-am amintit cât de mult îi datoram, cum el îmi dăduse totul, mă adusese din Polonia, îmi oferise cei mai buni profesori, îmi aranjase concerte. Şi atunci l-am văzut înaintând spre podium, aşa cum îl văzusem de atâtea ori, şi am ştiut că îl iubeam şi că n-aş fi putut să-l rănesc niciodată.

— Erai tot în partea din spate a bisericii?

— Da. Nu mă mişcasem. Plănuisem să merg în faţă, să-l strig pe nume şi, atunci când el avea să se întoarcă şi să mă vadă, să-l împuşc. Nu ştiu dacă aş fi făcut-o. Nu ştiu dacă aş fi putut să apăs efectiv pe trăgaci. Nu este un lucru pe care să-l poţi şti dinainte, nu?

Slider clătină din cap.

— Nu am fost niciodată în situaţia aceea.

— Nu. Presupun că majoritatea oamenilor nu a fost. Îşi suflă nasul, ochii lui plânşi privind în gol.

— Când apăruse, scosesem pistolul din buzunar, dar tot nu mă mişcasem. Iar când s-a îndreptat spre platformă, eram plin doar de dragoste şi de grijă pentru el. Părea bolnav şi bătrân, fragil, şi m-am temut că va muri. Este ridicol, nu? După ce plănuisem să-l ucid, acum îmi era teamă că va muri.

Se opri şi Slider fu nevoit să-l îmboldească.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

Lev îl privi cu nişte ochi dintr-o dată albaştri.

— Nu ştiu. Sincer, sincer nu ştiu. Probabil că îndreptasem în mod automat arma spre el, pentru că nu ştiam că o făcusem. Eram încordat şi nervos, văzând cât de bolnav arăta – eram îngrijorat pentru el. Poate că strângeam trăgaciul, dar fără să vreau.

Îşi ţinea mâinile încleştate, acum.

— A ridicat bagheta şi apoi s-a oprit. Îi

cunoşteam toate mişcările. Îl urmărisem pe viu sau pe film de mii de ori şi mi-am dat seama că era în neregulă ceva. Am început să înaintez, un pas, numai un pas, şi el s-a prăbuşit şi… am auzit explozia.

Îşi duse mâinile la faţă şi tresări la propria atingere, ca şi cum n-ar fi ştiut că avea să o facă.

— La început nu am ştiut ce se întâmplase. M-am gândit că fusese o bombă sau ceva de genul acela. M-am gândit la IRA. Fusese atât de puternic şi atât de aproape. Am crezut că acoperişul va cădea pe mine. Şi atunci am simţit mirosul de fum, am privit în jos şi am văzut arma, şi mi-am dat seama că probabil apăsasem pe trăgaci. El stătea întins acolo, atât de nemişcat, iar eu stăteam dincoace, cu un revolver în mână şi aproape mort de groază. Mi-am dat seama că îl împuşcasem şi singurul lucru care mi-a venit în minte a fost să fug. Dar nu am vrut să o fac, sincer. Trebuie să mă credeţi.

Albastrul ochilor era acum disperat şi rugător. „Le place să spună povestea – şi contează cum o recepţionezi”.

— Da, te cred, zise Slider. Ce ai făcut după aceea?

— Am fugit. Departe, pe stradă. Nu eram capabil să gândesc. Când m-am trezit în staţia de metrou, m-am gândit la Marcus. M-am gândit că el este atât de sofisticat, încât va şti ce trebuia

să fac. Aşa că am venit la apartamentul lui. Nu era aici, dar aveam cheia, aşa că am intrat şi am stat puţin, până când am încetat să mai tremur. Apoi i-am telefonat lui Steve Murray, să văd dacă Marcus era acolo, şi era. Mi-a spus să stau calm şi că va veni la mine, dar nu a făcut-o decât a doua zi.

Faţa i se înnegură la acea amintire.

— A fost cea mai rea noapte din viaţa mea. Am fost gata de sute de ori să dau telefon la poliţie şi să mă predau. Aş vrea să o fi făcut. Nu ştiam exact dacă Ştefan era mort sau trăia.

— Ai fi putut urmări ştirile de la televizor sau să dai drumul la radio.

— Nu m-am gândit la asta decât a doua zi. Am adormit, în cele din urmă. Nu dormisem cu o noapte înainte şi probabil că eram obosit. Iar dimineaţă când m-am trezit, am pornit radioul şi am auzit… am auzit că murise.

Lacrimile apărură din nou, într-un şuvoi uimitor.

— Voiam să mă predau, dar a venit Marcus şi m-a convins să nu o fac. A spus să mă gândesc la scandal, la cât de supărată ar fi fost mama lui, dacă afla de Ştefan şi de mine. Şi cât de supărată ar fi mama mea, dacă va afla că are un fiu criminal. Iar atunci când m-am gândit la mama, nu mi-am mai dorit decât să plec acasă. Marcus a spus că ar trebui să stau ascuns pentru o

vreme şi, după un timp, voi – poliţia – veţi renunţa la caz, iar el mă va putea trimite înapoi în Polonia.

Slider clătină din cap.

— Pari să ai foarte multă încredere în acest tânăr. Dar ce s-ar fi întâmplat când s-ar fi descoperit că ai dispărut? Nu puteai să dispari aşa, pur şi simplu, fără să pună cineva întrebări, iar apoi ar fi fost făcută imediat legătura.

— Aşa aţi făcut? De aceea sunteţi aici?

— Am venit să percheziţionăm apartamentul, în căutarea revolverului.

— L-aţi bănuit pe Marcus?

Polowski părea îngrozit.

— Dar cum aţi putut crede că şi-a ucis propriul bunic?

Slider nu răspunse.

— Apropo, unde este pistolul? îl mai ai?

— Da, zise el, spre uşurarea lui Slider. Este în dormitor. Să-l aduc?

— Nu, este în regulă, o să-l luăm imediat.

Lev îl privi cu prudenţă.

— Da, au mai rămas câteva gloanţe. Credeţi că m-aş sinucide?

. Aproape fiule, foarte aproape”, se gândi Slider.

— Nu, acum nu aş mai face-o. Momentul a trecut. Faptul că v-am spus totul mă face să mă simt mult mai bine.

Se gândi o clipă şi adăugă:

— Acum ce se va întâmpla cu mine?

— O să te ducem la secţie şi o să dai o declaraţie.

Apoi, îmi este teamă că va trebui să fii ţinut în arest până se va decide de ce vei fi acuzat.

— Mă vor trimite… în închisoare? Voi fi acuzat de crimă?

— Nu eu hotărăsc eu asta, fiule.

Privind dincolo de hol, îl văzu pe Atherton în bucătărie şi îi făcu semn cu capul să între.

— Hai să o luăm încet, da?

Polowski aprobă din cap, supus.

— Este drept că ar trebui să fiu pedepsit. Dar nu am vrut să-l ucid. De fapt, aş putea jura că a căzut înainte ca eu să apăs pe trăgaci.

Barrington asculta în tăcere, cu faţa lui masivă ciupită de vărsat ca o lavă, la fel de mobilă şi de expresivă ca o stâncă. Quimbus Flestrin, Omul Muntelui, se gândi brusc Slider, o amintire a trecutului îndepărtat şi a educaţiei lui la gimnaziul conştiincios din Timberlog Lane. Toate lucrurile pe care sunt forţaţi copiii să le citească şi pe care le urăsc atunci, dar sunt recunoscători pentru ele, mai târziu.

Mintea lui era ca o cameră de vechituri a unei case antice de familie: umplute confortabil cu lucruri ciudate şi interesante, pe care în majoritate uitase că le avea, dar care puteau

deveni utile, într-o zi. Se gândi la propriii lui copii şi se temu, cu gravitate, că astfel de creaturi raţionale, moderne şi realizate cu un scop precis, nu aveau nimic în mansarde, decât izolaţie cu trei sfaturi: foarte utilă, dar care nu asigura un amuzament deosebit într-o duminică ploioasă.

— Bine, zise Barrington. Deci, ce avem în afară de confesiune? GPS-ul nu va accepta doar mărturisirea, iar noi nu vrem nicio greşeală în acest caz. Radek era o celebritate mondială. Să recapitulăm.

Îşi ridică mâinile puternice, pregătit sa numere pe degete.

— Aveţi arma?

— Da, şi raportul balistic confirmă că glonţul scos din Radek a fost tras cu acel revolver. Este identic cu gloanţele rămase în cameră. Nu este nicio îndoială că acela a fost pistolul folosit.

— Amprente?

— În dezordine, mărturisi Slider. A fost manevrat mult. Putem identifica câteva dintre ele, dar aparţin şi lui Polowski şi lui Marcus Coleraine. Paltonul de sibir şi pălăria îi aparţin în mod sigur lui Polowski – avem un martor care locuieşte în aceeaşi casă, în Earl’s Court, ca să le identifice –, dar nu putem dovedi că le-a purtat atunci. Iar paltonul i-a aparţinut iniţial lui Marcus.

— Cum e cu martorii care l-au văzut între Shepherd's Bush şi Queensway?

— La fel şi cu martorii din biserică: niciunul dintre ei nu i-a văzut bine faţa. Cel mai bun martor este femeia care l-a văzut ieşind din staţia Queensway, pentru că îşi scosese pălăria şi o băgase în palton. Descrierea îi corespunde, dar nu ştiu sigur dacă ea l-ar alege dintr-un şir de bărbaţi printre care să se afle şi Marcus. La o privire superficială, cei doi seamănă – mici, slabi şi blonzi. Vom încerca, oricum. Şi mai este şi alibiul lui Marcus. Nu este perfect, dar atâta timp cât nimeni nu vrea să-l nege, va rezista.

Barrington se încruntă.

— Crezi că există vreo îndoială în legătură cu care din ei a făcut-o?

— Nu, domnule. În mintea mea sunt sigur că Polowski a fost în biserică. Şi amândoi spun aceeaşi poveste. Atâta timp cât ei continuă să fie de acord, cred că probele externe sunt suficiente. Cred că problema va apărea când

Marcus Coleraine îşi va da seama în ce belea se află.

— Înţeleg.

— S-ar putea ca atunci să vrea să dea înapoi şi să nege orice implicare a lui, iar apărarea se va arunca asupra acestui aspect, bineînţeles.

— Da, spuse Barrington, raţional. Mai există şi întrebarea dacă i se poate permite să se

autoincrimineze. Să nu uităm că tatăl lui este avocat.

— Chiar dacă este un avocat corupt, adăugă Slider.

Barrington se uită la el.

— Da, zise gânditor.

Începu să bată cu degetele în masă şi Slider se gândi că se apropia de izbucnire, dar Barrington spuse:

— A fost un caz foarte neplăcut. Mulţi oameni ies foarte rău din el.

Slider nu zise nimic.

— Te deranjează ceva anume?

Slider era uimit. Intuiţie, sensibilitate, compătimire din partea lui Barrington? Ar fi fost o senzaţie nouă şi incitantă, deşi nu neapărat plăcută – ca atunci când ai un arici în pantaloni.

— Domnule?

— Nu pari prea mulţumit de rezultat.

— Oh, nu-mi place câtă bază va trebui să punem pe Marcus Coleraine, minţi Slider.

— Totuşi, este un rezultat bun, spuse Barrington. Şi rapid. Va arăta bine pentru noi. Comandantul va dori să îl anunţe public şi vreau să ştii că meritele vor fi atribuite cui trebuie.

Slider era atât de surprins, încât abia reuşi să replice:

— A fost un efort în echipă, domnule. Toată lumea a tras din greu.

— Echipele bune există doar pentru că au conducători buni. Am văzut cum lucrează oamenii tăi pentru tine.

Inspiri loialitate şi aceasta este semnul unui bun ofiţer.

Din ce în ce mai nebunesc. Slider simţea cum capul i se rostogolea prin cameră ca o bilă de bowling. Era atât de obişnuit cu duşul „*Shinola*”, încât nici măcar nu-şi mai scotea masca de baie când intra în chilia lui. Se părea că, de fapt, cu Barrington se întâmpla ceva ciudat, pentru că părea să sufere de un spasm moderat al feţei. Se uită la Slider, apoi la registrul lui, apoi la portretul reginei de pe peretele din dreapta şi apoi din nou la Slider. Abia în acel moment realiză Slider că spasmul era încercarea lui Barrington de a zâmbi. Era o imagine oribilă şi o noţiune şi mai oribilă.

— Cred că uneori am fost mai rigid cu ideile mele despre ce-i trebuie unui bun ofiţer, spuse Barrington într-un târziu. Am nişte principii clare şi le-am săpat în piatră, dar atunci când ai de-a face cu oameni, aceasta poate fi o greşeală.

„Oh, la naiba”, se gândi Slider. „Are de gând să-şi descarce sufletul în faţa mea”. Nu credea că putea suporta aşa ceva.

— Mai ales în viaţa civilă. Nu poţi aplica regulile războiului de câmp luptelor de gherilă. Ceea ce încerc să spun e că este posibil ca

uneori să am tendinţa de a ţine la un ideal, la un şablon şi de a măsura oamenii în comparaţie cu el, în loc să evaluez lucrurile la care se pricep ei, în stilul lor propriu.

Slider ar fi putut să traducă: îmi venerez vechiul şef şi toţi cei care nu sunt ca el, sunt nimic. Acum am descoperit că fostul meu şef era un nimic şi am rămas în derivă.

Privindu-l mai atent pe Omul Muntelui, Slider văzu cât de mult se depărtase Barrington de un personaj comic în ultimele săptămâni. În ochii lui era o expresie de încordare, iar faţa lui părea mai slabă. Hainele păreau puţin cam mari pentru ei– chiar şi inelul de pe inelarul lui părea larg. Suferise, evident, şi Slider realiză, dintr-o dată, cât de puţine ştia despre viaţa particulară a şefului lui. Avea pe cineva acasă, care să-l liniştească după o zi grea, în care îşi făcuse subordonaţii să se simtă groaznic? Era căsătorit? Fusese vreodată? Era dificil să şi-l imagineze făcând ceva normal, de exemplu, punându-şi pijamaua cu dungi şi urcându-se în pat cu soţia sa. Slider ştia că Norma, spre propria-i ei iritare, îl găsea sexi, iar pasiunile violente nu păreau neapărat incompatibile cu acea faţadă de asteroid. Dar era posibil să şi-l imagineze înmuindu-se suficient de mult ca să pună întrebarea cuiva. Probabil că ar fi fost nevoit să trimită o notă.

Ei, dar asta nu era frumos. Dacă bătrânul încerca să spargă cochilia şi să iasă, în sfârşit, în umanitate, era corect să-i încurajeze metamorfoza. Gândindu-se la ultima propoziţie, Slider hotărî că nu prea putea spune: „Da, domnule” sau „Nu, domnule”, aşa că zise:

— Înţeleg, domnule.

— Da, spuse Barrington.

Apoi, ca şi cum prima dată nu ar fi fost o întrebare, repetă:

— Da?

Se opri, se ridică în picioare, se plimbă în sus şi în jos în spaţiul dintre birou şi fereastră, părând la fel de nelalocul lui ca un tigru în biroul unui agent imobiliar.

— Ceea ce doresc – spuse el încet – dacă este posibil, este să o luăm de la început. O farfurie curată. Crezi că este posibil… Bill? Să ne prefacem că aceste… tensiuni nefericite nu au existat niciodată între noi? Vreau să muncim împreună în viitor, fără prejudecăţi. Promit că te voi susţine tot timpul şi că vei descoperi în mine un om bun, care este de partea ta.

Zâmbetul răzbătu, în sfârşit, la suprafaţă, şi nu era ceva suportabil. Slider voia să se termine cât mai rapid, înainte ca Barrington să încerce să dea mâna cu el sau ceva de. Genul acesta.

— Sună bine, domnule, zise el, aproape urându-se singur.

Dar ori spunea asta, ori se arunca singur pe fereastră, şi era aproape ora ceaiului, iar la cantină, luni, aveau patiserie daneză.

— Bine. Atunci, o luăm de la capăt acum, corect? Barrington se opri în mijlocul plimbării şi întinse mâna peste birou. Suspinând în gând, Slider o prinse.

— Ar fi mai bine să începem, zise el, retrăgându-se. Să terminăm acest caz.

Nu reuşi să ajungă prea departe, când Barrington, cu un efort grozav, spuse sau mai curând izbucni:

— Presupun că nu eşti liber diseară, nu? Să luăm cina împreună? Am putea discuta despre orice problemă despre care crezi că ar trebui să aflu. Aş vrea ca secţia noastră să fie o secţie fericită.

„Haide – se gândi Slider – asta a mers prea departe. Ce e de ajuns, e de ajuns”.

— Îmi pare rău, am deja un program pentru diseară. Ceea ce era adevărat, din fericire. Iar condamnarea era executată.

Barrington păru dezamăgit pentru o clipă, iar Slider se simţi rău, pentru aceeaşi perioadă de timp. Dar apoi fisurile din faţa-stâncă se închiseră.

Barrington lătră:

— Atunci, rămâne pe altă dată.

Se aşeză şi trase spre el nişte hârtii.

Atherton băgă capul pe uşă.
— Mă întrebam ce faci diseară. Sue vine la cină şi mă gândeam că poate vrei să ni te alături. O mică aniversare, poate.
„Dumnezeule, ce înseamnă să fii popular, se gândi Slider. Dintr-o dată, sunt regina balului”.
— Mulţumesc, spuse el. Oricât de mult îmi displace să refuz ceva gătit de tine, am deja o întâlnire diseară.
Atherton îşi realinie corpul pe verticală cu capul şi se spijini pe clanţa uşii.
— Oh? Cineva pe care-i cunosc? întrebă el cu o indiferenţă intenţionată.
Zâmbetul lui Slider nu ar fi părut deplasat pentru un vânzător de ziare Norman Rockwell.
— Mda. Mă iartă şi cred că mă va primi înapoi. O să discutăm despre asta diseară, dacă vom reuşi.
Atherton avu senzaţia că intestinele lui plecară fără el.
— Oh, asta este minunat! Este cu adevărat minunat. Mă bucur foarte mult pentru tine.
— Nu te bucura prea devreme. Ştii cât de inteligentă este şi cât de prost sunt eu. Dar este un început. O să mă bazez pe torsul meu musculos ca să pledeze cazul pentru mine.
Atherton reuşi să zâmbească.
— Atunci este o gâscă pierdută.
— Ce este cu tine şi Sue? întrebă Slider. Este

ceva serios?

— Când m-ai ştiut tu serios?

— M-am gândit că este vorba de o imitaţie, ca fiind cea mai simplă formă a măgulirii.

— Oh, ştii ce cred eu despre tine, şefule. Apropo, fiindcă vorbeam despre cazuri…

— Nu. Îmi lasă un gust amar în gură.

— Nu vreau să mă gândesc ce va face un bun avocat al apărării din el, recunoscu Atherton. Dar voiam să-ţi spun să-i aminteşti Joannei că s-a înşelat. Mi-ai spus că ea a zis că vom descoperi că nu un muzicant l-a ucis pe Radek.

— S-a înşelat, şi a avut dreptate, pentru că el nu a vrut să o facă. O să-i spun.

Slider privea în gol.

— Cred că-l vor lăsa să scape uşor, ce zici?

— Indiferent dacă o vor face sau nu, el este condamnat pe viaţă în mintea lui. Ceea ce s-a făcut nu mai poate fi desfăcut.

— Şi eu tot nu ştiu dacă era un mare dirijor sau doar un măscărici. Cât de mult a pierdut omenirea?

— Ar fi mai bine să o întrebi pe Joanna, spuse scurt Atherton.

CAPITOLUL 14

Nu există poliţişti ca Holmes

— Mă întreb dacă a scris cineva vreodată despre rolul spaghetelor bologneze în procesul seducţiei, spuse Slider, amestecând în sosul de roşii. Mie mi se pare că odată ce ai gătit şi ai mâncat împreună cu cineva, atunci este legat de persoana respectivă pe toată viaţa.

Joanna spuse cu inocenţă, învelind pâinea cu usturoi în folie şi pregătind-o pentru cuptor:

— Atunci nu ai gătit niciodată cu Irene?

— Asta a fost o lovitură sub centură, zise Slider.

Ea zâmbi repede.

— Îmi pare rău. Mi-a scăpat.

— Iar răspunsul este, de fapt, nu. Am gătit pentru ea, cu ani în urmă, când de-abia ne căsătorisem şi locuiam într-o garsonieră cu butelie, dar niciodată cu ea. Aşa că afirmaţia mea rămâne adevărată.

— Chiar crezi că odată ce am gătit împreună nu voi putea să-ţi mai rezist? Că o să mă prăbuşesc în braţele tale ca o prună coaptă care cade din pom?

— Mă bazez pe asta, spuse el.

— Oh, Bill, nu mă grăbi.

— Te grăbesc? zise el indignat. Eu am fost cel care a sugerat să mâncăm mai întâi.

— Ce este chestia asta cu „mai întâi”? obiectă ea.

El puse jos lingura, se răsuci şi o prinse cu

braţele de talie, ridicând-o puţin de la pământ şi lipind-o strâns de el.

— Ascultă-mă, femeie, zise el. Îmi cer scuze că am fost o pierdere totală de timp în aceşti ultimi doi ani şi o să-mi cer scuze iar, ori de câte ori vrei, dar nu o să te las să ne distrugi restul vieţii obligându-ne să trăim despărţiţi.

Ea îl privi în ochi, singurul mod de a-l putea privi, de altfel, dată fiind poziţia ei.

— Presupun că tu crezi că dacă te porţi ca un stăpân, vei…

Urmă o tăcere destul de lungă.

— Dumnezeule, ce puternic eşti! murmură ea în cele din urmă.

— Întotdeauna am avut braţe şi umeri puternici. Din cauza bălegarului aruncat cu lopata în copilărie.

O lăsă jos, ţinând-o încă strâns lipită de el.

Ea îşi ridică privirea spre el, cu o expresie uşor tulburată.

— Încă mai doare, ştii.

— Ştiu.

— N-am vrut să crezi că este atât de uşor.

Zâmbetul lui dispăru.

— Am avut doi copii. Am fost căsătorit cincisprezece ani. Nu, nu cred că a fost chiar atât de uşor.

— Îmi pare rău, zise ea încet.

— Nu, zise el. Nu te învinovăţesc. Şi nu regret

nimic. Dar nu vreau să mai pierd timpul pe care-l avem. Eu…

— Da? Tu… ce?

— Nu, ar suna pretenţios.

— Spune-o pretenţios. Crezi că va scrie cineva asta pentru posteritate?

— Voiam să spun că am atâta de-a face cu moartea şi tristeţea în viaţa mea, încât vreau ca totul să fie o sărbătoare a vieţii.

Se strâmbă şi adăugă:

— Uh, nu-mi vine să cred că am spus asta.

Joanna zâmbi seducător.

— Sosul tău se lipeşte. Simt după miros.

Slider îi dădu drumul precipitat şi înhăţă lingura.

— Exact la timp. Cât va dura pentru pâinea ta?

— O eternitate. Cuptorul nu este încă gata pentru copt. Avem timp să ne aşezăm şi să bem un pahar cu vin. Şi încă nu mi-ai vorbit despre caz. Trebuie să fii încântat că ai rezolvat totul atât de repede.

— Rezolvarea nu a demarat încă. Acum începe adevărata corvoadă de punere la punct a documentelor şi trebuie să încercăm să-i dăm o formă care să nu provoace o criză procurorilor. Bineînţeles, ştiu că în romanele poliţiste se termină totul când Sherlock îl indică pe ticălos şi pleacă cu o Coca-Cola cu Watson, dar în viaţa reală nu este aşa. În viaţa reală, să descoperi

cine a făcut-o este cea mai mică dintre problemele noastre – în mod sigur în cazul acesta.

— Nu contează, stai jos, ţine paharul şi spune-mi ultimele progrese, spuse ea, întinzându-i paharul plin cu Dolcetto d'Alba, lichidul strălucind rubiniu în lumina focului şi mirosind a sud călduros.

Cufundat în adâncurile canapelei capitonate – nu era genul de canapea căreia i se putea aplica un verb insuficient ca „a sta" – cu coapsa Joannei lipită de a lui, Slider sorbi din vin şi îi spuse povestea.

— Atherton consideră că a fost o schimbare bună să investigăm printre oamenii ale căror case nu miros a urină – încheie el dar eu am descoperit că este deprimant să vezi cât de rău s-au purtat oamenii aceştia, oameni de la care te-ai fi aşteptat la altceva. Păcate obişnuite şi încălcări obişnuite ale legii – droguri, delapidări, lăcomie, adulter, crimă – croindu-şi drum în viaţă prin jafuri şi aruncându-şi gunoaiele în spate, ca nişte turişti. Niciunul nu arată niciun pic de compasiune şi niciunul nu se gândeşte şi la altcineva. Doar eu, eu, eu.

— Toate păcatele înseamnă egoism. Şi egoismul e rădăcina tuturor păcatelor, zise ea.

El zâmbi, obosit.

— Oh, apropo. Atherton mi-a spus să-ţi

amintesc că te-ai înşelat când ai spus că ucigaşul nu este un muzicant.

— Ar fi bine să nu se grăbească. Poate că nu a făcut-o Polowski. Poate că a fost Marcus, iar Polowski doar îl acoperă.

— Nu, nu, Lev Polowski este cel care a apăsat pe trăgaci.

— Dar?

— Dar ce?

— Nu, asta este replica mea. Ai spus-o ca şi cum ai fi vrut să adaugi „dar”. Este ceva ciudat în toată povestea?

— Cât de bine mă cunoşti.

Slider oftă.

— Există o mulţime de aspecte ciudate. Ştiu că l-am prins pe cel care trebuia şi că el a mărturisit de bunăvoie, dar nu am senzaţia pe care ar trebui să o am. Este ceva nesatisfăcător în asta – ca atunci când te uiţi la un film şi eroul şi eroina se întâlnesc la un restaurant, îşi încarcă mereu furculiţele, dar nu-i vezi înghiţind mâncarea. Nimeni nu mestecă şi nu înghite efectiv.

— În regulă.

Joanna se învârti şi se aşeză cu picioarele încrucişate, cu faţa spre el.

— Spune-mi atunci bucată cu bucată. Ce nu-ţi sună corect?

— Ei bine, în primul rând, rămâne întrebarea:

de ce Buster nu l-a recunoscut pe Lev?

— Era la mare distanţă şi era întuneric, zise Joanna. Aminteşte-ţi că noi stăteam în lumină – şi nu poţi vedea în întuneric. Iar Buster nu avea niciun motiv să privească în direcţia aceea, decât după împuşcătură.

— Oh, ştiu. Nu m-am referit la asta. Ci la descrierea criminalului, incluzând faptul că era scund, paltonul de sibir şi pălăria. Tu nu crezi că asta ar fi trebuit să facă să-i sune ca un clopoţel?

— De unde să ştie el ceva despre garderoba lui Polowski?

— Îl văzuse chiar cu o zi înainte. Iar hainele de sibir nu mai sunt chiar atât de obişnuite.

— Poate că el nu ştia asta. Dar probabil că nici nu s-a gândit la asta. Şocul împuşcării, şi apoi a fost atât de distrus din cauza durerii – nu prea mai era în stare să se gândească la rafinamente de croitorie.

— Eşti de aceeaşi părere cu Atherton. Bine, accept asta, dar atunci de ce nu mi-a spus că Lev a trecut pe la casa lui Radek miercuri? l-a menţionat pe Marcus şi pe Alee Corelaine, iar când l-am întrebat dacă a mai fost cineva, oricine, a spus, nu.

— A uitat, poate. Se întâmplă.

— Să uite? Marcus, după propriile lui cuvinte, „L-a întărâtat pe Radek”. Trebuia să plece şi erau deja în întârziere, şi a urmat o altă

întrerupere şi o scenă sentimentală, iar Keaton nu îşi aminteşte nici chiar când este întrebat?

— Atunci, tu de ce crezi că nu a spus-o? întrebă ea, socratic.

— Nu ştiu. Aş vrea să ştiu.

Sorbi din vin gânditor şi ea profită de ocazie ca să se ducă în bucătărie să verifice cuptorul. Când se întoarse, el zise:

— Polowski spune că Radek părea bolnav când s-a urcat pe podium. Ţie şi s-a părut la fel? Ai observat ceva deosebit?

Ea se încruntă.

— Ţi-am spus că transpira mult, dar aşa făcea mereu. Poate că de data asta mai mult decât de obicei. Şi-a şters faţa cu batista înainte să înceapă. Nu ştiu. Totul s-a întâmplat atât de repede. Nu era un om la care să te uiţi atent.

— Lev l-a privit atent. Spune că se comporta altfel decât de obicei.

— Ce încerci să sugerezi – că ştia că va fi împuşcat? Dar asta nu ar schimba faptul că a fost împuşcat, nu? Ăsta este un fapt, nu-i aşa? Ai scos un glonţ din el?

— Nu eu personal. Dar Jankins, legistul, a făcut-o. Aş vrea să fi fost Freddie.

— De ce, nu ai încredere în cel nou?

— Nu are prea multă experienţă. Poate; a i-a scăpat ceva.

— Dar credeam că are multă experienţă în

arme de foc. Nu aceasta era specialitatea lui?

— E adevărat.

— Atunci? Nu înţeleg care este problema.

— Nici eu, de fapt, zise el, jalnic. Poate că mi-e foame.

— Întotdeauna este vorba despre asta, aprobă ea. Combinat cu faptul că viaţa ta s-a întors pe dos recent, că ai muncit mult şi probabil nu ai dormit cât trebuie.

— Şi încă nu ţi-am spus partea cea mai rea. Ivan cel Groaznic vrea să fim prieteni.

— Cum?

— M-a întrebat dacă putem să o luăm de la capăt, să ştergem trecutul cu buretele, iar apoi m-a invitat la cină.

Joanna zâmbi.

— Iar tu m-ai preferat pe mine! Ei, nu trebuie să mă mai îndoiesc.

El întinse mâna spre ea. Simţea o nevoie extrem de urgentă de a rezolva o problemă neterminată.

— Nu trebuie să mâncăm chiar acum, nu?

— Ba da, categoric. Încearcă să fii puţin sofisticat. Anticiparea este jumătate din plăcere – nu Sofocle a spus asta?

— Mă îndoiesc. Era grec, nu?

Atherton se lăsă pe spate, simţindu-se… simţind… ei bine, simţindu-se cum nu se mai simţise niciodată înainte, de fapt.

— Îmi pare rău, zise el.

Sue se întoarse pe cot şi îl privi peste umărul ei grăsuţ, ca o potârniche ascunzându-se în spatele unei stânci roz.

— Nu fi îngrijorat, spuse ea. Va mai fi o mulţime de ocazii.

— Nu mi s-a mai întâmplat niciodată, zise el cu o voce plină de umilinţă.

— Mie da, spuse ea.

El îi aruncă o privire, nedorind să-i întâlnească ochii, în caz că era stânjenitor.

— Da?

— Da. Dar nu este un concurs, ştii?

Se răsuci într-o poziţie mai confortabilă.

— Dificultatea constă în a şti ce să spui. În definitiv, dacă aş fi spus că nu contează, ar fi părut că nu sunt dezamăgită, iar dacă aş fi spus că sunt dezamăgită, ar fi sunat ca şi cum te-aş fi învinovăţit. Seamănă puţin cu călătoria în timp, de fapt. Pericolul constă nu în faptul că te-ai putea întâlni cu tine însuţi, ci în ce Dumnezeu ai putea discuta cu cineva care-ţi cunoaşte toate replicile cele mai bune.

El zâmbi, fără să vrea.

— Eşti total sărită.

— Ştiu, zise ea, mulţumită. Am visat eu sau a mai rămas ceva din budinca aceea?

El se ridică, plin de îndoială.

— O vrei acum?

Sue se ridică şi ea în şezut, cearşaful continuând să-i acopere sânii în mod miraculos, ca şi cum ar fi fost într-un film.

— De ce nu? Este al doilea lucru indecent care-mi vine în minte în clipa asta. Aş putea să o mănânc aici, direct din oală.

— Da, bineînţeles, spuse el.

Se simţea uşurat. Măcar ştia că la gătit se pricepea. Era un adevărat mister de ce ratase. Şi asta nu se datora faptului că nu i-ar fi plăcut Sue, în definitiv o făcuseră în fiecare clipă liberă, de când se cunoscuseră.

Deschise uşa dormitorului şi Oedipus ţâşni înăuntru şi sări pe pat, aruncându-i o privire jignită peste umăr. Se apropie de Sue cu coada ridicată ca o coadă de mătură şi începu să se frece de ea, torcând ca un contor Geiger. Ea râse şi îl privi pe Athertor.

— Învaţă de la el!

— Nu este cazul, spuse Atherton. Îşi arată doar bunul-gust.

Privirile lor se întâlniră şi el se simţi mai bine. O plăcea cu adevărat.

Mai mult decât pe oricine altcineva cunoscuse, de ani de zile.

Vru să se întoarcă să se ducă la bucătărie, iar ea zise, pe un ton indiferent, ca şi cum ar fi spus-o întâmplător:

— Te-ai culcat vreodată cu Joanna?

El se opri nemişcat. Era cu spatele, aşa că ea nu putea să-i vadă faţa, iar pauza păru să dureze mult timp.

— Nu, zise el în cele din urmă.

— Atunci este bine, zise ea liniştită.

Atherton se forţă să se întoarcă şi să o privească, aşteptându-se la ce era mai rău, dar ea zâmbea, cu un zâmbet de înţelegere perfectă. El se simţi liniştit şi bine, ca şi cum ar fi fost la confesiune şi toate păcatele îi fuseseră iertate.

— Adu două linguriţe, zise ea.

Slider se trezi cu o tresărire violentă. Capul îi căzuse pe spate, pe braţul canapelei şi îl durea gâtul. Se ridică amuţit, întâlni privirea Joannei şi descoperi amintirea unui sforăit gigantic, recent, care navigase prin creier. Probabil că acela fusese zgomotul care îl trezise.

— Ai adormit, spuse ea cu blândeţe.

— Îmi pare rău, zise el răguşit. Proaste maniere.

— Nu-i nimic. Erai obosit şi plin de bunătăţi, iar aici este destul de cald. Îl privi cu curiozitate.

— Ai visat ceva? Te foiai şi murmurai ceva.

Celulele creierului lui absent începură să pătrundă din nou în scobiturile lor obişnuite.

— Da, spuse el. Era… da, acum îmi amintesc! Cântam în orchestra ta. Interpretam un concert.

— La ce cântai? îl întrebă ea amuzată.

— La corn.

— Nu ştii să cânţi la corn.

— Nu ştiu să cânt la nimic, dar în vis era bine. Ştiu că interpretam bine. Nu asta era problema. Stăteam acolo, în spate, cu ceilalţi şi…

Se încruntă.

— Oh, da, îmi amintesc. Problema era că partitura din faţa mea nu era cea corectă. Dirijorul trebuia să înceapă să-şi fluture braţele în orice clipă, iar eu trebuia să cânt şi ştiam că bucata mea nu avea să se potrivească deloc cu ale celorlalţi.

— Cred că asta murmurai. „N-o să se potrivească, n-o să se potrivească”.

Joanna îl privi răbdătoare, dându-şi seama după încruntătură, că el se gândea la altceva. Avea părul răvăşit, ochii roşii, muşchii feţei slăbiţi din cauza oboselii. Un început de barbă se zărea chiar şi de la distanţă, iar ea putea să vadă că dacă el şi-ar fi lăsat barbă, o mare parte din ea ar fi fost căruntă. Trecea printr-unul din acele momente rare când îl vedea în întregime şi separat, ceva complet şi absolut în afara ei, ca şi cum ar fi fost înconjurat de lumină. Şi îl iubea atât de mult, încât nu putea decât să suspine, aşa cum o faci uneori din cauza durerii. Se gândi că de aceea continuase el să o convingă, în ciuda eforturilor ei, deoarece, fiind raţional şi cu o vedere limpede, el înţelesese că, chiar dacă ar fi rămas despărţiţi, asta nu le-ar fi schimbat

sentimentele, aşa că nu avea rost să o facă.

Avea să accepte dragostea, cu toate inconvenientele ei, şi avu un moment de panică, pentru că se obişnuise să trăiască singură şi îi plăcea independenţa ei şi siguranţa care provenea din asta. Dar, pe de altă parte, exista o tulburare oarecum condamnabilă în gândul de a aranja un cămin împreună, de a face toate lucrurile pe care le fac oamenii în mod obişnuit, cum era să aleagă un tapet, să cumpere un covor, să hotărască împreună unde să meargă în vacanţele de vară. Să facă totul împreună cu Bill. Alice în Ţara Magazinelor. Brusc, îi veni să plângă.

El se întoarse din lunga lui călătorie.

— Îmi pare rău, Jo, dar va trebui să plec, zise el.

O privi cu o teamă atât de nesigură, ca şi cum ar fi gândit că era un moment critic, aşa că orice indignare pe care ea era posibil să o fi simţit murise într-o băltoacă de amuzament.

— Unde?

— Trebuie să mă întorc la secţie. Trebuie să am toate hârtiile la îndemână.

— Este vorba de caz, nu-i aşa? Este ceva în neregulă?

— Nu se potriveşte, spuse el. Este ceva care nu se potriveşte. Trebuie să mă mai uit o dată şi…

Se gândea din nou la altceva. Joanna se ridică

şi se duse, în tăcere, să-i aducă haina, l-o împinse în mâini şi îl întoarse cu faţa spre uşă.

— Du-te, îi spuse. Şi condu cu atenţie.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat seara, începu el, încercând s-o privească peste umăr.

— Şi seara ta, la fel. Nu-i nimic, înţeleg.

— O să mă revanşez.

— Ştiu. Dar îmi promiţi ceva? Sună-mă mai târziu, când vei putea, când vei avea ce să-mi spui.

Întinse mâna pe lângă el şi deschise uşa, iar Slider se răsuci în spaţiul restrâns şi o sărută.

— Te iubesc, spuse el.

Şi ieşi.

Ora şapte dimineaţa este, de obicei, un moment de linişte într-o secţie de poliţie. În biroul detectivilor nu se află nimeni, schimbul de noapte terminându-se la şase, iar cel de dimineaţă nesosind înainte de opt. Slider îşi înălţă capul de pe muntele de hârtie şi privi spre fereastră, văzând cerul palid de dimineaţă şi absenţa soarelui, ascultând traficul dimineţii scurgându-se pe Uxbridge Road. Ridică receptorul şi formă un număr.

— Freddie! îmi pare rău că te deranjez atât de devreme. Oh, bine. Ai avut o vacanţă plăcută? Este vorba de ceva ce s-a întâmplat când erai plecat. Oh, ai auzit? Nu, de fapt, nu ştiu exact dacă este ceva în neregulă, dar mă întreb dacă ai

putea arunca o privire pe raportul autopsiei. Nu vreau să spun nimic înainte să-l citeşti – vreau părerea ta neinfluenţată. Dacă ţi-l trimit acum prin fax. Ai putea să te uiţi pe el şi apoi să mă suni? Da, ştiu, dar cred că este important. În regulă. Mulţumesc mult. Mă duc să-l trimit chiar acum. Mulţumesc, Freddie. Aştept. Pa.

Era aproape ora opt când sună Cameron.

— A durat mult, spuse Slider.

— Dragul meu băiat, doar nu te aşteptai să-ţi citesc raportul în pijama, nu? A trebuit să mă spăl, să mă bărbieresc, iar apoi l-am citit în timpul micului dejun.

— Micul dejun, spuse Slider, cu un amestec de exasperare şi dorinţă.

Sacra amintire a spaghetelor bologneze era acum departe, în trecut.

— Bineînţeles. Martha mi-a promis mâncare indiană din orez, paste, ceapă şi ouă azi-dimineaţă. Numai un nebun cu certificat ar refuza un dejun pregătit de ea.

„Chiar şi vocea lui este sătulă”, se gândi Slider cu amărăciune.

— Oricum, am terminat. Care este problema cu raportul ăsta?

— Crezi că concluzia este corectă? Cauza morţii?

— Nu am examinat cadavrul, bătrâne. Dar mi se pare corectă. Laddo Jones ştie ce face. Nu ştiu

prea multe despre el personal, dar are o reputaţie serioasă.

— Dar glonţul – abia dacă a făcut o rană superficială. A fost tras de la foarte mare distanţă şi nu a distrus niciun organ. Chiar putea cauza moartea?

— Să fim mai exacţi: şocul i-a cauzat moartea şi nu văd nimic surprinzător în asta. Era un tip în vârstă. Şocul este ceva foarte deosebit. Nu poţi fi niciodată sigur cum va afecta pe cineva.

— Dar Radek se ţinea foarte bine şi nu era nimic în neregulă cu inima lui. Ascultă, Freddie, tu te pricepi puţin la muzică. Ştii cât sunt de sănătoşi dirijorii de obicei.

— Da, ştiu. Au tendinţa de a trăi la nesfârşit. Recunosc că, la prima vedere, poate părea surprinzător că o rană atât de neimportantă i-ar fi putut cauza moartea, dar, aşa cum am spus, şocul acţionează foarte deosebit.

— Bine, spuse Slider, schimbând tactica. Dar mai este ceva. Spasmul cadaveric. Mâna lui stângă era încleştată pe gulerul puloverului, iar dreapta era strânsă în gol.

— Aşa este.

— Vizualizezi asta, Freddie? Stă acolo, în faţa orchestrei, care aşteaptă să înceapă, cu bagheta în mâna dreaptă şi cu mâna stângă ridicată în aer. Urmează o bubuitură puternică şi el este lovit de un glonţ la baza spatelui, în partea

stângă şi, în emoţia şocului teribil, se prinde de guler atât de violent, încât spasmul rămâne după moarte, dar îi scapă bagheta.

La celălalt capăt al firului urmă o tăcere.

— Da, înţeleg ce vrei să spui. Este ciudat.

— Probabil că a scăpat bagheta înaintea spasmului morţii. Dacă împuşcătura a cauzat spasmul, de ce a scăpat-o?

— Nu ştiu, amice. Asta duce la concluzia pe care o cred eu?

— Este posibil să nu fi murit din cauza glonţului? întrebă Slider.

— Ţi-am spus, sincopa l-a ucis.

— În regulă, este posibil ca altceva să fi provocat sincopa? Oare Jones a scăpat ceva?

— Este posibil, bătrâne, orice este posibil. Dar vrei să sugerezi că împuşcătura a fost o treabă aranjată sau o potrivire accidentală? Ar fi o adevărată coincidenţă să-l împuşte cineva chiar în clipa aceea, nu?

— Coincidenţele sunt accidentale. Asta este problema cu ele. Oricum, omul care a tras spune că surpriza de a-l vedea pe Radek căzând l-a făcut să apese pe trăgaci.

— Mi se pare cam subţire.

— Dar este posibil, din punct de vedere medical?

— Este posibil. Atunci, la ce te gândeşti?

— Nu ştiu încă, dar ştiu că nu mi se pare corect

aşa cum e. Este vorba de spasmul cadaveric. De faptul că acela care a tras – şi recunosc că nu este cel mai de încredere martor – spune că Radek a căzut înainte să apese pe trăgaci. Şi mai este şi modul în care a căzut – s-a încovrigat în faţă destul de încet, nici măcar nu a lovit portativul muzical. Dacă tu ai fi fost lovit din spate de un glonţ, nu te-ai fi arcuit? Nu te-ai fi prins în mod automat de portativ?

— Aşa s-ar zice, da. Dar nu am încercat niciodată, aşa că nu pot jura.

— Ce altceva ar fi putut provoca sincopa, Freddie?

— Un alt fel de şoc sau afecţiune. Ceva ce a atacat sistemul nervos central. Un virus sau o invazie bacteriană. Sau vreo toxină. Se droga?

— Se pare că da, dar nu în exces. Nu cred că a luat ceva de genul acesta înainte. Nu era stilul lui – lua marfa după aceea, ca să „plutească”. Dar este posibil să fi luat nişte medicamente. Era cam ipohondru.

— Otrăvire accidentală, atunci. A avut vreun simptom?

— Nu, zise nesigur Slider. Nu chiar. Avem un martor care spune că nu arăta bine, altul spune că transpira mult. Dar chiar dacă acestea erau simptome, se pare că se simţea bine cu cinci minute înainte.

— Poate că a fost o toxină cu efect rapid, cu

sau fără ajutorul afecţiunii provocate de glonţ – ţinând cont de vârsta lui, chiar dacă era bine clădit, combinaţia ar fi putut produce o sincopă înainte să apară simptome mai puternice.

— Dar dacă a fost otrăvit, ar fi lăsat semne post-mortem? întrebă Slider.

— Nu neapărat vizibile cu ochiul liber. Dar toate otrăvurile sunt detectabile, într-un mod sau altul.

Slider rămase tăcut o clipă, gândindu-se la ce probleme ar da naştere, gândindu-se la opoziţia familiei, la zarva din presă.

Însă, aşa cum era, nu se potrivea, nu se potrivea. Iar Radek nu fusese încă îngropat. Ar fi fost mult mai rău să ceară un ordin de exhumare, mai târziu.

Dacă voia să meargă mai departe, trebuia să o facă în ziua aceea.

— Freddie, mă ocup eu de hârtii, poţi face o reexaminare? Poţi face un test pentru detectare a otrăvit?

— Sigur, Bill. Să-mi spui doar de ce otravă e vorba.

, Ah, da, asta era problema”.

— Nu ştiu.

— Pe asta nu pot să o testez, amice.

— O să aflu, zise Slider. Trebuie să mă mai gândesc.

— Absolut, spuse Cameron.

Slider îşi putea da seama, din tonul ironic, că omul credea că prietenul lui urmăreşte o himeră.

— Dar o să fii pregătit?

— Am beeper-ul la mine şi o să vin alergând, de cum voi auzi dulcea ta voce, promise Freddie.

Slider puse receptorul jos, năucit. Ce otravă? Ah, da, iar dacă era otravă, cine o administrase şi când, şi de ce? Realiză că dacă Radek fusese ucis altfel decât prin împuşcare, lista suspecţilor era din nou deschisă. Putea fi oricine. Putea fi chiar şi Fay Coleraine, iar eliminarea ei de pe listă fusese singura lui uşurare de la începutul cazului.

CAPITOLUL 15

Dimineaţa devine electrică

Norma sosi prima. Slider o chemă în biroul lui şi îi dădu o sarcină de îndeplinit. Ea ascultă cu gravitate, aprobă din cap şi ieşi, fără niciun comentariu sau protest. „Slavă Domnului că există Norma”, se gândi Slider, aşa cum o mai făcuse de multe ori înainte. Apoi formă numărul lui Barrington, dar nu răspunse nimeni. Slider se gândi să-i lase un mesaj pe beeper, dar apoi se gândi că Barrington se afla probabil în drum spre secţie, aşa că putea să aştepte să sosească, pentru a aborda problema delicată.

Când puse receptorul jos, telefonul sună. Se gândi imediat la Joanna, pe care nu o sunase încă. Iar apoi simţi o senzaţie absurdă, de vină, când constată că era Irene.

— Credeam că mă vei suna în timpul weekend-ului.

— Îmi pare rău. Nu am avut timp. Cazul s-a încurcat şi am lucrat douăzeci şi patru de ore pe zi.

— Ai ajuns la un rezultat?

Era interesul cel mai mare pe care-l arătase ea pentru slujba lui, în toţi acei ani.

— Da. Şi la o confesiune total voluntară.

Nu avea rost să-i povestească îndoielile lui.

— Oh, bine. Mă bucur pentru tine. Şi Matthew la fel. Mă întreabă mereu, vrând să afle detalii.

Slider se gândi, pentru o clipă dureroasă, la dormitorul gol şi la afiş.

— Cum se simte? Şi Kate?

— Le este dor de tine, zise Irene, cu o generozitate surprinzătoare.

Dar de fapt – îşi aminti Slider – Irene credea că ea era partea vinovată.

— Întotdeauna le-a fost. Chiar şi când eram acolo.

— Bill, opreşte-te. Nu vreau să reînviem vechile certuri. Vreau ca acum să fim prieteni. Este posibil?

— Da, spuse el. Şi eu vreau asta.

Făcu un efort şi continuă:

— Trebuie să ne întâlnim. Am multe lucruri să-ţi spun.

— Trebuie să discutăm despre casă. Şi despre divorţ, îmi pare rău, Bill, dar trebuie să vorbim despre asta.

— Da, ştiu.

— Ai găsit unde să stai?

— Aproape. Mă ocup de asta. Mai am puţin de lucru la caz, dar voi rezolva până la sfârşitul săptămânii.

— Atunci, vino să ne vezi. Pe toţi. Vino sâmbătă ca să poţi vedea şi copiii.

— Nu, nu vreau să vin în casa lui Ernie.

— Oh, Bill...!

— Îmi pare rău. Nu vreau să-ţi rănesc sentimentele, dar nu vreau să-i văd pe copiii mei în casa lui.

Slider se surprinse chiar şi pe sine prin fermitatea cu care o spusese, şi se părea că o surprinsese şi pe ea. După un moment, Irene spuse, aproape cu respect:

— Cum spui tu, dragă. O să ne întâlnim cu tine unde vrei tu.

— Mulţumesc spuse Slider, şi era sincer. Acum trebuie să pice. O să te sun mai târziu, în cursul săptămânii şi o să aranjăm ceva pentru sâmbătă. O să mergem într-un loc drăguţ. Până atunci, gândeşte-te unde ar vrea copiii să meargă.

— O să-i întreb.
Pauză scurtă.
— Tu eşti bine? Mănânci cum trebuie?
— Sunt bine.
— Numai eu ştiu cum eşti atunci când te afli în mijlocul unei investigaţii. Trebuie să te îngrijeşti.
Această tandreţe îl făcea pe Slider să simtă nevoia să plângă. Cu cât îşi mărturisea mai repede vina, cu atât era mai bine.
— Sunt bine, sincer. O să te sun vineri.
După ce ea închise, Slider apăsă furca pentru ton şi o sună pe Joanna. Vocea ei îi readuse în ordine trăsăturile răvăşite.
— Nu s-a întâmplat nimic încă. Mai lucrez asupra îndoielilor mele. O să te anunţ imediat ce voi ajunge undeva.
— Bine. Ai mâncat ceva de dimineaţă?
— Nu încă.
— Mănâncă. Omuleţul din interior trebuie hrănit.
El zâmbi.
— Nu începe şi tu! Atâta îngrijorare tandră.
— Eu te iubesc mai mult decât Atherton, spuse ea cu hotărâre.
— Nu a venit încă. Vorbeam de Irene.
— Oh! Acum m-ai făcut geloasă. Ai sunat-o înainte să mă suni pe mine.
— Nu, ea m-a sunat. Dar va trebui să mă duc să o văd, în timpul weekend-ului următor. Pe ea şi

pe copii.

— Este în regulă. Nu trebuie să-mi ceri voie.

— Va trebui să-i spun despre noi.

— Ce anume? întrebă Joanna suspicioasă.

— Totul.

— Oh, nu.

— Dar trebuie. Nu este corect. Irene crede că ea este partea vinovată, protestă Slider.

— Nu fi atât de încuiat! Probabil că-i face plăcere – tuturor femeilor le place să se simtă periculoase, iar ea nu prea a avut astfel de ocazii înainte. Dacă îi vei spune de legătura noastră trecută, doar ca să-ţi uşurezi conştiinţa, o s-o faci să se simtă groaznic şi probabil că o să transformi divorţul într-o tocmeală. Ce rost ar avea? Iar copiii vor afla că i-ai fost necredincios mamei lor şi se vor simţi şi ei nefericiţi. Apoi s-ar putea ca ea să-ţi interzică să-i mai vezi, iar ei vor fi de acord cu ea probabil.

— Crezi? zise Slider cu îndoială.

— O ştiu. Lasă totul aşa cum este. Nu-i spune nimic. Poţi pretinde că m-ai cunoscut mai târziu, iar ea va avea ocazia să se simtă bine pentru că se poate bucura că ţi-ai găsit pe cineva.

— Este necinstit.

— Este practic.

— Dar nu-mi place că o înşel.

— Asta e. Este preţul pe care trebuie să-l plăteşti. Dar nu o face pe ea să plătească pentru

păcatele tale.

— Eşti o fiinţă ciudată. Cred că majoritatea femeilor ar fi exaltat de fericire.

— Eu sunt o persoană remarcabilă. Iar tu nu ştii nimic despre majoritatea femeilor, cine or fi ele. Du-te şi mănâncă.

— Am înţeles, să trăiţi!

În cantină era linişte, cald şi aburi. Strălucind încă pentru că fusese binecuvântat cu Joanna, Slider se trezi că avea un apetit fantastic şi înfulecă rapid două ouă, şuncă, cârnăciori, fasole, pâine prăjită şi două ceşti de ceai, ca şi cum toată viaţa era roz.

La cea de-a doua ceaşcă apăru Atherton, părând îngrijorat.

— Mi-au spus că eşti aici. Şi că ai fost aici toată noaptea. Ce s-a întâmplat, şefule?

Slider îi spuse şi încruntătura lui Atherton se adânci.

— Nu avem cu ce continua, şefule, zise el în cele din urmă. Nu avem absolut nimic.

— Cred că mai mult mă deranjează spasmul cadaveric, spuse Slider, ca şi cum nu l-ar fi auzit. Şi modul în care a căzut. A fost ca şi cum el nu observase că a fost împuşcat. Uită-te la succesiunea evenimentelor: scapă bagheta, se prinde cu mâna de gât, cade şi moare cu amândouă mâinile încleştate. Ţie a ce-ţi seamănă asta?

— A fost împuşcat în spate. Şocul a provocat o sincopă fatală. De ce să mai căutăm altceva?

— De ce nu a menţionat Buster vizita lui Polowski?

— Vrei să-l faci pe el criminal? Singura persoană care l-a jelit efectiv pe Radek?

Slider clătină din cap, nu în semn de negare, ci de disperare.

— Este ceva în neregulă.

Atherton privi plin de îndoială creştetul capului lui Slider.

— Şefule, nu poţi să te duci la domnul Barrington doar cu atât.

— La el nu pot să mă duc cu nimic. Nu este aici, probabil că este încă pe drum. L-am telefonat acasă şi nu a răspuns nimeni.

Trebuia să se oprească, se gândi Atherton. Dacă Slider încerca să discute cu Barrington, însemna că era vorba de ceva serios.

— În regulă, zise el, aşezându-se vizavi de Slider şi punându-şi coatele pe masă. Hai să aruncăm o privire asupra situaţiei. Dacă Radek a fost otrăvit, din cauza factorului timp, trebuie să fi luat otrava în cabină, altfel ar fi avut simptome mai devreme. Aşa că asta îngustează câmpul suspecţilor la Buster – care trebuie să fie suspectul principal, din cauza apropierii lui de victimă – la Des Riley, care vine al doilea, sau la Tony Whittman. Nimeni altcineva nu s-a apropiat

de el.

— Tony, nu, spuse Slider. El nu a rămas singur cu Radek.

— Nici Des, de altfel. Dar ar fi putut intra în cabină înaintea sosirii lui Radek, ca să toarne… ce o fi folosit.

— În cazul acesta ar fi putut fi oricine, spuse Slider. Toţi cei din orchestră. Paracliserul. Oricine îl cunoştea pe Radek putea intra acolo.

— Ah, dar în ce ar fi putut să pună? Am intrat acolo şi am verificat totul. Nu era nimic de mâncat sau de băut, nici măcar o carafă cu apă. Doar apa de la robinet.

— Aceea ar fi greu de otrăvit în mod intenţionat, recunoscu Slider. Mă întreb dacă Marcus ar fi putut „înţepa” ceva cu o zi înainte, ceva ce ştia că Radek va lua cu el?

— Dar ce? Repet, în cabină nu era nimic ce ar fi putut înghiţi.

— Ştiu. M-am uitat pe listă şi nu am găsit nimic.

— Doar dacă Buster nu a luat ceva cu el. Am căutat în buzunarele lui Radek, dar pe el nu l-am percheziţionat.

Slider se gândi o clipă.

— Dar dacă Buster sau altcineva l-a otrăvit în mod deliberat, nu avea de unde să ştie că Polowski îl va împuşca, acoperind astfel urmele. Aşa că trebuia să o facă astfel încât să nu fie

descoperit sau măcar să nu fie un indiciu care să conducă la el. Dacă Radek s-ar fi prăbuşit cu simptome de otrăvire, tot ce se găsea în cabină ar fi fost sechestrat şi analizat, şi s-ar fi pus întrebări ca să se afle provenienţa tuturor lucrurilor. Iar în acel caz, Buster ar fi fost obligat să-şi golească buzunarele, cu siguranţă.

— Da, dacă simptomele ar fi indicat otrăvirea, zise Atherton. Dar să presupunem că ar fi arătat ca un atac de cord? Toată lumea ştia că Radek suferea de inimă…

— Pentru că aşa le-a spus Buster, încheie Slider triumfător.

Atherton îşi depărta braţele.

— Sclipitor! Cu excepţia faptului că Buster este singurul care nu avea motiv să-l ucidă pe Radek.

— Uită de motiv.

— Dacă spui tu. Dar, repet, încă nu ai niciun motiv să crezi că Radek a murit în urma focului de armă.

Slider se strâmbă.

— Mergi pe mâna mea, zise el scurt. Râzi de mine. Nu mă bazez decât pe instinct.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Atherton ridică din umeri şi îl urmă.

— Tu eşti şeful. Şi cine sunt eu să contrazic instinctul cuiva? Ce vrei să fac?

— Vezi dacă poţi afla din dosare despre moartea soţiei lui Radek. Se presupune că a luat

o supradoză de somnifere. La anchetă a fost stabilită moartea accidentală, dar Fay crede că a fost sinucidere.

— O să văd ce pot face.

Atherton părea nedumerit, neînţelegând la ce putea duce asta.

— Uită-te prin ziare, locale şi naţionale. Vezi dacă s-au făcut ceva speculaţii. Poate că nu a fost ceea ce a părut a fi.

— Corect, şefule. Deci, crezi că a fost Buster?

— Nu ştiu. Dar ar fi trebuit să-mi spună de vizita lui Lev. Nu pot să trec peste asta.

Întors la biroul lui, Slider ridică receptorul şi formă numărul de la biroul lui Coleraine. Răspunse o secretară nouă.

— Sunt angajată temporar, răspunse ea întrebării lui Slider. Doamna Goodwin a plecat.

— Destul de brusc, nu-i aşa?

— Da, aşa se pare, zise ea cu lipsă de interes sesizabilă. Vreţi să vorbiţi cu domnul Coleraine?

— Da, vă rog, spuse Slider, înfrânt.

Alee Coleraine era rece şi Slider se întrebă dacă Helena îi spusese tot înainte să plece. Cu toate acestea, Coleraine nu-i pomeni nimic lui Slider despre asta.

— Încerc să recuperez treburile rămase în urmă, până mâine, spuse el. Va urma o altă zi liberă, pentru înmormântare, iar afacerea nu merge singură. Aşa că nu pot pierde prea mult

timp.

— Nu vă voi reţine mult, promise Slider. Voiam să vă întreb ce ştiţi despre Lev Polowski.

— Ce gen de lucruri vreţi să aflaţi? întrebă prudent Coleraine.

— În special de relaţia lui cu socrul dumneavoastră.

— O clipă, zise Coleraine şi telefonul amuţi.

Slider aşteptă în îmbrăţişarea de postav negru a „hold"-ului, gândindu-se la altele. Măcar nu se auzea niciun fel de „muzică” electronică. De fapt, era destul de odihnitoare, iar el era obosit. Apoi Coleraine reveni.

— L-am dat drumul secretarei. Nu voiam să ne audă.

— Vorbind despre Polowski? Atunci este vreun secret?

— Nu vă jucaţi cu mine, zise Coleraine, cumva între mânie şi nelinişte. Ştiu că Lev a fost arestat, iar restul l-am dedus singur. El şi Marcus au umblat împreună, iar Lev este sărac ca un şobolan. Marcus l-a pus s-o facă, nu-i aşa? l-a oferit o grămadă de bani. Ar fi trebuit să-mi dau seama…

— Da?

— În primul rând, haina de sibir. Câţi oameni cunoaşteţi, care mai poartă haină de sibir?

— Ştiaţi că Lev avea unul?

— A fost al lui Marcus. Eu i l-am cumpărat şi a

fost al naibii de scump. De la Burberry's. Am fost destul de supărat când i l-a dat lui Lev, doar pentru că acesta nu avea palton. „Vine iarna”, a zis. A fost ca din Tolstoi.

— Dacă ne-aţi fi spus asta mai înainte, ne-aţi fi scutit de o mulţime de probleme, zise Slider cu duritate.

— Nu m-am gândit, spuse Coleraine, şi se simţea o nuanţă de adevăr în tonul lui. Nu te gândeşti la paltoane, atunci când cineva a fost ucis.

— În regulă, să lăsăm asta. Vorbiţi-mi despre relaţia lui Lev cu sir Ştefan.

— Ei bine, Ştefan l-a găsit în Polonia, l-a adus aici, i-a dat bani pentru o vreme, l-a ajutat în carieră.

— Ştiu aceste lucruri. Vreau să-mi vorbiţi despre relaţia lor personală.

— Ascultaţi, inspectore, asta trebuie să rămână aici, zise repede Coleraine.

— Ce anume?

— Faptul că Lev şi Ştefan erau… ştiţi dumneavoastră. Faptul că aveau o… relaţie.

— Vreţi să spuneţi că erau amanţi?

— Oh, Dumnezeule, nu-mi spuneţi că nu o ştiaţi. Nu asta a fost totul?

— Întrebarea nu este ce ştiu eu, ci ce ştiţi dumneavoastră.

— Ei bine, erau… se culcau împreună. Dar asta

tre buie păstrat secret. Nu trebuie să se audă.

— Mi-e teamă că se va auzi, la tribunal. Nu va depinde de mine, ca să pot împiedica asta.

Coleraine gemu.

— Oh, Dumnezeule, scandalul… presa… Fay nu trebuie să afle! Ar ucide-o. Orice de genul ăsta este o anatemă pentru ea. Nu a ştiut niciodată cum era Ştefan cu adevărat, iar ideea că el o… o făcea cu băieţi…

— Chiar credeţi că nu ştie? Este fiica lui, în definitiv.

— Nu înţelegeţi. Fay este foarte inocentă. Nu i-ar trece prin minte niciodată aşa ceva. Aş face orice ca să fie ţinut totul în secret… aş plăti oricât. Sunt sigur că puteţi face ceva. Contează de ce l-a ucis Lev pe Ştefan? Toată lumea l-a văzut făcând-o. Nu există nicio îndoială în privinţa asta, nu-i aşa?

Slider trecu peste sugestia de mituire şi spuse:

— Domnul Keaton ştia despre sir Ştefan şi Lev Polowski?

— Să ştie? O, vă referiţi la faptul că ei…? Nu ştiu, dar cred că ar trebui să ştie. Nu mi-a spus niciodată nimic, bineînţeles, dar aşa este el. Este la fel de special ca şi Fay, poate şi mai mult. Nu este un lucru despre care el ar vorbi vreodată.

— Credeţi că l-ar deranja?

— Oh, sunt sigur de asta. Este un adevărat puritan şi se priveşte ca un adevărat păzitor al

reputaţiei lui Ştefan. Îmi aduc aminte cum, odată, un ziar a făcut o recenzie mai puţin elogioasă despre un concert al lui Ştefan, iar Buster aproape că a făcut o criză. Voia să-i dea în judecată, apoi a vrut să se ducă să-l bată pe editor. Până la urmă a scris doar nişte scrisori, dar a scris săptămâni întregi, pentru că ziarul nu voia să publice o retractare. Dacă ar fi ştiut despre Lev, ar fi vrut să-l ucidă.

— Da, mi-aţi fost de mare ajutor, spuse Slider.

Asta i se păru de rău augur lui Coleraine.

— Inspectore, l-aţi acuzat pe Lev, nu-i aşa?

— Da. Da, a fost acuzat.

— Şi… Marcus?

— Nu s-a luat încă nicio hotărâre în ceea ce priveşte acuzarea lui Marcus.

— Cine ia această decizie? întrebă nerăbdător Coleraine?

Slider aproape că îl auzea pipăindu-şi portofelul. Bineînţeles, acum avea toţi banii lui Radek la dispoziţie.

— Procuratura Coroanei, spuse Slider.

Şi adăugă, mental: „Vrei să-ţi dau numărul lor de telefon?”

Norma intră afişând un triumf tacit.

— A fost ceva. Nu ştiu dacă are vreo legătură, dar aţi ghicit corect, şefule.

— Aşază-te şi spune-mi, zise Slider.

Era atât de nerăbdător, încât abia dacă

observă picioarele ei lungi, frumoase, când şi le încrucişă în faţa lui. De altfel, faptul că ea îl găsea sexi pe Barrington îi lua din strălucire. Nu avea farmec să fie pe locul al doilea, după Omul Muntelui.

Ea îşi aşeză carneţelul pe genunchi.

— Keaton a intrat la Fitzpaine School în septembrie

1948. S-a căsătorit cu Doreen Scoggins în septembrie

1949. Am dat de un om de la ziarul local, Uckfield Gazette, care mi-a fost de mare ajutor. Mi-a trimis prin fax relatarea nunţii. Acolo se menţiona că Doreen fusese logodită anterior cu un băiat din zonă, Peter Hepplewhite, care murise tragic în aprilie în acel an, de intoxicaţie alimentară. Tipul de la Gazette mi-a trimis şi raportul despre această întâmplare. A fost o agitaţie destul de mare în jurul subiectului. Hepplewhite a căzut bolnav după ce a mâncat în restaurantul chinezesc local, recent deschis…

— În 1949? Probabil că a fost unul dintre primele din ţară.

— Oricum, nu a durat prea mult. Nimeni altcineva nu s-a mai îmbolnăvit în noaptea aceea, iar inspectorii sanitari nu au putut găsi nimic în neregulă, însă restaurantul s-a închis, oricum. Presupun că nimeni nu mai voia să rişte să mănânce acolo, după ce popularul constructor

local, Hepplewhite, douăzeci şi trei de ani, a căzut într-o criză mortală.

— Cine a fost cu el în noaptea aceea? Scria?

— Nu prin nume. Un grup de prieteni, inclusiv logodnica lui, Doreen. Ziarul relata prea pe larg tragedia viitoarei mirese, ca să mai menţioneze alţi prieteni. Să încercăm la poliţia locală, ca să aflăm numele prietenilor?

— Dacă vom ajunge la ceva, o vom face, dar nu încă. A mai fost altceva? Cum este cu motivul pentru care a părăsit Keaton şcoala?

— Şi-a prezentat demisia în decembrie 1952. Au fost obligaţi să-i dea preaviz un semestru, aşa că nu a fost o plecare bruscă. Am vorbit cu directorul, care nu ştia nimic despre asta – se întâmplase înainte de venirea lui acolo –, dar m-a pus în legătură cu un profesor pensionat, pe nume Harris, care făcea parte din personalul didactic pe vremea aceea. Am vorbit cu el şi mi-a spus că Keaton nu a plecat cu o faimă proastă sau ceva de genul acesta. Şi-a exercitat preavizul aşa cum trebuia şi ar fi trebuit să termine în iulie, dar a primit permisiunea să plece cu câteva săptămâni mai devreme, pentru că-şi găsise o altă slujbă, care nu putea aştepta. Harris spunea că Keaton a declarat ca motiv al plecării sale dorinţa de a scrie un roman. Toţi l-au considerat foarte îndrăzneţ, dar Harris se întreba de ce nu putea scrie un roman chiar acolo? Dacă trebuia

să aibă o slujbă ca să se poată întreţine în timp ce scria, atunci aceea de profesor ar fi fost mult mai bună decât cea de şofer, după părerea lui Harris, mai ales datorită vacanţelor lungi.

— Deci nicio ceartă, niciun scandal, nicio bănuială?

— Nu, domnule. Dar a mai fost un deces.

Slider era gata să-şi frece mâinile.

— La şcoală?

— Unul dintre profesori, Simon Phelps. În timpul vacanţei de vară anterioare. A căzut într-o carieră de var şi a murit.

— Accident?

— Aşa se pare. Şi-a pierdut echilibrul şi a căzut. Partea interesantă, din punctul nostru de vedere, este că, după spusele lui Harris, Phelps era un prieten apropiat al familiei lui Keaton, ieşea cu ei în oraş, luau masa împreună, le vizita casa la orice oră. Şi era burlac.

— Ah, şi accidentul?

— Era împreună cu familia Keaton, la un picnic, când 3-a întâmplat.

Atherton ciocăni şi intră. Se uită la picioarele Normei doar pentru o clipă şi numai pentru o apreciere estetică, în acea dimineaţă, dacă ar fi fost întrebat, ar fi putut răspunde că Sue avea ochi albaştri-cenuşii şi o gură mare şi frumoasă, dar nu avea idee cum arătau picioarele ei.

— Vrei să asculţi acum raportul meu, şefule?

— Da, intră. Rămâi şi tu, Norma, spuse Slider. El s-a ocupat de moartea soţiei lui Radek.

— Nu este prea mult de spus despre asta. A fost găsită moartă dimineaţa de Doreen Keaton. Radek şi soţia lui aveau dormitoarele separate. Cutiuţa cu pastile era deschisă pe noptieră, pe jumătate goală. Am calculat după numărul celor rămase că luase o doză dublă. Lua somnifere de aproape şase luni – prescrise de doctor, nimic ciudat în legătură cu asta. Doreen a spus că era nervoasă şi irascibilă, dar nu deosebit de deprimată, deşi băuse mult în noaptea aceea, după o ceartă cu soţul ei. Raportul legistului a fost clar: a murit în urma unei supradoze cu narcotice. Au calificat-o drept moarte accidentală, pentru că nu a lăsat niciun bileţel şi pentru că doza, deşi mortală, era destul de mică. S-au gândit că, dacă ar fi vrut să se sinucidă, ar fi luat toate pastilele din sticluţă. Aşa însă, au decis că era ameţită din cauza băuturii şi nu şi-a dat seama ce făcea.

— Au fost ceva speculaţii?

— Nu în presă. Totul a fost foarte respectuos – au vorbit despre geniul lui Radek şi despre dosarul lui de război, despre ce mare tragedie era şi cum se spera să nu-i afecteze munca. Keaton a dat un interviu şi i-a descris ca pe un cuplu devotat, iar Doreen a spus din nou că lady Susan nu era deprimată. S-a făcut o oarecare

aluzie, în rubrica de bârfă, în care se spunea că este tragic când certurile, de care are parte orice cuplu, scapă de sub control. S-au întrebat de ce băuse lady Susan atât de mult şi menţionau, fără nicio legătură, că Radek îşi acordase recent patronajul unei tinere pianiste promiţătoare, care era la fel de frumoasă, pe cât era de talentată.

— Deci, cu ea sunt trei, zise Norma, privindu-l pe Slider.

— Trei ce? întrebă Atherton.

— Cadavre în siajul lui Keaton, spuse Norma.

— Patru, o corectă Slider. Nu o uita pe Doreen, care a murit de gastroenterită.

— Se mai întâmplă, le atrase atenţia Atherton. Ca şi intoxicaţiile alimentare. Sute în fiecare an.

— Phelps a căzut într-o carieră, spuse Norma.

— Cine este Phelps? întrebă Atherton.

Norma îi povesti.

— S-a împleticit şi a căzut? zise el, când ea termină. Şi crezi că a fost otrăvit în timpul picnicului?

— Eu nu cred nimic, spuse Norma. Las asta pe seama superiorilor mei. Eu sunt doar un infanterist umil.

Atherton, care se aşezase pe celălalt scaun, se lăsă pe spate, îşi încrucişă picioarele şi îşi folosi degetele ca să numere punctele.

— Deci, Buster a vrut neapărat să se

căsătorească cu Doreen şi l-a otrăvit pe logodnicul ei, ca să-l înlăture; apoi a împins într-o carieră un profesor, care… Care e. A „crima” lui? Se ţinea după Doreen? Era o tipă super?

— De ce nu? întrebă Slider. Părea destul de drăguţă în fotografia pe care am văzut-o şi, într-o comunitate închisă, este probabil să nu fi avut parte de o competiţie prea mare.

— Oricum, zise Norma, un bărbat poate fi gelos şi fără să aibă vreun motiv.

— Sau o femeie. Chiar aşa; este un verb netranzitiv, constată Atherton. Deci, de ce lady Susan? De ce Doreen?

— Nu ştiu.

Slider rămase aşezat încă o clipă, privind în gol. Apoi se ridică în picioare.

— Cred că o să mă duc să-l întreb.

— Pe Buster?

— El este singurul care ştie, zise Slider.

— Atunci ar fi mai bine să merg cu tine, spuse Atherton, aruncându-i o privire laterală Normei.

— Domnule, zise ea, dacă vine domnul Barrington, ce ’ să-i spun?

— Dacă întreabă, spune-i unde sunt. Nu-i vorbi de spre presupunerile mele, dacă reuşeşti. O să-i explic eu totul, personal, când mă voi întoarce.

Aşteptară mult timp la uşă şi Atherton cedase şi voia să plece, dar Slider parcă era plantat acolo. Atherton îl mai văzuse în dispoziţia aceea.

Atunci când era prins de o idee, devenea încăpăţânat, dar şi ciudat de încrezător. Era o trăsătură liniştitoare pentru un superior, mai ales atunci când părea într-o dispoziţie proastă.

În cele din urmă, se auzi o mişcare în spatele uşii şi aceasta se deschise încet, dezvăluindu-l pe Keaton, care clipea ca o bufniţă. Era nebărbierit, avea cearcăne şi ochi injectaţi, pantaloni încreţiţi, ca şi cum ar fi stat în ei zile întregi, ceea ce era, probabil, adevărat; în ochii cercetători ai lui Atherton, păreau aceeaşi pereche pe care o purtase joi, când îi puseseră întrebări.

Keaton se uită spre Slider, fără să-i arunce nicio privire lui Atherton.

— Ştiam că o să vă întoarceţi, zise el cu o oboseală în glas.

— Vreau să vă întreb ceva, zise Slider, nu ca poliţist, ci ca o cunoştinţă veche, familiară, sau ca un vecin de demult. Pot intra?

Nici chiar un paranoic nu ar fi putut să-l considere ameninţător. Este o tactica frumoasă, se gândi Atherton. Buster făcuse un pas înapoi aproape fără să gândească, iar când să se apuce să devină suspicios, Slider traversase deja pragul uşii şi îşi ştergea picioarele meticulos şi absent pe preşul de la uşă.

— Nu mă puteţi lăsa în pace? V-am spus deja tot ce ştiu, zise Buster, aruncându-i lui Atherton

o privire plină de indignare sumbră.

— Oh, ştiu, spuse vag Slider. Voiam doar să discutăm despre ceva.

Era în faţa lui Keaton şi se îndrepta spre scări.

— În salon, da? Să urc?

Keaton ezită, privindu-l cu îndoială pe Atherton, dar Slider începuse să urce.

— După dumneavoastră, zise Atherton, zâmbind.

Îmboldit astfel, Keaton nu putea decât să urce. Era un efort dureros pentru el, şi Atherton se simţi vinovat o clipă pentru că îl chinuiau din nou pe bătrân.

În salon, Slider se aşeză pe şezlong şi îi făcu semn lui Atherton să stea pe fotoliul de lângă el. Acesta se aşeză nervos, plasându-şi braţele pe rezemătoare şi mâinile peste capetele acestora, ca şi cum urma să fie legat şi pus în legătură cu Reţeaua Naţională. Atherton se aşeză în cealaltă parte a lui, aşa încât Keaton nu putea să-i privească pe amândoi odată. Dar atenţia lui era deja fixată asupra lui Slider. Oricare erau temerile lui, ele se concentrau asupra lui Slider. Atherton abia exista pentru el.

— Ştiţi, spuse Slider, ca şi cum ar fi continuat o conversaţie, cred că nu am înţeles cea mai mare parte. Sunt două detalii care au rămas neclare.

— Detalii? Detalii referitoare la ce?

— Peter Hepplewhite – aici este evident,

bineînţeles. Şi Simon Phelps – un mic brânci şi a căzut. Dar lady Susan, aici este neclar. Nu atât cum aţi făcut-o să înghită pastilele, dar de ce? Ştiu că nu contează, în ansamblu, dar îmi place să înţeleg. Altfel mă sâcâie tot timpul.

Atherton credea că Keaton arăta rău înainte, dar în timpul acelui discurs faţa lui deveni cenuşie, încât se părea că Keaton va leşina sau va vomita.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, şopti Keaton în cele din urmă.

— Eu cred că înţelegeţi, zise Slider, fără emfază. Soţia dumneavoastră, Doreen, începuse să bănuiască, nu-i aşa? Sau poate că vă bănuise tot timpul, dar dumneavoastră a început să vă fie frică să nu vorbească. Era cel mai uşor lucru din lume să scăpaţi de ea, înţeleg asta. Ocazia înseamnă totul, nu? Iar apoi l-aţi fi avut pe Ştefan numai pentru dumneavoastră, odată ce scăpaţi de micuţa Fay.

— Ei nu i-am făcut niciodată rău, spuse slab Keaton. N-aş fi rănit-o niciodată pe Fay.

— Aşa este, dar aţi trimis-o la şcoală, zise Slider. A fost greu să-l convingeţi pe Ştefan?

— El a fost cel care a vrut ca ea să plece. Spunea că nu poate rămâne acasă, fără nimeni care s-o îngrijească.

Vocea lui deveni puţin mai puternică.

Părea să nu observe că nu negase niciuna din

celelalte afirmaţii.

— Şi aşa era, nu? Nu mergeam prea des în turneu în perioada aceea, dar eram plecaţi totuşi în fiecare seară. Cine ar fi stat cu ea? Dar eu nu am vrut să plece. A fost ideea lui Ştefan. Şi ea voia să plece, oricum. Îl ura pe tatăl ei.

— Pe dumneavoastră vă plăcea?

— Bineînţeles. Ştia că o iubeam şi eu. Şi încă o ştie. Cine credeţi că l-a convins să ţină concertul de la biserică? Eu am făcut-o, pentru ea.

— Şi tot pentru ea l-aţi ucis?

Keaton privea fix, cu bărbia căzută. Gura îi tremura, dar nu se auzea niciun sunet.

— L-aţi ucis pentru ca ea să poată primi banii, nu-i aşa? Ştiaţi că Alee avea probleme financiare şi nu voiaţi ca ea să sufere, aşa că l-aţi ucis pe Ştefan, pentru ca ea să poată moşteni întreaga avere.

— Nu!

Keaton îşi regăsise vocea, în sfârşit.

— Nu! Aţi înţeles greşit!

— Bine, spuse Slider. Atunci, spuneţi-mi dumneavoastră. De ce l-aţi ucis?

— Nu am făcut-o! Sunteţi nebun! Ştiţi că nu am făcut-o! Lev l-a împuşcat. A văzut toată lumea.

— Oh, da, Lev l-a împuşcat, recunoscu Slider. Dar nu asta l-a ucis. Noi doi ştim ce l-a ucis, nu?

— Buster îl privea fix în continuare, ca şi cum nu ar fi putut privi în altă parte. Atherton se

temea ca bătrânul să nu facă un infarct.

Şocul acela, la vârsta lui, şi groaza de a fi acuzat, dacă nu o făcuse. Atherton încă avea îndoieli în ceea ce privea ideea şefului.

— Ştiţi? zise Buster slab.

— Bineînţeles, spuse Slider liniştit. Dar dacă nu a fost pentru bani, atunci pentru ce?

Atherton văzu cum sângele revenea efectiv în obrajii lui Keaton. Vocea acestuia se înălţă, indignată:

— Pentru bani? Drept cine mă luaţi? Un criminal vulgar, obişnuit? Nu aş ucide pe nimeni pentru bani.

Slider prinse privirea lui Atherton şi îl reduse la tăcere cu un clipit rapid.

— Spuneţi-mi. A avut legătură cu Lev, nu-i aşa? De ce nu mi-aţi spus că Lev a fost aici marţi? Keaton îşi întoarse capul în altă direcţie, gura strâmbându-i-se ca şi cum ar fi simţit un gust rău.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Despre Lev şi Ştefan? Nu vă plăcea acel mic aranjament, nu-i aşa?

Întărâtat, Keaton se enervă.

— Trebuie să auziţi totul, nu? Nu puteţi ţine lucrurile ascunse, cu decenţă, niciunul dintre voi? A fost destul de rău şi cu femeile – toate erau târfe –, dar băieţii? Era atât de ostentativ. Chiar şi Marcus ştia totul. Următorul pas era să

apară în presă şi atunci ce am fi făcut? l-am spus să se oprească – băiatul era cel mai rău soi, moralitate libertină, minte slabă, gură slobodă. Ştefan mi-a spus că o să scape de el şi am crezut că a făcut-o. Am crezut că totul se terminase. Şi atunci a venit Marcus şi a încercat să-l şantajeze cu asta.

— De aceea a venit în vizită marţi?

— Tocmai voiam să plecăm, l-am spus lui Ştefan să nu-l primească, dar el făcea totdeauna invers. Ei bine, a fost vina lui, dacă nu i-a plăcut ce a auzit. Marcus a zis că va spune toată povestea presei, dacă Ştefan nu-i dădea bani.

— Şi el ce i-a spus lui Marcus, când acesta l-a ameninţat? întrebă Slider.

— L-a spus să se ducă dracului. Nu putea să-l oblige să facă un anumit lucru – nimeni nu putea. Oricâte defecte avea, Ştefan nu era un laş.

— Şi atunci a apărut Lev.

— A insistat să-l vadă. Aş fi putut să-i spun cum va fi.

Colţurile gurii lui Buster se lăsară în jos.

— Porcăriile care ieşeau din gura creaturii! Nu m-aş înjosi să le repet. După aceea, după plecarea lui, i-am spus lui Ştefan că fusese prea moale cu băiatul, că ar fi trebuit să-l ameninţe cu legea, dacă nu-l lăsa în pace. Era evident că era vorba de un aranjament între el şi Marcus, eu aşa credeam. Iar apoi Ştefan a spus că s-a

răzgândit, că-l va primi înapoi.

Făcu o pauză, gândindu-se la o amintire întunecată care se deschisese în mintea lui.

— Am crezut că o spunea doar să mă necăjească, dar a doua zi dimineaţa a spus-o din nou. Spunea că Lev era talentat, că trebuia ajutat şi că se gândea… Se gândea să-l aducă aici, să trăiască împreună cu el. În casa noastră.

Se opri.

Ajunsese la miezul ororii, în ceea ce-l privea.

— Şi dumneavoastră ce aţi spus? îl îmboldi Slider cu blândeţe.

— Am spus că nu voi suporta asta. El a zis că nu este treaba mea. Ne-am certat – cea mai rea ceartă din viaţa noastră, l-am spus că nu voi sta sub acelaşi acoperiş cu creatura aceea, iar el a zis că-mi pot face bagajele şi să plec.

— Doar nu vorbea serios? Probabil că v-a mai spus genul acesta de lucruri, dar fără să o vrea cu adevărat.

— Vorbea foarte serios, se plânse Buster. A spus că s-a săturat de încercările mele de a-i conduce viaţa. A spus că m-am transformat într-o babă cicălitoare şi că el voia tineri în jurul lui. Mi-a spus că îmi va plăti salariul pe o lună şi să plec până la sfârşitul săptămânii. Unde aş fi putut să mă duc?

Îşi ridică privirea spre Slider.

— Nu am familie. Nu am avut niciodată altă

casă. Am economisit ceva, dar nu suficient ca să mă întreţin. Şi, în plus, eram cu el de patruzeci de ani. El era viaţa mea.

— Aşa că v-aţi gândit că, dacă trebuia să rămâneţi fără el, ar fi fost mai bine să-l ucideţi.

— Totul părea că se năruie, zise Buster, cu o privire năucită. Eram atât de fericiţi! Şi eu abia aşteptam retragerea lui, să facem toate lucrurile împreună, o bătrâneţe paşnică. Iar acum el mă izgonea şi lua în casa lui această... acest blestem. Iar Marcus avea să spună presei – of, avea să o facă, de ciudă, pentru că Ştefan nu voia să-i dea un ban. Am fi ajuns în toate ziarele, totul urma să fie călcat în picioare şi murdărit, reputaţia lui să fie distrusă pentru totdeauna, vieţile noastre ruinate. Nu puteam lăsa să se întâmple aşa ceva. Mai bine un sfârşit liniştit, demn. Ştiam că suferea de inimă; nu era nevoie decât de o mică împingere.

Clătină din cap.

— Nu ştiam că Lev va face ceea ce a făcut. Dar apoi, a apărut ca un dar divin. Era un mod de a scăpa de el şi nu vreau să se mai pună alte întrebări.

— Da, zise Slider, înţelegător. Probabil că v-a fost teamă că se va afla totul – despre lady Susan, despre Doreen şi despre ceilalţi. Cred că au fost nişte momente groaznice.

— Nu m-am gândit nicio clipă la ei. Şi nu-mi

pasă de ei. Cum puteţi crede asta? Este vorba de Ştefan; i-am dedicat toată viaţa mea şi el a dispărut. Nu mi-am dat seama înainte cum va fi viaţa fără el. Dar nu aş fi putut face altceva. Nu-l puteam lăsa să se autodistrugă.

— Pe lady Susan de ce aţi ucis-o? întrebă Slider.

— Îi epuiza. Cererile ei constante… fizice, asupra trupului lui, da, dar şi mai mult asupra spiritului. Îi epuiza forţele vitale. Muzica la nivelul lui ia tot ceea ce are un om. Am văzut asta, zi de zi. Era secătuit de ea, iar muzica lui suferea. Încerca să-l întoarcă împotriva mea. El se săturase de ea, oricum, dar dacă divorţau, ar fi pierdut toţi banii ei şi Ştefan era îngrozit de sărăcie, după ceea ce văzuse în Polonia. Aşa că era clar ce aveam de făcut. Ea era, oricum, o femeie nefericită. L-am scăpat de povara ei, asta e tot.

— Cum aţi forţat-o să înghită pastilele?

El făcu o faţă dispreţuitoare.

— Nu poţi forţa pe cineva să înghită pilule, iar dacă ar face-o, ar vomita. A fost în brandy.

— Ce a fost în brandy?

Dar dispoziţia fusese stricată. Dintr-o dată, privirea lui se concentră din nou.

— Mi s-a părut că a-ţi spus că ştiţi totul.

Îşi aminti de Atherton, după mult timp, şi îi aruncă o privire rapidă, după care se întoarse

din nou spre Slider.

— Încercaţi să mă păcăliţi, să mă faceţi să spun ceva ce nu ştiţi.

— Ba nu, deloc. Ştiu totul, cu excepţia acestui lucru, zise Slider liniştitor, dar Keaton nu se lăsă liniştit.

Părea să se închidă în sine.

— Voi nega, zise el. Nu puteţi dovedi că v-am spus ceva, cunosc legea. Nu puteţi dovedi nimic.

Slider îl privi pe Atherton şi apoi se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.

— Putem dovedi multe, zise el. De exemplu, dumneavoastră sunteţi cel care a spus la toată lumea că Ştefan avea probleme cu inima. Dar mai ştim că asta nu era adevărat. Inima lui era la fel de sănătoasă ca a dumneavoastră sau ca a mea.

— Ce aţi spus? întrebă Buster slab.

— Oh, da! Acesta este un fapt. Autopsia a arătat că avea o inimă foarte puternică. Aşa că de ce aţi pomenit de boala de inimă, dacă nu pentru a pregăti terenul pentru uciderea lui?

Se oprise lângă fereastră şi privea afară în timp ce vorbea, ca şi când ar fi considerat că era o problemă atât de clară, încât nu avea importanţă.

— Aţi crezut că dacă se va prăbuşi în timp ce dirija, toată lumea va spune că era vorba despre un infarct şi că nimeni nu va mai face cercetări.

De aceea i-aţi dat otravă chiar înainte de repetiţie, în loc să-l lăsaţi să moară acasă, în pat.

— Dar el mi-a spus-o! El mi-a spus că avea o inimă slabă.

Buster părea în culmea uimirii.

— Ei bine, mi-e teamă că v-a minţit. Ceea ce…

Slider se opri brusc, cu ochii fixaţi asupra grădinii.

Lucrurile se aşezau rapid în locurile lor, cu cicluri rapide, satisfăcătoare.

Era îngrozitor, era cu adevărat îngrozitor, dar totul se potrivea. Aceasta era singura satisfacţie pe care o puteai avea în investigarea unei crime – să găseşti răspunsul corect.

— Ceea ce vă transformă în suspectul principal, încheie el.

Atherton sesiză tonul diferit şi îl privi rapid. Slider înclină din cap spre el, abia perceptibil.

— Glonţul lui Lev nu a produs suficiente daune ca să ucidă un om cu o inimă puternică. Dar Ştefan murea deja, când Lev a apăsat pe trăgaci, ca urmare a ceva ce i-a atacat sistemul nervos central. Ceva ce i-aţi dat dumneavoastră.

— Nimeni nu va crede asta, spuse Buster, dar vocea lui era slabă.

— Toate otrăvurile sunt detectabile, dacă ştii ce să cauţi. Legistul mi-a spus asta chiar azi-dimineaţă. Lucrurile au avansat din 1959. Pe vremea aceea nu aveam cromatografie cu gaz

sau spectroscopie prin absorbţie atomică, nu? Şi, oricum, nimeni nu a căutat otravă în cazul lui lady Susan. Nimeni nu s-a gândit să testeze brandy-ul sau să caute în micuţul dumneavoastră adăpost din capătul grădinii, locul în care vă făceaţi cercetările botanice.

Buster tresări puternic la ultimile cuvinte, iar Atherton începu să zâmbească încet, odată ce întrezărea raţionamentul lui Slider.

— „Eşti mai aproape de Dumnezeu într-o grădină, decât oriunde în altă parte”, cită calm Slider. Aţi avut dumneavoastră grijă de asta, nu-i aşa, domnule Keaton? Grădina dumneavoastră drăguţă s-a dovedit a fi un drum foarte scurt spre Dumnezeu. Tutun, degeţel roşu, zârmă mortală, măselariţă, bobiţel – natura este un lucru minunat de ucigător, dacă ştii unde să te uiţi. Iar dum neavoastră sunteţi botanist. Aţi ştiut unde să vă uitaţi.

— Cred, spuse Keaton slab, dar politicos, cred că trebuie să vă rog să mă scuzaţi pentru o clipă. Trebuie să mă duc la baie.

Păru că abia putea să se ridice de pe scaun, iar apoi înclină din cap spre Atherton, care îl urmă afară, dar se întoarse imediat şi spuse:

— Este chiar vizavi, pe hol. Îl vom auzi când iese.

Slider aprobă din cap şi se duse din nou la fereastră.

— Asta măcar îl va scăpa pe Lev Polowski din cârlig, spuse Atherton după o clipă. Sau nu? Presupun că va trebui acuzat de ceva. Tentativă de omor? Rănire premeditată? Dar poţi răni premeditat un om care moare? Mă întreb cât de aproape de moarte era Radek, când l-a lovit glonţul? Dacă acesta a jucat vreun rol în moartea lui, dacă a grăbit-o măcar, Lev este vinovat.

— Trebuie să examinăm laboratorul lui Buster, spuse Slider, fără să-l asculte. Poate că nu s-a gândit încă să facă ordine în el, s-ar putea să existe suficiente urme ca să...

Se opri, încruntându-se.

— Ce a fost asta?

Ascultă, apoi îl privi pe Atherton.

— Doar nu crezi...? spuse acesta şi o luară amândoi la fugă.

Uşa era încuiată şi nu primiră niciun răspuns din interior, dar holul era îngust acolo. Atherton se urcă pe calorifer, ridică amândouă picioarele şi le izbi în uşă, deschizând-o. Buster era pe podea, cu mâneca stângă ridicată în sus. Pe perete era un dulăpior medicinal cu uşiţa deschisă. Pe podea, lângă mâna lui dreaptă, era o seringă hipodermică.

Slider îngenunchie lângă corp. Nu murise încă.

— Cheamă o ambulanţă, spuse el.

Atherton ezită.

— Dar s-ar putea să-l salveze.

Slider îşi ridică privirea.
— Doar o mică întârziere, şefule, continuă repede Atherton. A omorât cinci oameni, iar ei îl vor lăsa să scape, probabil.
— Acum, spuse Slider.

CAPITOLUL 16

Voinţa Domnului?

Ambulanţa venise şi plecase, iar echipa de criminalistică desfăcea în bucăţi casa şi adăpostul din grădină. Slider şi Atherton stăteau în salon, aşteptând să plece.
— Încă mai cred că ar fi trebuit să-l lăsăm să moară, mormăi Atherton, însă de data aceasta nu mai era sincer.
— Ştii că nu puteam face asta, spuse Slider. În plus, vom avea nevoie de mărturisirea lui, dacă vrem să ducem asta acasă.
— Va fi al naibii de greu de dovedit.
— Ştiu. Există dâra de cadavru care a urmat cariera lui Keaton şi câteva coincidenţe suspecte, dar îngrozitor de multă speculaţie pură. Însă Radek nu a fost îngropat încă, iar Freddie a spus că va găsi otrava, dacă îi voi spune ce să caute.
— Şi poţi să-i spui?
Slider se strâmbă.

— Cred că da. Cred că ştiu cum a făcut-o. Era ultimul lucru care mai trebuia dedus şi m-am uitat pe fereastră la răsadurile lui minunate de flori albastre, inclusiv omag albastru, o plantă atât de drăguţă şi de prolifică. Cunoscută şi sub numele de „gluga călugărului” sau „otrava lupului”.

— Este otrăvitor? întrebă Atherton.

Slider făcu ochii mari.

— Nu şti nimic despre plante?

— Eu nu sunt un ţărănoi ca tine, şefule, protestă Atherton. În Weybridge nu se plimbau cu paiul în gură. Nu existau astfel de ochi de triton în gardurile vii.

— Numele latinesc pentru omag este aconit.

— Oh, de ce nu spui aşa, zise Atherton. Cu aconit a încercat Medeea să-l otrăvească pe Tezeu. Anticii îi spuneau Regina Otrăvurilor. Deci vine de la omag?

— Aconitum, pentru tine. Toate părţile plantei sunt otrăvitoare şi poţi face o infuzie tare fierbând rădăcina. Atacă sistemul nervos central şi muşchiul inimii.

— *Et voila,* sincopă!

— Uneori, înainte să aibă timp să apară orice alte simptome. Este extrem de toxică şi poate acţiona foarte rapid – chiar şi în opt minute.

— Sună promiţător din punctul nostru de vedere, admise Atherton cu generozitate. Cu

excepţia faptului că va trebui să dovedim că Buster i-a dat-o bătrânului, iar eu încă nu reuşesc să-mi dau seama cum. Dacă i-a dat ceva să bea sau să mănânce, atunci a luat proba cu el şi a distrus-o până acum.

— Nu, nu putea face aşa, fiindcă dacă era vreo suspiciune, acesta era primul loc în care am fi căutat. Dacă voia să o facă, a trebuit să găsească un mod care să-i ofere o şansă de scăpare.

Slider se întoarse şi privi din nou pe fereastră.

— O altă caracteristică a aconitului este că poate fi absorbit prin piele. Este folosit extern pentru tratarea durerilor reumatismale – produce un fel de amorţire.

M-am lovit de ea cu mulţi ani în urmă, când eram simplu detectiv, un caz de moarte accidentală, unde fusese folosită o alifie de aconit pe o crăpătură a pielii.

— Nu pricep, spuse Atherton. Am scăpat ceva?

— Ai făcut o listă cu tot ce se afla în cabină şi în baie. M-am uitat pe ea azi-dimineaţă şi mi-am dat seama că lipseşte ceva, dar am presupus că a fost luat de Keaton în buzunar. Oricum, nu părea important.

— Ce anume?

— Un tub de unguent. Nu am făcut legătura decât când am privit pe fereastră.

— Un tub de unguent? Radek suferea de reumatism? întrebă Atherton, încă nedumerit.

Slider se întoarse spre el, cu o privire lipsită de chef.

— Nu reumatism, fraiere.

Atherton se holbă la el şi apoi veni iluminarea.

— Au!!! spuse el, învârtindu-şi ochii cu o compătimire sinceră. Ce mod de a muri. Bietul ticălos!

— Măcar a fost o moarte rapidă, zise Slider.

Slider nu aştepta cu nerăbdare momentul în care trebuia să-i explice noua evoluţie a cazului lui Barrington, în ciuda dispoziţiei „pisicoase” recente a acestuia, împuşcarea fusese clară şi neechivocă, plus o armă, plus mulţi martori, chiar dacă în fundal existau umbre neexplicabile şi confuze. Dar asta!? Aşa cum spusese Atherton când se întorceau la secţie, în ciuda încercărilor lui Slider de a-l opri, aceasta avea să însemne grămezi, stive, de muncă pentru toată lumea.

Totuşi, Barrington nu venise încă, la întoarcerea lor, ceea ce însemna o amânare plăcută. Slider puse echipa la lucru pentru asamblarea dovezilor despre viaţa trecută a lui Keaton, îl anunţă pe Freddie şi apoi se duse la spital, împreună cu băieţii în uniformă, ca să vadă dacă doctorii reuşeau să-i tragă înapoi pe Buster de pe marginea prăpastiei. Când, în sfârşit, se păru că Buster va trăi, Slider îl lăsă pe poliţist acolo, lângă el, şi se întoarse la secţie. Barrington nu venise, nici nu sunase şi nu

răspundea nici la telefonul de acasă. Şi nici la „beeper”.

— S-a dus să joace golf şi nu l-a luat cu el, presupun, bombăni Melaren. Şefi blestemaţi. Ştiu de ce perdaf am avea noi parte dacă am face aşa ceva.

Lucrul cel mai incomod în ceea ce-l privea pe Slider era că nu-l putea face pe Freddie să se ocupe de noua autopsie până când Barrington nu semna pe linia punctată.

— Necropsie, bătrâne, spuse Freddie. Autopsia este examinarea cuiva. Nu contează, Radek nu pleacă nicăieri. Iar Barrington va suna în curând, simţindu-se groaznic de prost că şi-a uitat „beeper”-ul.

— Dacă nu se întoarce azi, până la încheierea programului, va trebui să mă duc lă comandant. Trebuie să-i oprim să ia corpul. Ştii că vor să-l înmormânteze mâine.

— Hopa, spuse Cameron. Nu te invidiez pentru asta. Să-l „torni” pe şeful tău şefului lui? Nu este prea frumos.

— Este o porcărie, zise Slider. Iar Wetherspoon crede că soarele străluceşte prin ochii lui Barrington, aşa că totul va cădea asupra mea.

— Din ambele direcţii, aprobă Freddie, cu dezinvoltura arătată chiar şi de oamenii buni la perspectiva că altcineva va înfrunta o explozie.

— Mă întreb dacă nu s-a întâmplat ceva, spuse

Slider. Nu este genul lui Barrington să fie atât de vag. Ciudat, da, dar întotdeauna punctual. Poate că este bolnav.

— Ar fi telefonat, zise Cameron. Soţia lui ar fi făcut-o.

La cinci şi jumătate, Slider şi Atherton urcară la etaj pentru prânz, pe care nu avuseseră nicio şansă să-l ia mai devreme. În timp ce erau acolo, sosi Joanna, etalând un ecuson de plastic de vizitator.

— Deci, aici trageţi voi chiulul, spuse ea.

— Oh, Dumnezeule, am uitat! zise Slider. Trebuia să te sun, nu-i aşa?

— Când aveai ceva să-mi spui. Se pare că nu ai avut nimic nou să-mi spui.

— Ştii, zise el, privind-o examinator. Cine ţi-a spus?

Cum ai aflat?

— Norma. Am sunat-o şi am cerut să vorbesc cu tine, iar ea mi-a spus toate noutăţile. Aşa că m-am gândit să trec pe aici, cum nu aveam altceva mai bun de făcut.

— Nu mă păcăli. Abia aşteptai să mă vezi.

— Visezi, amice, îl dojeni ea cu fermitate. Deci senzaţia ta ciudată a fost corectă, până la urmă?

— Nu ştiu dacă asta este bine sau rău. Va fi nevoie de multă muncă, exact când credeam că aproape am terminat.

— Nu contează, măcar te vei simţi satisfăcut la

sfârşit.

Cum a suportat Ivan cel Groaznic dezamăgirea?

— Domnul Barrington, o corectă Slider ferm, a dispărut.

— Dumnezeule, ce slujbă palpitantă ai! Cum adică a dispărut?

Slider îi explică.;

— Nu sună prea bine, zise ea. S-a dus cineva acolo?

— Asta ar însemna echivalentul poliţienesc al înfigerii unui băţ în propria ureche, zise Atherton. Cine să se ofere voluntar pentru asta?

— Dar poate a căzut pe scări sau ceva de genul acesta, şi zace acolo neajutorat, spuse ea indignată.

Slider oftă.

– Îi oferim şansa să apară sau să dea un telefon, asta este tot, în cazul în care şi-a luat o zi liberă. Eram pe punctul de a suna la secţia locală, ca să le spun să trimită pe cineva acolo.

— Cred că ar fi bine. Crezi că o să scapi în seara asta? Pentru că avem multe de vorbit şi încă nu am reuşit s-o facem.

— Nu ştiu când o să termin. Oricum, foarte târziu.

Ea zâmbi, dintr-o dată. Chiar aşa, zâmbi.

— Ai alt loc unde să dormi?

Slider zâmbi.

— Ei bine, se întâmplă să nu prea am.

Aşa cum s-a întâmplat, el nu s-a dus să se culce nicăieri în noaptea aceea, pentru că poliţia locală, trecând pe acasă pe la Barrington şi văzându-i maşina în faţă, cum nu primiseră niciun răspuns la uşă, spărseseră un panou al uşii din faţă şi intraseră. Îl găsiseră pe Barrington în bucătărie, stând la masă, cu ţeava pistolului în gură, iar capul – sau, oricum, o mare parte din el – era pe peretele din spatele lui.

Joanna, într-un gen de halat pufos, maroniu, care arăta ca şi cum ar fi trebuit să aibă o etichetă Sieff cusută la ceafă, se sprijini cu coatele pe masă, de o parte şi de alta a ceştii de ceai, şi îl urmări pe Slider cum mânca o omletă cu brânză fără formă, din micul ei dejun pregătit în grabă.

Era un mic dejun foarte târziu, iar Slider avea impresia că nu mai dormise de ani de zile. Poate că somnul era doar un obicei, până la urmă, şi puteai renunţa efectiv la el, prin exerciţiu.

— Deci nu era căsătorit? zise ea.

— Şi nu a fost niciodată. Asta arată cât de puţin ştiam toţi despre el. Mă simt atât de rău în privinţa lui! M-a rugat să mă duc să cinez cu el, luni seara. Gândeşte-te cât de singur se simţea, ca să se înmoaie atât de mult, iar eu l-am refuzat.

— Nu a fost vina ta. Oamenii nu se sinucid din

vina a ceea ce fac sau ce nu fac alţii, ci din cauza a ceea ce sunt ei pentru ei înşişi.

— Nu am spus că mă simt vinovat, ci că mă simt rău. Ar fi trebuit să vezi locul acela! Bărbaţii nu au niciun talent pentru aranjatul casei.

— Unii bărbaţi. Uită-te la micuţul cuib – bijuterie al lui Jim Atherton.

— Aşa este. Dar casa lui Barrington era atât de lipsită de confort. Mult lemn şi piele întunecată, deprimante. Ai văzut vreodată casa din Dorset a lui Lawrence al Arabiei? îţi dădeai seama că omul era bolnav psihic. Avea o cameră întreagă plină cu aluminiu cenuşiu – pereţi şi tavan, peste tot.

— Cum, Barrington?

— Nu, Lawrence. Barrington avea un set de rafturi care ocupa jumătate din salon şi care arăta ca şi cum şi-l făcuse singur, din rafturi vechi de dulap. Şi pe ele erau expuse toate trofeele lui de campion la tir. A fost un adevărat trăgător de elită în armată şi după aceea în clubul lui de tir. Şiruri întregi de cupe de argint, plăci şi certificate înrămate. Iar el a terminat cu creierii împrăştiaţi pe vinilinul lavabil.

Îşi ridică privirea spre ea.

— Era o bucătărie îngrozitoare. Tapetul avea un model de tomate roşii şi punctuleţe verzi, în pătrăţele, iar accesoriile erau vechi şi vopsite în galben strălucitor. Probabil că aşa era când a

cumpărat-o. Iar el nu mai făcuse nimic în ea. Ce loc ca să mori.

— Oh, nu! zise ea.

— Ştii ce avea în frigider? Două cotlete şi o pungă cu salată gata amestecată. Cu asta voia să mă servească dacă mă duceam să iau cina cu el. Şi o plăcintă cu brânză îngheţată în congelator. Asta era cina la care n-am participat. Ce om singuratic!

Văzu cu ochii minţii faţa de stâncă a lui Barrington, cu cicatrice de la acnee şi ochii funebri ce priveau de pe o expresie imposibilă.

Probabil că granitul se acumulase an după an, strat peste strat, separându-l tot mai mult de orice contact, fără speranţă de revenire.

Probabil că fusese ca şi cum ar fi fost zidit de viu, privind cum se micşora ultima rază de lumină a zilei, ştiind că atunci când ea va dispărea, nu va mai rămâne decât frig şi întuneric.

Văzând că avea nevoie să continue să vorbească despre asta, Joanna zise:

— De ce crezi că a făcut-o? Nu a lăsat niciun bilet, nu-i aşa?

Slider se gândi la expresia lui Freddie: „Le place să-şi spună povestea, bătrâne”. Dar Barringtor nu o făcuse, totuşi. Era prea mândru. Şi nu exista nimeni căruia să-i povestească.

— Nu ştiu. Presupun că se umpluse paharul.

Cei cu exteriorul dur sunt deseori cei mai fragili înăuntru.

Ridică din umeri.

— Asta este meseria noastră. Cu toţii trecem prin asta, dar el nu avea niciun umăr pe care să plângă. Poate că asta a fost o diferenţă importantă.

Ea îl atinse pe mână.

— Nu ai putut să-l ajuţi, dacă ajunsese atât de departe.

— Ştiu. Dar aş fi putut să-i ofer câteva clipe de contact uman, chiar dacă asta nu ar fi produs nicio diferenţă, în final.

El oftă şi întinse mâna după ceai.

— Apoi a trebuit să mă duc să spun familiei Coleraine că nu-şi poate îngropa mortul.

— Dumnezeule, da, bătrânul Radek! Aproape că l-am uitat, în toată tulburarea asta. A făcut o gaură în orarele noastre. Aveam date de concert, la anul, care erau cu el. Presupun că vom ţine concertele şi vom primi un alt dirijor pentru ele, dar vom pierde toate şedinţele de înregistrare. Asta înseamnă o mulţime de bani şi nici slujba noastră nu este prea bănoasă.

— Atunci ăsta este un motiv destul de bun ca să mergi la serviciul lui funerar. O să aibă loc săptămâna viitoare, indiferent ce se întâmplă cu înmormântarea.

— Tu te vei duce?

— Da. Eu voi fi prezenţa oficială. Vrei să vii cu mine?
— Dacă vrei.
— Ea a plâns, ştii, spuse el, amintindu-şi. Doamna Coleraine. Orice ar spune, ţinea la tatăl ei. A plâns pe umărul soţului ei, iar acesta o bătea pe umăr şi arăta ca şi cum ar fi vrut să plângă şi el. Arăta precum cineva căruia i s-a înfipt un băţ în cap, pentru ca să i se amestece bine creierul. El îl suspecta pe Marcus, noi îl suspectam pe el, şi până la urmă a fost Lev. Acum, el nu poate înţelege că de fapt Buster a făcut-o. Şi, mai devreme sau mai târziu, doamna Coleraine va face legătura cu mama ei. Se va afla totul la proces, dacă nu mai devreme.
— Deci, va fi un proces?
— Dacă Buster supravieţuieşte. Este destul de bătrân şi nu are niciun motiv pentru care să mai trăiască. Probabil că ar fi mai bine dacă nu ar scăpa – ar fi un caz groaznic de rezolvat şi ar produce suferinţă tuturor. Şi, oricum, cât ar supravieţui în închisoare? Uneori nu-mi place meseria asta.
Nu-i spuse Joannei despre greşeala de moment a lui
Atherton, din baia lui Buster. Existau unele lucruri care era mai bine să fie uitate.
— Oh, oricum, nu va mai fi şi problema lui Barrington.

— O să ai un nou şef cu care să te obişnuieşti, spuse ea, întinzând spre el pâinea prăjită. Nu va fi amuzant?

El zâmbi, obosit.

— S-ar putea să fie şi mai rău ca înainte.

— Ai idee cine va fi?

— Nu. Îmi vin în minte unii care mi-ar plăcea mai mult ca alţii, dar, pe termen lung, nu ar fi o diferenţă prea mare. Slujba este slujbă. Curăţarea după păcatele altora. Departamentul gunoiului public.

— Cu alte cuvinte, totul este stricat, zise ea. Viaţa nu merită trăită. Ar putea, la fel de bine, să se încheie aici şi acum.

El zâmbi.

— Oh, nu, nu aş spune asta.

— Mă bucur să o aud.

— În definitiv, o să reuşesc să scap de casa din Ruislip. Arhitectul din mine renaşte.

Joanna zâmbi.

— Dacă o va cumpăra cineva.

— Nu este toată lumea sensibilă ca mine. Şi vreau să te anunţ că este o zonă foarte căutată.

— Asta înseamnă doar că nimeni nu reuşeşte să o găsească pe hartă.

— Vor rămâne ceva bani, după ce voi plăti ipoteca şi îi voi da lui Irene jumătatea ei. Nu mult, dar va rămâne ceva. Suficient pentru un fond în bancă, zise Slider şi se opri.

Se simţea obosit ca să o ia de la capăt. Avocaţi, cheltuieli de întreţinere, oameni care să care mobila, înţelegeri de custodie – o armată de furnici trebuia să-i cureţe oasele vechii lui vieţi, înainte să se poată îmbarca într-una nouă şi nici chiar atunci nu avea să fie un start curat. Niciodată nu scapi de toate bagajele; eşecul şi consecinţele lui, responsabilitatea, datoria. De aceea copiii pot urca un deal în fugă, în timp ce adulţii merg încet. Ce norocoşi erau Kate şi Matthew. Şi ce norocoasă era Joanna, că nu avea nicio situaţie de lămurit. Ea stătea acolo, confortabil, aşteptându-l pe el să se mute. Iar el nu dorea decât să se ghemuiască lângă ea.

Îşi uitase ultima propoziţie, dar Joanna o auzea răsunând în tăcerea care-i urmase. Încă nu discutaseră planuri de viitor – nici măcar lucrurile practice, de exemplu, unde aveau să locuiască, presupunând că aveau să locuiască împreună, dar Joanna îşi dădea seama că nu venise încă momentul, şi nu-i părea rău să-l mai amâne puţin. Era, încă, o noţiune tulburătoare.

Ea se obişnuise cu micul ei apartament de la parter şi cu independenţa ei, iar o a doua periuţă de dinţi pe etajera de la baie presupunea unele modificări, în ambele părţi. Îi privi ochii obosiţi şi pielea cenuşie, şi spuse:

— Vreau să-ţi dau o veste bună, totuşi.

— Hmm?

— Nu trebuie să plec la lucru decât după-amiază, aşa că poţi să te duci în pat şi să dormi, iar eu voi fi încă aici, când te vei scula.

El se extrase din nou din abis şi se întinse peste masă, să o ia de mână.

— Somn? Cine are nevoie de somn? spuse el.

Ea zâmbi.

— Eşti un bărbat ambiţios, Bill Slider. O să ajungi departe.

Sfârşit

Cynthia Harrod Eagles

„Clasă înaltă. Stil rapid, amuzant
şi furios, intrigă ocolită şi vulcanică,
iar dezvăluirile îşi urmează
cu perseverenţă cursul.
Un roman palpitant."
Irish Times

